

மணவாள மாமுனிகள்

திருவாரூர் நகரத்தில் ஸேவை செய்திருப்பார்

ஸ்ரீ:
அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார்
அருளிச்செய்த

ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம்

(மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
விபாகவிருதம், ப்ரமாணத்திரட்டுடன்)

வெளியீடு
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ
திருவாரூர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பரமகாருணிகரான ஸ்ரீஅருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானஸாரம், ப்ரமேயஸாரம்.

விசுவாக்கிகாமணியான

ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும், பதவுரையும்

ப்ராமாணத்திரட்டுடன்

காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக
ஸபையாரால் நள ஆண்டு (1916) பதிப்பிக்கப்
பட்ட வ்யாக்யானத்தின் திருத்தம் செய்யப்
பெற்ற மறுபதிப்பு

வெளியீடு:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ, திருவரங்கம்.

1997

ஈச்வர ஆண்டு

விலை: 45/-

இப் பதிப்பினை அச்சிடுவதற்கு
நிதியுதவி புரிந்தவர்கள்

ஸத் ஸம்ப்ரதாய
க்ரந்த ப்ரகாசந ஸமிதி
ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி - 620 006.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வெளியீடு எண் 8

அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த
“ஞானஸாரம்” “ப்ரமேயஸாரம்”
(மணவாள மாமுனிகளது வியாக்யானத்துடன்)

- பதிப்பாசிரியர் - அ.கிருஷ்ணமாசாரியர்
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ
- மொழி - தமிழ்
- நூல்பொருள் - சமயம்
- படிகள் - 1000
- பக்கங்கள் - 33 + 129 = 162
- அளவு - கிரவுன்
- உபயோகப்படுத்தப்பட்ட - 70GSM Maplitho
- காகிதம்
- விலை - ரூ. 45/-
- வெளியீடு - ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ
214, கீழ் உத்திர வீதி,
திருவரங்கம்,
திருச்சி - 620 006.
- அச்சிட்டோர் - ஸ்ரீ வித்யா பிரிண்டர்ஸ்
D.No. 29, 84th Street,
13th Sector, K.K. Nagar,
Chennai - 78.
- கிடைக்கும் இடம் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ
214, கீழ் உத்திர வீதி,
திருவரங்கம்,
திருச்சி - 620 006.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுந்யே நம :

முகவுரை

(ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் - ஸுதர்சனர்.
ஆசிரியர் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்.
3B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர்,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620017.)

வெண்பாவில் அமைந்தவையாய், பரம
ரஹஸ்யர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துபவையான
'ஞானஸாரம்' 'ப்ரமேயஸாரம்' என்னும் இவ்விரு
கவிதை நூல்களையும் அருளியவர் எம்பெருமானா
ருடைய முக்கிய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான
அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் ஆவர். இவர்
முதலில் ஒரு பெரிய அத்தை மஹா பண்டிதராக
இருந்தபோது பல நாட்கள் வாதப்போர் செய்து
அருளாளப் பெருமானாகிற வரதராஜனுடைய
அருளாலே எம்பெருமானாராலே திருத்தப்பெற்று,
அதற்கு பின் எம்பெருமானாரையே தஞ்சமாகக்
கொண்டு ஆசார்ய நிஷ்டையுடன் வாழ்ந்த
பெரியவராவார். ஞானத்தில் தம்மையொத்தவர்
என்னும் காரணத்தாலே 'யஜுருமுர்த்தி' என்று முன்னம்
பெயர் பெற்றிருந்த இவர்க்கு, “அருளாளப் பெருமாள்
எம்பெருமானார்” என்று எம்பெருமானாராலே பெயர்
குட்டப்பட்டது. அத்தைதியாய் இருந்தபோது
அத்தை பரமான பலபல வடமொழி
நூல்களையெல்லாம் இயற்றி இருந்த இவர்
எம்பெருமானாரால் திருத்தப்பெற்ற பின்பு அந்த
அத்தை நூல்களையெல்லாம் அழித்துவிட்டு, ஸகல
ப்ரமாண ஸாரமாவும், தம்முடைய ஆசார்ய
நிஷ்டையை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இருக்கும்

‘ஞானஸாரம்’, ‘ப்ரமேயஸாரம்’ என்னும் இவ்விரு தமிழ்நூல்களை வைணவவுலகிற்குப் பெருந்தியாக வழங்கியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பூர்வாசார்யர்களால் இயற்றப்பெற்ற தமிழ்க்கவிதை நூல்களில் இவ்விருநூல்களே முதலில் அவதரித்தவையாகும். கூரத்தாழ்வானுடைய விஷயரான திருவரங்கத்தமுதனார் இயற்றிய இராமாநுச நூற்றந்தாதியை இதற்குப் பிற்பட்டதாகவே கொள்ளலாம்.

இந்த இரு நூல்களுக்கும் மணவாளமாமுனிகள் அழகிய வியாக்கியனங்களை அருளியுள்ளார். ஞானஸாரத்திற்கு மூலமாக சாஸ்திரங்களில் காணப்படும் ஸ்லோகங்களையும் தம்முடைய வியாக்யானங்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் மாமுனிகள்.

‘புலவருக்கு வெண்பாப்புலி’ என்று தமிழர் கூறுவர். வெண்பாவில் கவிதை இயற்றுவது கடினம் என்பது இதன் கருத்து. இவ்விரு நூல்களிலும் உள்ள வெண்பாக்கள் மிகவும் அழகியவையாகவும், எளிய சொற்கள் கொண்டவையாகவும் விளங்குகின்றன என்பது இவற்றை அநுபவிப்பார் அனைவர்க்கும் விளங்கும். பிற்காலத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜதர்சனம் இரண்டு சம்பிரதாயங்களாகப் பிரிந்தது என்பது அனைவரும் அறிந்தது. அவற்றில் இந்த ஞானஸார, ப்ரமேயஸாரப் பாட்டுக்கள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசாரியர் முதலான தென்னாசார்யர்களின் கருத்துக்களைக் கொண்டவையாகவே அமைந்துள்ளன என்பது பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்களால் விளங்கும்.

“அடியார்களின் குற்றங்களைக் காணாதிருப்பதே வாத்தல்யம். குற்றங்களைக் குணமாகக் கொள்வது அன்று” என்பது தேசிகனின் திருவுள்ளம்.

“அடியார்களின் குற்றங்களையும் குணமாகக் கொள்வதே வாத்தல்யம்” என்னும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர், பிள்ளை லோகாசார்யர் முதலான தென்னாசார்யார்களின் கருத்துக்கு மறுப்பாய் இது அமைந்தது.

“அற்ற முரைக்கிலடைந்தவர் பாலம்புயைகோன்* குற்ற முணர்ந்திகழும் கொள்கையனோ*? - எற்றே!தன் கன்றினுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது* அன்றதனை யீன்றுகந்த வா. - (ஞானஸாரம் 25)

என்னும் பாட்டில் கன்றின் உடம்பிலுள்ள அழுக்கை உகக்கும் தாய்ப்பகுவின் தன்மையே வாத்தல்யம் என்று வாத்தல்ய சப்த வ்யுத்தத்தியையும் காட்டி, எம்பெருமான் அடியார் குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணமாக் கொள்ளும் வாத்தல்யத்தையுடையவன் என்று விளக்கினார் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார்.

“ஒருவன் எம்பெருமானையே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்ட வைஷ்ணவனாக வாழ்ந்தான் என்றால் அவனுக்கு உள்ள தாழ்ந்த ஜாதி நீங்கிவிடும். அவன் தொண்டக்குலம் என்னும் உயர்ந்த குலத்தில் சேர்ந்து விடுவான்” என்று தென்னாசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள். இதில் கருத்து வேறுபாடு கொண்ட ஸ்ரீதேசிகள் ‘ஆழ்வாரானாலும் ஜாதி போகாது’ என்று திருவுள்ளம் பற்றினார்.

“பூதங்களைநீதும் பொருத்துடலீனாற்பிறந்த* சாதங்கள் நாணிகளொடும் சங்கதமாம்* - பேதங்(கோன்) கொள்ளென்ன பயன் பெறுவீர்*?எவ்வுயிர்க்குமிந்திரை தன்னடியே காணும் சரண்”. (ஞானஸாரம் 14)

“குடியும் குலமுமெல்லாம் கோகனகைக் கேள்வன்
அடியார்க்கு* அவளடியே யாகும்* - படியின் மேல் நீர்
கெழுவு மாறுகளின்பேரும் நிறமுமெல்லாம்*
ஆர்கலியைச் சேர்ந்திடமாய்ந் தற்று”. (ஞானஸாரம்15)

என்னும் ஞானஸாரப் பாட்டுக்களில், “வர்ணா
சிரமங்கனையிட்டு அகங்காரம் கொள்வது
வைஷ்ணவர்களுக்குப் பொருந்தாது. வைஷ்ணவர்களுக்கு குடியும் குலமுமெல்லாம் எம்பெருமான் திருவடியேயாகும். கடலில் சேர்ந்த ஆறுகளின் பேரும் நிறமும் எல்லாம் அழிவது போல் எம்பெருமான் அடியார்க்குக் குடியும் குலமுமெல்லாம் பயனற்றவை” என்னும் தென்னாசாரியர்களின் கருத்தையே வலியுறுத்தியிருப்பது காணத்தக்கது.

“சேதனன் தன்னுடைய முயற்சியால் தனக்கு நன்மை தேட நினைப்பது மயக்கத்தினால் விளைந்ததாகும். எம்பெருமானையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் கொண்டவர்களுக்கு அவன் எந்த உபாயத்தையும் எதிர்பாராமல் நிர்வேறுதமாகத் தன்னை அளிக்கிறான்” என்பது பெரியவாச்சான்பின்னை முதலான தென்னாசாரியர்கள் தம் கிரந்தங்களில் தெரிவித்திருக்கும் ஸாரார்த்தம். இதிலும் தேசிகன் கருத்து வேறுபாடு கொண்டார். “பக்தியையோ ப்ரபத்தியையோ ஸாத்யோபாயமாக அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கே மோக்ஷம் கிடைக்கும்” என்று திருவுள்ளம் பற்றினார்.

“கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே*
தருமத்தால் அன்றியிறைதான்கள்* - ஒரு மத்தால்
முந்நீர் கடைந்தான் அடைத்தான் முதல் படைத்தான்*
அந்நீர் அமர்ந்தான் அடி.” (ப்ரமேயஸாரம் 4)

“இத்தலையால் ஏதுமி(ல்)லையென்று இருந்துதான்*
அத்தலையால் வந்த வருள்”. (ப்ரமேயஸாரம் 5)

“உள்ளபடி உணரில் ஒன்று நமக்குண்டு என்று*
விள்ள விரகிலதாய் விட்டதே* - கொள்ளக்
குறையேதும் இல்லாற்குக் கூறுவதென் சொல்வீர்*
இறையேதும் இல்லாத யாம்”. (ப்ரமேயஸாரம் 6)

என்னும் பாட்டுக்களில் எம்பெருமானாரின் அந்தரங்க சிஷ்யரான அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார் தென்னாசாரியர்களின் திரு உள்ளத்தையே மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருப்பது காணத்தக்கது. இப்பாட்டுக்களின் உரையில் மணவாள மாமுனிகள் இவற்றையெல்லாம் தெளிவுபடுத்தி இருப்பது அனுஸந்திக்கத்தக்கது.

அரிய பெரிய சாஸ்திரார்த்தங்களை எளிய இனிய தமிழ்ப்பாக்களால் அளித்திருக்கும் இந்நூல்களையும் அவற்றின் உரையையும் “ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ” ஸ்தாபனத்தார் வெகுஅழகாக அச்சிட்டு ப்ரமாணத்திரட்டுடன் வெளியிட்டிருப்பது மிகவும் பாரட்டத்தக்கது. இந்நூலில் ப்ரமாணத்திரட்டு எழுதுவதிலும் முகவுரை எழுதுவதிலும் அடியேனுக்குப் பங்கு கிடைத்ததைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன். இவ்வரிய நூலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகினர் அனைவரும் பெற்றுப் பயனைடைய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருச்சி 17

11.10.97

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸன்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

பதிப்பாசிரியரது முகவுரை

ராமாநுஜாயர் ஸச்சிஷ்யம் வேதஸாஸ்த்ரார்த்த ஸம்பதம்
சதுர்த்தாஸ்ரம ஸம்பந்தம் தேவராஜமுநிம் பஜே||

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ என்ற அமைப்பின் கீழ் ஆண்டு தோறும் திருமங்கை மன்னன் திருவவதாரம் பண்ணியருளிய “கலந்த திருகார்த்திகையில்” பூர்வர்களது வியாக்யானக் க்ரந்தங்களை வெளியிடு செய்ய வேண்டும் என்ற ஸங்கல்பத்திற்கு இனங்க, நிகழும் ஈச்வர ஆண்டு, அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் அவதரித்த கார்த்திகை பரணி நஷத்திரத்தன்று (11-12-97) அவர் அருளிச்செய்த “ஞானஸாரம்” “ப்ரமேயஸாரம்” ஆகிய இரு நூல்களையும், அவற்றுக்கு அமைந்த மாமுனிகளது வியாக்யானத்துடன், காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால் நள ஆண்டு (1916) பதிப்பிக்கப்பட்ட வியாக்யானத்தின் திருத்தம் செய்யப் பெற்ற மறுபதிப்பினை ப்ரமாணத்திரட்டுடன் வெளியிடும் பேற்றினைப் பெற்றோம்.

“ஞானஸாரம்” “ப்ரமேயஸாரம்” ஆகிய இவ்விருநூல்களை முதன்முதல் தமிழில் எழுதப்பட்ட “கொள்கைக் கோட்பாட்டு” விளக்க நூல்களாகும். பிற்காலத்தில் விசிஷ்டாத்வைத் நெறிகளை விளக்க ஏற்பட்ட எல்லா நூல்களுக்கும் இந்த இரு பிரபந்தங்களே முன்னோடியாகும்.

மாமுனிகள் இவ்விருநூல்களுக்கும் வியாக்யானங்கள் அருளிச்செய்யவில்லை என்ற சிலருடைய கருத்து ஏற்புடையதன்று. கந்தாடை நாயன் அருளிச்செய்த பெரிய திருமுடியடைவு என்ற நூலில்

“இவர் (மணவாள மாமுனிகள்) செய்தருளின க்ரந்தங்கள் தத்வத்ரயம், ரஹஸ்யத்ரயம், (முமுகூஃப்படி)ஸ்ரீவசனபூஷணம், ஆசார்யஹ்ருதயம், ஞானஸாரம், ப்ரமேயஸாரம், பெரியாழ்வார் திருமொழி, (இராமானுஜ)நூற்றந்தாதி ஆக, எட்டு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வ்யாக்யானங்களும், ஈட்டுக்கு ப்ரமாணத் திரட்டு ஆறாயிரம், தத்வத்ரய ப்ரமாணத்திரட்டு, ஸ்ரீ வசனபூஷண ப்ரமாணத்திரட்டு, ஆர்த்தி(ப்ரபந்தம்), யதிராஜவிம்சதி, உபதேச ரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, திருவாராதைக் க்ரமம் இவை மூலதான ப்ரபந்தங்கள்.” எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம் ஆகிய இவ்விருநூல்களுக்கு வியாக்யானங்களை அருளிச்செய்தவர் மாமுனிகளே என்று கொள்ளலாம்.

1916ம் ஆண்டு வெளிப்பட்ட இந்த வியாக்யானத்தினை கணிப்பொறி வழி ஒழுங்குபடுத்தி பிரமாணத்திரட்டுடன் மற்றும் பல பரிஷ்காரங்களுடன் சேர்த்து பதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த பதிப்பு வெளிவருவதில் அடியேனுக்கு உதவிபுரிந்த மஹீயர்கள் பலர். பிரமாணத்திரட்டு எழுபதிலும், ஆகரங்களை தேடி எடுத்த பணியிலும் உதவி புரிந்தவர் ஸ்ரீ.உ.வேபுத்தூர் அட்வகேட் S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி அவர்கள். பிரமாணத்திரட்டு எழுபதிலும் பிழைதிருத்தம் செய்வதிலும் திருவெள்ளறை கீழ்த்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே. S. திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி, மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே. S. ஸௌம்யநாராயணாசார்ய ஸ்வாமி, திருக்கண்ணபுரம் சடகோபாசார்யர் ஸ்வாமி, பெங்களூர் வ்ருமான வரித்துறையில் பணிபுரியும் ஸ்ரீ.உ.வே. K.E.B. ரங்கராஜன் ஸ்வாமி, திருவரங்கம் ரெங்காசார்யர் ஸ்வாமி ஆகியோர் உதவிபுரிந்தனர். இந்த ஸ்வாமிகள் திறத்து அடியேன் தலையல்லால் கைமாறிலேனே.

இப்பதிப்பினை சீரிய முறையில் அச்சிடுவதற்கு பொருள் உதவிபுரிந்த ஸ்ரீரங்கம் ஸத் ஸம்பந்தாய க்ரந்த ப்ரகாசந ஸமிதியாருக்கும், குறிப்பாக புருஷகாரம் புரிந்த ஆழ்வார் திருநகரி இளையவல்லி பூவராஹாசார்யர் ஸ்வாமி திருவடிகளில் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையை விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன். செய்யாறு அரசினர் கலைக்கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசிரியர் முனைவர் ஸ்ரீ.உவே வெங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி ஆய்வு கண்ணோட்டத்தில் அமைந்த பல சிறப்புச் செய்திகளை கொடுத்து உதவினார். அந்த ஸ்வாமிக்கு அடியேனுடைய தீர்க்கப்ரணாமத்தோடு கூடிய க்ருதக்ஞதாஞ்சலியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இதில் சேர்க்கப்பட்ட வண்ணப் புகைப் படங்களை கொடுத்து உதவிய சென்னை ஸ்ரீ.உவே. கோவிந்தராஜன் ஸ்வாமி எம்.ஏ. பி.எஸ் அவர்களுக்கும், கணிப்பொறி உதவியாளர்கள் திரு.வெங்கட சுப்ரமணியன், திரு.சடகோபன், திரு.சீனிவாசன் ஆகியோர்களுக்கும், அழகிய முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த ஸ்ரீவித்யா பிரின்ட்ஸ் நிறுவனத்திற்கும் எமது நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

திருவரங்கம்

11-12-97

இராமாநுஜதாஸன்
அ.கிருஷ்ணமாசார்யர்
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ

நீடு

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார் வைபவம்
(ஆறாவிரப்படி குருபரம்பராப்பாவ ப்ரகாரம்)

யத்குமார்த்தியென்கிற மஹாவித்வானான ஒரு ப்ரஹ்மணன் கங்கா ஸ்நாநத்துக்குப் போய் அங்கு ஸ்நாநம் பண்ணி அங்குள்ள வித்வான்களை ஜயித்து அங்கே மாயாவாத ஸந்யாஸாச்சரமத்தையம் பரிக்ரஹித்து வித்யையாலும் சிஷ்யஸம்பந்தாலும் மிகுந்தவனாயிராந்ரிக, அவனும் அங்கே உடைய வருடைய வைபவத்தைக்கேட்டு 'நாம் அங்கேற்போய் அவருடனே தர்க்கிக்க வேணும்' என்று அநேக சாஸ்த்ரங்கையெழுதி க்ரந்தங்களையும் கமைகமையாகக் கட்டி எடுப்பித்துக் கொண்டு தன் வித்யாகர்வமெல்லாம் தோற்றப் பெரிய மதிப்புடனே அதிதவரையில் கோபிலேறவந்து உடையவரைப் பார்த்து 'என்னுடன் தர்க்கிக்க வேணும்' என்ன, இவரும் 'அப்படியே செய்கிறோம்; நீ தோற்றால் என்ன செய்கிறாய்?' என்ன, அவனும் நான் தோற்றேனாகில், 'உம்முடைய பாதரகஷையைச் சுமந்து உம்முடைய பேரையுமிட்டுக் கொண்டு உம்முடைய ஸித்தாந் தத்திலே புதுரக்கடவேன்' என்ன, உடையவரும் 'நாம் தோற்றோமாகில், க்ரந்த ஸந்யாஸம் பண்ணித் தோற்றோமென்கிறோம்தினை' என்ன, அவனும் ஸம்மதித்து இப்படி அந்யோந்யம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக் கொண்டு பதினெட்டு நான் அவதியுமிட்டு இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தோலாமல் மத்தகஜங்கள் பொருமா போலே தர்க்கம் நடைபெற்றது.

இப்படி பதினாறுநான் ஒருவருக்கொருவர் தோலாமல் தர்க்கித்து அவனை ஜயிக்கப் போகாமல் பதினேழாம் நான் அவனுடைய யுக்தி ப்ரபலமாக, உடையவரும் அதுக்குமேல் ஒன்றுத் தோன்றாமல் நிற்க, அவ்வளவிலே அவனும் தன் வெற்றி தோற்ற எழுந்திருந்து அற்றைக்குப் போக இராமாநுசனும் வ்யாகுலாந்தகரணராய் மடமே எழுந்தருளித் தம் திருவாராதநமான பேரருளாரையந் திருவடிவினக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி, பெருமாகுடன் வெறுத்து 'பெருமாளே! ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஓராண் வழியாய்

ப்ரதிஷ்டிதமாய் வந்த இத்தர்சநம் அடியேனைத் தோற்றித் தோற்கக் கடவதோ! இந்நாள் வரையில் தேவரீர் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் ஸத்யமென்று ப்ரமாணத்தை நடத்திக் கொண்டு போந்தீர்; இப்போது ஒரு நஞ்ஞாவாதியைக் கொண்டு வந்து என்னுடைய காலத்திலே எல்லா ப்ரமாணங்களையும் அழித்துப் போகட்டு லைலகொண்டாடத் திருவுள்ளமாகில் அப்படியே செய்தருள் என்று விண்ணப்பஞ் செய்து தாமும் அமுது செய் யாமல் கண்வளர்ந்தருள், பேரருளாளரும் அன்று ராத்ரி இவர் ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி, 'இளையாழ்வரீ! நீர் முசிப்பானேன்! உமக்கு ஸமர்த்தனா இருப்பானொரு சிஷ்யனை உண்டாக்கித் தந்தோங்காணும்; உம்முடைய ப்ரமாணாய்ரான ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த மாயாவாத கண்டநத்தைச் சொல்லி அவனை ஜயியுப்' என்று அருளிச்செய்தருள், உடையவரும் விடிவோரை திருநாமோச்சாரணம் பண்ணியெழுந்திருந்து தற்கக்கன்களை விழித்து 'இதொரு ஸ்வப்நமிருந்தபடியென்' என்று மிகவும் திருவுள்ள முகந்து ஸ்வப்நத்தில் அருளிச்செய்த யுக்தியைத் தம் திரு வுள்ளத்திலே கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து, ஸந்தோஷத்துடனே நித்யகர்மா நஷ்டாநஞ் செய்தருளித் தம் திருவாராதநமான பேரருளாளரையும் ஸேவித்துப் புறப்பட்டு ப்ரஸந்தகம்பீரமாய்க் கொண்டு தர்க்ககோஷ்டியிலே எழுந்தருள், அவ்வுள்ளிலே அந்த வித்யானும் பாவஜ்ஞானாகையாலே உடையவர் எழுந்தருள்கிற கம்பீரத்தையும் ஸந்தோஷத்தையுங்கண்டு 'இவர் நேற்று இங்கு நின்றும் எழுந்தருளும்போது சோம்பிக் கொண்டு போனார்: இப்போது மத்தகஜம் போலே இங்கே வரா நின்றார்: ஆகையாலே இது மாநுஷ்யமன்று: அதிமாநுஷ்ய சேஷ்டமாயிராதின்றது' என்று நிச்சயித்து, சட்க்கென எழுந்திருந்து எதிரேசென்று உடையவர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து, 'தேவரீருக்குத் தோற்றேன்' என்று மூடாதரகைகளை சிரஸா வறித்துக் கொண்டு 'அடியேனை இரங்கியருளவேணும்' என்ன, உடையவரும், 'இதென்!' என்று திகைத்து 'தர்க்கிக்கலாகாதோ?' என்ன, அவனும் உடையவரைக் குறித்து, 'தேவரீருக்குப் பெரிய பெருமான் ப்ரத்யக்ஷமானபின்பு, தேவரீரென்ன பெரியபெருமாளென்ன பேதமில்லையென்று அறிந்தேன், இனி அடியேன் தேவரீர் ஸந்தியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்ல ப்ரார்த்தியில்லை' என்ன, உடையவரும் உகந்தருளி, 'ஆகிலும் நீர் சொன்ன மாயாவாதஸித்தாந்தத்திலும் ப்ரஹ்மம், நிரீக்குணமென்கையாலே

அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்தவாதி குணயோகங்களைச் சொல்லுகிற வேதவாக்யங்கள் அப்ரமாணங்களாய்விடும்; அலித்யாதிரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்துக்கு குணயோகமுண்டாகையாலே ஸகுணச் சூத்தியில் வி்ரோதமில்லை யென்றிராகில் அது கூடாது; எங்ஙனையென்னில்:- **"ஜ்ஞாநஸூம் பரம் ப்ரஹ்ம தந்த்ரிவர்த்யம் ம்ருஷாத்மகம்| அஜ்ஞாநஞ்சேத் திரஸ்குரீயாத் க: ப்ரபு ஸந்த்ரிவர்த்தநே|"** (குண ஸ்வரூபமான பரம்பொருளை, அந்த ப்ரஹ்மத்தால் போக்கடிக்கத் தக்கதாய், பெய்யானதான அஜ்ஞானம் (அலித்யை) மறைக்கமுடிகில், அந்த அஜ்ஞானத்தை யாரால் அழிக்க முடியும்?) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநரூபமாயிருந்துள்ள பரப்ரஹ்மத்தை அஜ்ஞாநரூபமான அலித்யை மறைத்ததாகில் அந்த அலித்யைக்கு நாசகமில்லையாகையாலே, அது நித்யமாய்விடும்; அப்படியாகி லென்னென்னில்: — அலித்யை என்றும், ப்ரஹ்மம் என்றும் இரண்டு வஸ்து உண்டாகையாலே, அத்வைதமென்கிற மஹாகஜம் த்வைதமாகிற ஆழங்கார் சேற்றிலே அமிழ்ந்தது இத்யாதியுத்திகளை அருளிச்செய்ய, அவனும் இசைந்து இவர்க்குத் தோற்று, எகதண்டத்தை முறித்தெறிந்துவிட்டு எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமம் பண்ணிக் கொண்டு கிடக்க, எம்பெருமானாரும் தம் திருவடிமலர்களாலே அவன் முடியை சோபிதமாக்கி எடுத்தனைத்துக் கொண்டு மிகவும் க்ருபை செய்தருள், அவனும் 'அடியேனுக்குத் த்ரிதண்டகாஷ்டாயாதிகளை ப்ரஸாதித்தருள் வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று திருவுள்ளம் பற்றி, 'முன்பு சிகாயஜ்ஞோபவீத்யாகம் பண்ணுகையாலே, அதற்கு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேணும்' என்று சாஸ்த்ரோகத் ப்ரக்ரீரையாலே ப்ராயச்சித்தமும் பண்ணுவித்து சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களையும் தரிப்பித்து, **"ப்ரதாரியஸ்தாபஸம்ஸ்காரோ வைஷ்ணவோ முநிபில்ஸம்ருத:| ஸர்வாச்ச்ரமேஷ்வஸதாம் ஸ்த்ரீகுத்ராணாம் த்விஜோத்தம||"** (அந்தனார் தஸஸமீ! ப்ரஹ்மசமீயம், இல்லறம், வாத்ரபஸம், ஸர்வாஸாம் (ஹுவறம்) என்னும் நானு ஆசீர்மங் களிலிருக்கும் இருபிறப்பாளர்களுக்கும், பெண்களுக்கும், குதிராசுருக்கும் விஷ்ணு ஸம்பந்தியான தாபஸம்ஸ்காரம் நன்கு தரிக்கத்தக்கதாக முனிவர்களால் கூறப்பட்டது) என்கிறபடியே திருவிஸ்சினை முதலாகப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் ப்ரஸாதித்து, **"உபயிதம் த்ரிதண்டஞ்சு பாத்ரம் ஜலபவீத்ரகம்| கௌரீயம் கபஸநிர்ஜஸ ந த்யாஜ்யம் யாவதாபுஷ்ய||"** (பூணூல், திரிதண்டம்,

கரகமென்படும் பாத்ரம், ஜல பவித்ரம், கோவணம், அநுரநான் ஆகியவை ஆயுருள் ளவரையில் (ஸந்யாஸிகளால்) கைவிடத் தகையவை) என்கிறபடியே 'தரிதஸ்தகாஷாயாதிகளை நீர் உள்ள தனையெதரியும்' என்று ப்ரஸாதித்தருளி உகப்பின் மீற்தியாலே பேரருளாளர் தமக்கு ஸ்வப்நமுகேந அருளிச் செய்தருளின உபகாரத்திற்கு ஸ்மாரகமாக 'அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார்' என்று திருநாமக் சாத்தியருளினார்.

அநந்தரம் அவரை அழைத்துக் கொண்டு போய் நம் பெருமானையும் ஸேவிககப்பண்ணித் தீர்த்தப்ரஸாதமும் ஸ்ரீசுட்கோபமும் ப்ரஸாதிப்பித்துப் புறப்பட்டு மடமே கொண்டு போய்த் தம் திருவாராதநமான பேரருளாளரை ஸேவிககப் பண்ணுவித்து, "இவர் காணும் உம்மை நம்பக்கல் சேர்த்தருளினவர்" என்று அருளிச் செய்து, அவரைத் திருவாராதநம் பண்ணி அமுதாயெய்வித்துத் தாமும் அமுது செய்து இவர்க்குத் தளிகை ப்ரஸாதமும் ப்ரஸாதித்தருள, இவரும் அமுது செய்து, ஸுஹ்ருஷ்டராய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்குங் காலத்திலே, உடையவர் இவரைப் பார்த்து, 'வாரீர், அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரே! ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபுத்தங்களை ஒதீர்' என்று அருளிச்செய்து, திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமும் ஒதுவித்து, மற்றும் வேண்டும் தத்வசிகைகளையும் ப்ரஸாதித்தருளினார்.

அநந்தரம் உடையவர், ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானாரையும் க்ருபை பண்ணிக் கொண்டு, வித்வத்தகோஷ்டியாக நடக்குங்காலத்திலே, ஆசார்யர்களெல்லாரும் வந்து உடையவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்ததைக் கேட்டு, அநந்தாழ்வானும் எச்சானும் தொண்டனார் நம்பியும், மருதார் நம்பியும் உடையவர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்க வேண்டுமென்று எழுந்தருள, அவர்களை அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆச்ரயிப்பித்தருளினார். அப்போது அவரும் பீதராய் அவர்களைக் குறித்து 'குருவினிய கழுத்திலே பனங்காகையக் கட்டினாற்போலே உடையவர் செய்தார், நீங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருங்கோள்' என்று அருளிச் செய்தருளினார்.

அநந்தரம், தேசாந்தரத்தினின்றும் இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளித் திருவிதியிலே நின்றவர்கள்

சிலரைப் பார்த்து 'எம்பெருமானார் மடம் எது?' என்று கேட்க, அவர்களும் 'எந்த எம்பெருமானார் மடம்?' என்ன, புதுக்க எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நெடுக்களைந்து, 'நீங்கள் இரண்டிட்டுச் சொல்லுவானேன்? நம். தாசநத்துக்கு இரண்டு எம்பெருமானாருண்டோ?' என்ன, அவர்களும் உண்டு; 'அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானாரும் எழுந்தருளியிருக்கிறாராகையாலே, சொன்னோம்' என்ன, 'நாங்கள் அவரை அறியோம், உடையவர் மடத்தைக் கேட்டோம்' என்ன, 'ஆனால் இராமாழ்சன் மடம் ஈது' என்று அவர்கள் காட்ட, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் உடையவர் மடமே சென்று புகார்கள்.

அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் இப்ரஸங்கத்தை யாத்ருச்சிகமாகக் கேட்டு, 'ஐயோ, நாம் உடையவரைப் பிரிந்து க்ருதலாந்தரத்திலேயிருக்கையாலுள்ளோ லோகத்தார் நம்மை எம்பெருமானாராகுக்கு எளித்தட்டாகச் சொன்னார்கள்; அகையாமல், நாம் அநர்த்தப்பட்டோம்' என்று மிகவும் வ்யாகுலப்பட்டு, அப்போதே தம்முடைய மடத்தை இடித்துப் போட்டு வந்து உடையவர் திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு, 'அநாதிகாலம் இவ்வாத்தமா தேவாரீர் திருவடிகளை அகன்று அநர்த்தப்பட்டுப் போந்தது போதாமல், இப்போதும் அகற்றிவிடத் திருவுள்ளமாய் விட்டதோ!' என்று மிகவும் க்லேசிக்க, உடையவரும், 'இதற்குக் காரணமென்?' என்ன, அவரும் அங்குப்பிறந்த வ்ருத்தார்த்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் அச்செய்திகளையடையக் கேட்டு, 'ஆனால் இனி உமக்கு நாம் செய்ய அடுப்பது என்?' என்ன, அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரும், 'அடியனை இன்று தொடங்கி * நிழலுமடிதாரும்போலே நின்னதாரிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும்வகைய யருளாய்' என்கிறபடியே தேவாரீர் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக் கொண்டு நிதியகைங்கர்யங் கொண்டருள வேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும் 'ஆனால், இனி இங்கேவாரும்' என்று அவரைத் தம் ஸந்திதியிலே அரைக்கூறும் பிரியாமல் வைத்துக் கொண்டு அகிலார்த தங்ககளையும் ப்ரஸாதித்தருள, அவரும் க்ருதார்த்தாரும் உடையவரையொழிய வேறொரு தெய்வமறியாதவராகையாலே ஸகல வேதார்த்த ஸாரார்த்தங்களையும் பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் ஸுஃக்ரஹமாகக் கற்று உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி 'ஜொநஸாரம்', 'ப்ரமேயஸாரம்' என்கிற திவ்யப்ரபுத்தங்களையுமிடந்தருளி, அதிலே, 'ஸச்சிஷ்யபிணன்பாணுக்கு ஸதாசாயனே பரதேவதை. அவன் திருவடிகளிறு கைங்கர்யமே பரமப்ராப்யம். அவன்தான் பவதவதாரவிசேஷம்' என்னுமத்தையும் அருளிச் செய்தருளினார்.

"அருளாளப் பெருமானார் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்"

1. அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாரின் இயற்பெயர் "யஞ்ஞமூர்த்தி" ஆகும். அவர் காசிக்குச் சென்று கங்கையில் நீராடி அங்குள்ள அறிஞர்களைச் சொற்போரில் வென்றார். மாயாவாதிகள் மரபுப்படி துறவறம் ஏற்று விளங்கினார். இராமாநுசர் பெருமைகேட்டு அவரைத் தம்முடன் சொற்போர் செய்ய அழைத்தார். இராமாநுசரும் யஞ்ஞமூர்த்தியும் பதினாறு நாட்கள் சொற்போரிட்டனர். ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல முடியாதபடி இருவரும் தம் தம் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறி நின்றனர். பதினேழாம் நாள் யஞ்ஞமூர்த்தியின் வாதம் வலிமையுடையதாகக் காணப்பெற்றது. யஞ்ஞமூர்த்தி களிப்புடன் இராமாநுசரைப் பதினெட்டாம் நாள் வந்து வாதப் போரை முடிக்கலாம் என்று அனுப்பினார். இராமாநுசர் அன்று தாம் வழிபடும் பேரருளாளப்பெருமானை வணங்கித் தம் துயரத்தை விண்ணப்பம் செய்தார். இரவில் பேரருளாளன் கனவில் தோன்றி "நீர் திகைப்பது எதற்கு" வல்லமையுடைய இவனை உமக்குச் சீடனாக்குகிறேன். பரமசார்யான ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய "அகண்ட மாயாவாதக் கண்டனத்தைச் சொல்லி வெற்றிபெறப்படும்." என்றருளிச் செய்தார். இராமாநுசரும் பதினெட்டாம் நாளில் மாயாவாத கண்டனத்தைக் கூறி வெற்றி பெற்றார். யஞ்ஞமூர்த்தி இராமாநுசருக்குச் சீடரானார். யஞ்ஞமூர்த்தி செய்யவேண்டிய கழுவாய்ச் (பரிகாரங்கள்) சடங்குகளை செய்யச் செய்தார்; இராமாநுசர் அவரை வைணவ சமயத் துறவியாக்கினார். பேரருளாளனாலே தரப்பெற்ற ஞானபுத்திரராக யஞ்ஞமூர்த்தியை ஏற்று அவருக்கு "அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார்" என்று திருநாமமிட்டு அழைத்தார். அவருக்குத் திருப்பல்லாண்டு முத்தலான நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தங்களை ஓதுவித்தார்.

அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் "ஞானஸாரம்", "ப்ரமேயஸாரம்" என்னும் பெயருடைய தமிழ்ப் பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்தார். அவை இரண்டினுக்கும் மாமுனிகள் உரை அருளிச் செய்துள்ளார். அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் வடமொழியில் நூல்கள் செய்யவில்லை என்பர். அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாரின் வழிமுறையினர் காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ பாண்டவப் பெருமாள் கோயிலில் முதல் மரியாதைக்குரிய தனிச்சிறப்புடன் விளங்குகின்றனர். அவர் அக்கோயிலில் அருச்சை நிலையில் எழுந்தருளியுள்ளார். அவர் பிறந்தநாள் கார்த்திகை மாதத்தில் பரணி நாளில் கொண்டாடப்பெறுகிறது. கீழ்க்கண்ட தனியன்கள் பன்னீராயிப்படி குருபரம்பரை நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன:-

"தயாபாலந் தேவாய ஞானஸார ப்ரதாயச
ப்ரமேயஸாரம் தததே நமோஸ்து ப்ரமேசாலீனே"
"யதிராஜ தயாபர்த்ரம் யதிபங்க்தி விபூஷணம்
தயாபால முநீம் வந்தே தேசிகாக்ரேஸரம் ஸதா"

அவர் "தயாபாலமுநி" என்று அழைக்கப்பெற்றார் என்றும் ஞானஸாரம் ப்ரமேயஸாரம் ஆகிய நூல்களை அன்புடன் அளித்தார் என்றும் இராமாநுசரின் கருணைக்குப் பாத்திரமானவர் என்றும் அவர்கள் துறவிகளின் வரிசையில் சிறந்த அணிகலனாகத் திகழ்ந்தவர் என்றும் அறிஞர்களுள் சிறந்தவர் என்றும் மேற்கூறிய வடமொழிப் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

2 ஞானஸாரப் பேருரை மூலம் அறியப்பெறும் வைணவ சமயக் கருத்துக்கள்:-

திருமகள் நாதனின் திருவடிகளில் மட்டும் ஆசைமிக்கு, வேறெதிலும் ஆசையின்றி இறைவனைச் சரணடைந்தால் வீடுபேறு தானே கிட்டும. இறைவனின் அருளையே எதிர்பார்த்திருந்தல் உயர்ப்பக்தி கொண்டவர் தன்மையாகும். இறைவனைப் பிரியும் நிலையில் தாம் அழியும் நிலையடைதல் மீயுயர்ப்பக்தி கொண்டவர் தன்மையாகும். இறைத் தொண்டைத்தவிர்த்து வேறெதையும் எண்ணாதவர் விண்ணாட்டினர்க்கும் பேறாக அமைவர். இறைவனருள் பெற்றபின் வேறு உபாய வழிகளில் ஈடுபடத் தேவையில்லை. திருமாலடியார் பிரம்மனின் அண்டத்தையும் ஒரு பொருளாக நினையார். திருமாலுக்குத் தோற்றார் வேறொன்றிலும் மனத்தைச் செலுத்தமாட்டார். இறைவன் கமலன்றி வேறொன்றினை விரும்பாத அடியவர் செய்யும் தொண்டினை அடியவர் எப்படிச் செய்தாலும் இறைவன் அப்படியே ஏற்பான். இறைவன், தன்னையொழிய வேறொரு பயன் கருதார் மனத்தில் மிகவும் விரும்பி உறைவான். இறைவன், தன் திருவடிகளில் பொருந்தாதார் உள்ளத்தில் முள் மேலிருப்பதைப் போல் வெறுப்புடன் இருப்பான். இறைவன், தன் திருவடிகளையொழிய வேறொன்றையும் விரும்பாதார் பணிந்தளிக்கும் பொருள் அனுவளவினை தாயினும் அதனைப் பொன் மலையென எண்ணி ஏற்பான்; அவ்வாறு விளங்காதவர் அளிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தையும் ஏற்கமாட்டான். திருமந்திரப் பொருளை உணர்ந்தவர்க்கும் சாதிமுதலான செருக்கு உடைய உலகருக்கும் தொடர்பு இல்லை. ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையான உடலுடன் தொடர்புடைய சாதி உயர்வு தாழ்வினால் பயனேதுமில்லை. இறைவன் திருவடிகளைப் புகலாகக் கொள்வதால் மட்டுமே பயனுண்டு. இறைவனடியார்க்குக் குடி, குலம் ஆகிய

எல்லாம் இறைவனடியுடன் உள்ள தொடர்பேயாகும். ஆன்மா தேஹமன்று. ஆன்மா நாராயணன் திருவடிகளுக்கே உரியது. ஆன்மா ஞானமுடைய பொருளாகும். ஆன்மாவின் உண்மை நிலையறிந்தவர்க்குக் களிப்பும் கவரவும் வாரா. இறைவனை ஏற்காத இழிகுணம் உடையோர் தொடர்பு விடத்தக்கது. அவ்வாறு விடாதவர் தன்பால் அன்பு கொண்டாலும் அவர்க்கு இறைவன் அரியனாகவே இருப்பான். இவ்வுலக இன்பம் அனைத்தும் துக்கம் தருவன என்று எண்ணித் துன்பம் அடைபவர்க்கு வைகுந்தம் ஏறுதல் எளிதாகும். தன்பால் அன்புடையார் இழிந்த பொருள்களைத் தன்னிடம் வேண்டினும் இறைவன் அவர்க்கு அவைகளைத் கொடான். இறைவன் தன்னடியார்க்குத் தரும் துயரம் அடியார்பால் நட்புப் பூண்டு செய்யும் செயலாகவே விளங்கும். தான் இறைவனான திருமாலின் உடைமை என்று எண்ணி இறைவனைச் சரணடைந்தோருக்குப் பின்பு பிறந்து துய்க்க வேண்டிய கருமம் ஏதும் இல்லை. அடியவன் இறைவனை நோக்கி, "நீயே எனக்குச் சரணமாக வேணும்" என்று ஒரு முறை இரந்து வேண்டினால் அடியவனை அவனுடைய கருமபலன் தொடராது. அடியார் குற்றங்களை இறைவன் காணான்; அடியார் குற்றங்களை நன்மைகளாகவும் கொள்வான்.

ஞானம், அபுட்டானம் ஆகிய இரண்டினையும் உடைய குருவைச் சரணடைந்தவர் வைகுந்தம் சென்று இறைத் தொண்டில் ஈடுபவர். உய்ய வழி அறியாதாரும் அதைக் கூறும் குருவைச் சாராதாரும் சரம கலோகத்தை நம்பாதவர்களும் பரமபதம் ஏறார். சரணாகதி செய்தவன் வேறொரு சாதனத்தைத் துணையாகக் கொள்ளின் சரணாகதி அவனுக்குப் பலன் தராது. திருமந்தரம் எப்பொழுதும் அருள் புரியும். திருமந்தரத்தை உபதேசித்த குருவும் அம்மந்தரத்தினால் குறிக்கப்பெறும் திருமாலும்

எப்பொழுதும் அருள் புரிவர். மேற்கூறிய கொள்கைகளை அறிந்தோர் வீடுபேறு பெறுவர். திருமந்திரத்தை அளித்த ஆசாரியனே இவ்வுலக இன்பங்களும் வீடுபேறும் தருபவன் என்றிராதார் நட்பை விட்டு விடவேண்டும். தீதில் சரணாகதி தந்த ஆசாரியனே இறைவன்; அவன் திருவடிகளே காப்பு; நான்கு வேதங்களும் ஸ்மருதி நூல்களும் அவற்றையே கூறுகின்றன. தன் ஆசாரியனை மனிதன் என்றும் தான் வணங்கும் இறைவன் உருவை (விகிரகம்) உலோகம் என்றும் எண்ணுபவர் நரகத்தில் என்றும் உழல்வர். அவர் 'நீசர்' எனப்படுபவர். தனக்கருகில் இருக்கும் ஆசாரியன் தன்னை உடையவன் என்று எண்ணாது இறைவனை நினைப்பவன். விடாய் (நீர் வேட்கை) பிறந்தபொழுது தன்கையில் உள்ள நீரைப்பருகாது ஆகாயத்தில் உள்ள மேகத்தை எதிர்ப் பார்ப்பவனுக்கு ஒப்பாவான். தன் ஆசாரியன் தன்னைக் காப்பவன் என்று எண்ணாது இறைவனை வழிபடுபவன் தன்கையில் உள்ள செல்வத்தையெறிந்து விட்டுப் புவிக்குள் புதையலைத் தேடுவானையொப்பான். தன்னைக் காக்கும் ஆசாரியனைப் பிரிந்தவனை, நீரினின்றி வெளியே எறியப்பெற்ற தாமரையைச் தூரியன் உலர்த்துவதைப் போல இறைவன் ஒறுப்பான். ஆசாரியனே இறைவன் உறையும் திருத்தலம் என்று கொள்ளவேண்டும். ஆசாரியன் சீடன் முடியில் தன் திருவடியை வைத்து அருள் புரிவான். நல்ல சீடன் தன் செல்வத்தையும் உயிரையும் உடலையும் வீட்டையும், அறுவையும், குணங்களையும், செயல்களையும் ஆசாரியனுக்கு உரியனவாகக் கொள்வான். ஆசாரியன் உள்ளம் இறைவன் விரும்பி இருக்கும் இடமாகும். இறைவனே ஆசாரியனாக அவதாரம் செய்கிறான். அவன் திருவடிகளை நினைத்தலே அறிவனின் (சேதனின்) உண்மைத் தன்மைக்குப் பொருந்துவதாக அமையும். இறையடியார்கள் இவ்வுலகர் பழிக்கில் அது இறையடியார்களுக்குப் புகழாகும்; இவ்வுலகர் புகழில் அது

இறையடியார்களுக்கு இகழாகும். திருமகள் நாதன் திருவடியைப் போற்றும்பவர் வேடிக்கையாகப் பேசும் சொல்லும் வேதத்துக்கு இணையானது; அவர் நடத்தை மனு நூலுக்கு மூலமாகத்திகழும்; அவர் பார்வை தீவினைகளையழிக்கும்.

3 ஞானஸார உரைக்கூறு விளக்கம்

1. உபாஸநா முன்னி முன்னுரை வரைதல்

"எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே" என்று தொடங்குகிறது. நூலாசிரியர் பெயர், நூலாசிரியர் சிறப்பு, நூலாசிரியரின் நோக்கம், நூலின் பெயர் முதலியன பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

2. ஓங்கோரு பாடலுக்கும் முன்னி தொடப்பு முன்னுரை வரைதல்.

முதற்பாட்டுக்கு அமைந்த முன்னுரை "ஸகல வேதாந்த" என்று தொடங்குகிறது. அப்பாடல் கூறும் செய்தித் தொகுப்பை அம்முன்னுரையின் இறுதியில் கீழ்க் கண்டவாறு கூறியுள்ளார். "அந்த ஆர்த்தி ப்ரபத்தி வேஷத்தை இப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாட்டாலேயருளிச் செய்கிறார்". எல்லாப்பாடல்களுக்கும் தொடர்பு முன்னுரைகள் வரையப்பெற்றுள்ளன.

3 சேத் பேருந் தருதல்

எண்	சொல்	- பொருள்	
எண்			
1	அடிபேராம்	- சேஷபூதம்	(5)
2	அணங்கு	- தெய்வப்பெண்	(16)
3	அமலன்	- மல ப்ரதிபடன்	(16)
4	அரண்	- ரக்ஷகம்	(31)
5	அருளுதல்	- கொடுத்தல்	(20)

6	அலகை	- பேய்	(39)	30	தாழ்வு	- தாழ்ச்சி - பராவண்யம்	(11)
7	அலங்கல்	- மாலை	(11)	31	தீர்த்தங்கள்	- பாவன ஜலங்கள்	(5)
8	அன்றுதல்	- சீறுதல்	(35)	32	துயர்	- துக்கம்	(21)
9	ஆசிலருள்	- நிர்ஹேதுக க்ருபை	(9)	33	தேருதல்	- ஆராய்தல்	(21)
10	ஆடுகை	- நீரிலே மறுநனையப் புகுந்து முழுகுகை	(5)	34	நந்துதல்	- கேடு	(29)
11	ஆர்கலி	- ஸமுத்ரம்	(15)	35	நவை	- குற்றம்	(19)
12	ஆர்தல்	- படிதல்	(36)	36	நீத்தல்	- விடுதல்	(1)
13	இறைவன்	- சேஷி	(31)	37	நுகருகை	- புஜிக்கை	(1)
14	ஈனம்	- பொல்லாங்கு	(18)	38	படி	- பூமி	(16)
15	உறுகை	- சேருகை	(38)	39	பணி	- பகவத் கைங்கர்யம்	(26)
16	உளன்	- மாம்ஸம்	(1)	40	பிழை	- குற்றம்	(24)
17	உழை	- பழைமை	(23)	41	புன்மை	- பொல்லாங்கு, நிந்தை	(39)
18	எய்திலா	- எய்துதலில்லாதபடி	(18)	42	பெருந்துயர்	- பெருந்துக்கம்	(21)
19	ஒண்மை	- அழகு	(12)	43	மா	- மஹத்து	(11)
20	குடி	- கிராமம்	(15)	44	மாரி	- வர்ஷம்	(11)
21	குலம்	- கோத்திரம்	(15)	45	முந்நீர்	- ஜலத்ரயம், ஸமுத்ரம் (ஆற்று நீர், ஊற்றுநீர், மழை நீர்)	(6)
22	கேள்வன்	- நாயகன்	(15)	46	முயற்சி	- உத்யோகம்	(5)
23	கொழுவுதல்	- மிகுதல்	(15)	47	முாண்	- மிடுக்கு	(28)
24	கோகனகம்	- தாமரை	(15)	48	மெய்நிறை	- மெய்யான ஸ்நேஹம்	(21)
25	கோகனகை	- தாமரையாள்	(15)	49	விரை	- பரிமளம்	(11)
26	சாதம்	- ஜாதி	(14)	50	வீடு	- ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகை ஆனபகவத் பிராப்தி	(1)
27	செந்நெறி	- அர்ச்சிராதி	(30)				
28	செல்	- மேகம்	(36)				
29	தற்றெளிகை	- தன்னைத் தெளிகை, ஸ்வரூப ஞானம்	(17)				

4 பொருள்கோள் முறைகூறல்

பதினோராம் பாடல் உரையில் "விரையார் துழாய் அலங்கல் மாரிமாக் கொண்டல் நிகர்மால் - தன்பொன்னடி என்று தொடங்கி மேருவாய்க் கொள்ளு மென்றந்வயம்" என்று பொருள்கோள் முறை கூறப்பெற்றுள்ளது. (பாடல் 11) பொருள் கோள்முறை கூறப்பெற்றுள்ள பிற எண்கள் 2, 21.

5 வினாவிறை

ஆறாம் பாடல் உரையில் "ஐச்வரியத்தைக் கண்டால் ஆசை செல்லாதொழியுமோ?" என்ற வினா எழுப்பி, "நெஞ்சைக் கலக்கவுமாட்டா என்கிறார்" என்று விடையளித்துள்ளார். (6)

6 அரிய சொல்லாட்சி

ஒரு சரக்காக (8), காற்கட்டு (3), கைப்பாணி (1), கரைச் சலற்று (5), கிளர்ப்பம் (6)

7 செறிவுத் தொடர்புபயன்பாடு

- 1) நோவுபடுகிற சமயத்திலே முகங்காட்டிப் போக்கினபடி (3)
- 2) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும் படி (7)
- 3) தோற்று எழுதிக் கொடுக்கும்படி (7)
- 4) கொண்டதுக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கும் படியான (8)
- 5) மூலையடி நடத்தல் (23)

8 சொல்லாக்கம்

- 1) ஸ்வரூபஜ்ஞானம் என்னும் சொல்லுக்கு இணையான "தன் தெளிகை" (17)
- 2) பிராவண்யம் என்னும் சொல்லுக்கு இணையான தாழ்வு (11)
- 3) நிர்ஹேதுக க்ருபை என்னும் சொல்லுக்கு இணையான ஆக இல் அருள் (9)
- 4) பிராரப்தம்-ஆரப்தம் (1)

9 பேச்சு மொழிக் கதைகள்

- 1) நிலை கொலைந்து கலங்கும்படி (6)
- 2) நிலை கொலைந்து உகளித்து (6)
- 3) இவன் காலாலே பொகட்டவற்றை அவன் தலையாலே யேற்கை (8)

10 உரையாடல் பங்கு

"நான் மலரான் கோணப்பிரிவும் பிரியாமையுமாய்" என்னும் பாடற்பகுதி உரையில் உரையாடல் பாங்கு காணப்படுகிறது.

11 உவமைகளைக் கையாளுதல்

- 1) ராஜபுத்தரன் அழகுக்குச் சிறையில் கிடந்தால் முடிதுடி ராஜ்யம் பண்ணுமதிலும் சிறை விடுகையே ப்ரயோஜந மாயிருக்குமாய்போலே (1)
- 2) வர்ஷதாரையால்லது தரியாத சாதகம் த்ருஷணார்த்தமாய் நாக்கொட்டு மளவிலும் பூக்தமான ஜலத்தைப் புரிந்து பாராதேவாஷத்தை யே பார்த்திருக்கு மாப்போலே (8)
- 3) பிரஜாரக்ஷணம் பண்ணினால் அது கண்டு உகக்கும் மாதாவைப்போலே (3)

4) நீரிலே நின்றுத் குதித்துக் கிளர்ந்து அத்தைப் பிரிந்த மத்ஸ்யம் போலே (3)

5) பூமியின் மேலுண்டான ஜலஸம்ருத்தி உடைய நதிகளின் நாமமும் வர்ணமும் எல்லாம் ஸமுத்ரத்தைப் ப்ரவேசிக்கவே, பின்புகாணவொண்ணதா படி போவது போலே (15)

6) “சிறுப் ப்ரஜை அக்நி தாஹகமென்று அறியாமல் அதினுடைய ஓளஜ்வல்ய மாத்ரத்தைக் கண்டு அத்தை விடாதே அதிலே விழுகைக்கு யத்நித்தாலும் அது ப்ரஜைக்கு நாசமென்றறியும் மாதாவனவள் அதில் விழாதபடித் தகையாதொழியாமை” (20)

7) புத்ரனுடைய சரீரத்தில் க்ரந்தியை ஹிதபுத்தியாலே சேதிக்கைக்கு அநுமதி பண்ணும் பிதாவைப்போலே (21)

8) குறும்பரானவர்கள் பலத்தாலே நாட்டைத் தம் வசமாக்கி மூலையடி நடத்துமாப்போலே (23)

9) தூங்குவாரைப் போலே (33)

10) கைத்துருத்தி நீர் தூவி மேககதமான ஜலம் பார்த்திருப்பாரைப்போலே (33)

11) தன்கைப் பொருள்விட்டு ஆரேனும் காசியினில் புதைக்க பொருள் தேடித்திரிவாரைப் போலே (34)

12) புனல் பிரிந்த பங்கயத்தைக் கதிரவன் அனலுமிழ்ந்து உலர்த்துமாப் போலே (35)

13) பிரஜை விழுந்த கிணற்றிலே ஒக்கக்குதிக்கும் தாயைப்போலே (38)

12 வடமோழி இலக்கண மரபு கூறல்

1) உபலக்ஷணம் கூறல் பாடல் எண் 12

2) அவதாரணம் (பிரிநிலைப்பொருள்) கட்டல் பாடல் 13

3) பகுவசனம் பூஜ்யவாசி (மரியாதைப் பன்மை) பாடல் 26

4) தாது (வினையடி) கூறல் மந்தாரம் த்ராயத இதிமந்தர்: பாடல் 29

13 ஐதீஹ்யம் கூறல்

1) ஆழ்வான் - ஐதீஹ்யம்

“ஆர்த்த ப்ரபத்திக்கு வேஷமிருக்கும்படி என்” என்று ஆழ்வானைக் கேட்க, கனிப்பழம் காம்பற்றாற் போலேயிருக்கும் என்றருளிச்செய்தார் (பாடல் 1)

2) வில்லிபுத்தூர் பகவர் ஐதீஹ்யம்

இந்த ஐதீகம் ஆசாரிய ஹ்ருதயத்தில் முதல் பிரகரணத்தில் இடம்பெற்றது (பாடல் 13)

3) நஞ்சீயர் ஐதீஹ்யம்

“முமுகூவாய் பிரபன்னான அதிகாரிக்கு துவய சரீரமே பிராப்பியமாயிருக்கும்” என்று நஞ்சீயர் அருளிச் செய்தார் (பாடல் 31)

14 புராணச் செய்தி கூறல்

1) உடல் பற்றிய பிரகலாதன் கூற்று, பாடல் 1

2) கஜேந்திராழ்வான் வரலாறு, பாடல் 3

3) இராமாயண வரலாறு, பாடல் 3, 28

4) பதினாறாமாயிரம் பெண்களைக் கண்ணன் மணந்தார் பாடல் 5

5) பார்த்தனுக்கு உபதேசம் பாடல் 5

6) திருமால் ஊழிக் காலத்தில் உலகை உண்ட வரலாறு (8)

7) உருத்திரனை உபாஸித்து இராவணன் வான் பெற்றான் பாடல் 10

8) மருதம் ஓசித்த வரலாறு (12)

15 வைணவ மரபுப் பெயர்கள்

1) இறைவன் மற்றும் இறைவியின் அங்கங்களுடன் திரு சேர்த்து வழங்குதல்

செவி - திருச்செவி, அடி - திருவடி, படுக்கை - திருப்படுக்கை, முலைத்தடம் - திருமுலைத்தடம், மார்பு-திருமார்பு (3)

2) யானை - கஜேந்திராமூவான் (பாடல்) (3)

3) இலக்குவன் - இளைய பெருமாள் (பாடல் 3)

16 பாடபேதம் கட்டல்

கீழ்க்கண்ட பாடல்களின் மூலங்களில் பாடபேதங்கள் இடம்பெறுகின்றன.

பாடல்	பாடபேதம்
என்ன பயன்பெறுவீர்	என்ன பயன்
(பாடல் 14)	கெடுவீர்
எய்திலா மானிடரை	எய்திலரா
(பாடல் 18)	மானிடரை

4 ப்ரமேயஸாரப் பேருரை மூலம் அறியப்பெறும் வைணவ சமயக் கருத்துக்கள்

ப்ரமேயஸாரப் பேருரையில் இடம்பெறும் கீழ்க்கண்ட வைணவ சமயக் கருத்துகள் கருத்த தக்கனவாகின்றன:-

(1) 'ஓம்' என்னும் எழுத்து அ.உ.ம ஆகிய மூன்றெழுத்துக்களால் ஆன கூட்டெழுத்து ஆகும்; இறைவனை 'அ' என்னும் எழுத்தும் ஆசாரியனை 'உ' என்னும் எழுத்தும் சீவான்மர்களை 'ம்' என்னும் எழுத்தும் குறிப்பனவாகின்றன.

'உ' இறைவனுக்கே ஆன்மா உரியது என்னும் "பிரிநிலைப்" பொருளைக் குறிப்பது என்பர்.

உரையாசிரியர் 'உ' காரம் ஆசாரியனைக் குறிப்பது என்று குறித்துள்ளார். உகாரம் இலக்குமியைக் குறிக்கும் என்பது முன்னோரின் மற்றொரு கருத்தாகும். இலக்குமி ஆன்மாவை இறைவனிடம் சேர்ப்பாளராக (கடக்தவம்) விளங்குகிறாள். ஆசாரியனும் சேர்ப்பானாகிறான். ஆகவே 'உ' காரம் ஆசாரியனைக் குறிப்பதாகிறது என்று உரையாசிரியர் குறித்துள்ளார்.

(2) திருமந்தரத்தின் முதல் பதம் 'ஓம்' ஆகும்; அது பிறர்க்குரியராகாமையைக் குறிக்கிறது. வடமொழி நூலார் அதனை "அந்நயார்ஹு சேஷத்துவம்" என்பர். இரண்டாம் பதம் நம: ஆகும். அது இறைவனையன்றி ஆன்மாவுக்கு வேறு புகலிடமின்மையைக் குறிக்கும். வடமொழி நூலார் அதனை 'அந்நய சரணத்துவம்' என்பர். நாராயணாய என்னும் சொல் வேறு இன்பமின்மையை குறிக்கும். வடமொழி நூலார் அதனை 'அந்நய போக்யத்துவம்' என்பர்.

(3) ஆசாரியன், ஐஸ்வரனைச் சீடனாக ஏற்குமளவில் தான் அதனால் பெருமை அடைவதையோ பொருள் அடைவதையோ வழிபடுநிலை அடைவதையோ பாராது அந்த அவஸ்தையை உயிர்வாழ்வு பலனாகக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய சிறந்த தன்மை உடைய ஆசாரியனைச் சரணடையாதார்க்கு உலக வாழ்வு விடாது தொடும்.

(4) வேறு பலவகளை விரும்பி மறவாபவனுக்கு, இறைவனுக்கே தான் ஆபாயம் உள்ளும் எண்ணம் வந்தாலும் அதனால் பலனில்லை.

(5) கரும் யோகம், ஞான யோகம், பக்தி யோகம் ஆகியவை இறைவனை அடையும் வழிகளாகச் சொல்லப் பெற்றாலும் இறைவன் தானே தரும் திருவடிகளே உண்மையான அடையும் வழியாக (உபாயமாக) அமையும். இக்கருத்து ஆய்வார் பிரபந்தக் கருத்தை ஒட்டி வருவதாகும். "ஆறெனக்கு நிற்பாறும் சரணாகத் தந்தி" என்னும் திருவாய்மொழிப் பாசாரப் பகுதி நன்றிக் கருத்தத்தக்கதாகிறது.

(6) ஒருவன் பிரபத்தியில் இழியும்பொழுது மற்ற எல்லா வழிகளையும் முழுவதுமாக விட்டுவிட்டு தன் வெறுமையை உணர்ந்தவனாக இறைவனையே சரணாகப் பற்றவேண்டும். அந்த நிலையும் இறைவனின் ஒரு காரணம் பற்றாத கிருபையால் வரும் ஒன்றாகும்.

(7) வேதம் ஒருவரால் செய்யப்படாது. மாறுபடக் கூறுதல் (விப்ரலம்பம்) முதலிய குற்றமில்லாதது. நம்பத்தகுந்தவைகளுள் சிறந்த பிரமாணமாகிறது.

(8) வேறு எந்தப் பலனையும் விரும்பாது இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்வதையே பேரின் பமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

(9) ஆசாரியன் இறைவனின் அவதாரம் ஆவான். அவனை அவ்வாறு எண்ணி வழிபடுவோர் திருநாடு (பரமபதம்) சேர்ந்துய்வர். அவர் மீளவும் பிறவார். அவ்வாறு எண்ணாது ஆசாரியனை இகழ்பவர் நரகம் அடைவர்; அவர் நரகத்தினின்று எக்காலத்தும் மீளார்.

(10) அறியாதன அறிவிக்கும் ஆசாரியன், இறைவனைப் பற்றியும் (அ) - உயிர்களைப் பற்றியும் (ம) - அவர்களுக்கு இடையே உள்ள உறவைப் பற்றியும் (உ) - சீடர்க்கு அறிவித்து உய்வு தருவான். அத்தகைய ஆசாரியன் உதவி பேருதவியாகும்.

5 ப்ரமேயஸார உரைக் கூறு விளக்கம்

1 உரை நூலின் முன்னர் முன்னுரை வராதல்

உரை நூலின் முன் வரையப் பெற்றுள்ளது. "ஸகலசாஸ்த்ர நிபுணராய்" என்று அம்முன்னுரை தொடங்குகிறது. அம்முன்னுரையின் நூலாசிரியர் பெயரும் அவர் சிறப்பும் நூலில் நூலலப் பெறும் செய்திச் சுருக்கமும் இடம்பெற்றுள்ளன.

2 ஓர்வொரு யாடனுக்கு முன்னும் தொடர்பு முன்னுரை வராதல்.

முதற்பாட்டுக்கு அமைந்த முன்னுரை "இதில் தீருமந்திரத்திற்கு" என்று தொடங்குகிறது. நான்காம் பாட்டு முன்னுரையில் முதல் மூன்று பாட்டுகளில் கருத்துச் சுருக்கம் வரையப்பெற்றள்ளது. ஒன்பதாம் பாட்டு முன்னுரையிலும் எட்டுப்பாட்டுக்களின் கருத்துச் சுருக்கம் இடம் பெற்றுள்ளது.

3 ரோத்யோருக் தருதல்

சொல்	- பொருள்	- பாடல் எண்
1) இழவு	- பொருள் இழப்பு	- (8)
2) இன்பம்	- அநுகூல வஸ்து அநுபவம் - ஆகிற சுகம்	- (8)
3) சூயம்	- தொண்டா க்குலம்	- (2)
4) துன்பம்	- பிரதிகூலவஸ்து அநுபவம்	- (8)
5) நோய்	- சாரிரமான நோய்கங்கள்	- (3)
6) பாவம்	- பாயம்	- (3)
7) பிழை	- குற்றம்	- (2)
8) பேணுகை	- விரும்பு, ஈகை	- (2)
9) வித்தம்	- தந்தம், ஸ்வாரணரஜாதிகள்	- (8)
10) வீரவஸம்	- சரீரத்தினுடைய விராசு காலம்	- (8)
11) விவீ	- முடிவு	- (8)

4 பொருள்கோள் முறை கூறல்

கருமத்தால் என்று தொடங்கும் நான்காம் பாடலுக்குக் கீழ்க்கண்டவாறு பொருள் கோள் முறை கூறப் பெற்றுள்ளது. “ஒரு மத்தால் என்று தொடங்கி அந்நீரமர்ந் தானடி இறைதரங்கள் தருமத்தால் அன்றி கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டோ என்று அந்வயம்”

5 வினாவிடை

கீழ்க்கண்ட வினாக்கள் எழுப்பப் பெற்று விடை தரப்பெற்றுள்ளன.

1. அது வென்? (பாடல் 3,6)

6 அரிய சொல்லாட்சி

சொல் - பிரமேயசாரம்
பாடல் எண்

1. மதிப்பாராகை - (பாடல் 2)

2. துவக்கறுத்து - (பாடல் 3)

3. வீசுகொம்பு - (பாடல் 7)

4. வீகாலம் - (பாடல் 2)

7 செறிவுத்தொடர்ப் பயக்கபடு

கண்வையாதே (பாடல் 3)

8 பேச்சுமொழி கூறு

சொல்லுங்கோள் (பாடல் 3)

9 வடமொழி மற்றும் தமிழ் இலக்கணக் கூறு கூட்டல்

1. ஏகவசனம் (ஒருமை) - பாடல் எண் 1

2. ஸாமாநாதி கரணயம் - வாக்ய வாசக ஸம்பந்தம்
(பாடல் எண் 1)

3. தமிழ் இலக்கணக் கூறான வலித்தல் விகாரம் கூட்டப்பெற்று உள்ளது. “தம் தம் என்கிற மெல்லொற்றை வல்லொற்றாக்கித் தத்தம் என்று கிடக்கிறது” (பாடல் எண் 9)

10 புராணச் செய்தி கூறல்

1. துருவாசர் சாபத்தால் இந்திரன் துன்பம் அடைந்த செய்தி (பாடல் எண் 4)

2. அம்ருதத்திற்காக கடல் கடைந்த செய்தி (பாடல் 4)

3. திருமால் உலகளந்த செய்தி (பாடல் 3)

11 ஐதீஹ்யம் கூறல்

“எம்பெருமானார் ஒரு நாள் உகப்பிலே முதலியாண்டானுக்கு அருளிச் செய்ததாக அவருடைய குமாரரான கந்தாடையாண்டான் பட்டருக்கு அருளிச் செய்த அர்த்த விசேஷங்களெல்லாம் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரணவ ஸங்க்ரஹமாகிற (இப்)ப்ரபந்தத்திலே ஆசார்யனை உகர வாச்சயனாகச் சொல்லா நின்றதிதே” என்னும் ஐதீஹ்யம் காட்டப்பட்டுள்ளது. ‘உ’ ஆசார்யனைக் குறிக்கும் என்பதையும் புலப்படுகிறது. (பாடல் 1)

மூத்:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்
திருவடிகளே சரணம்
“ஞானஸாரம்” “ப்ரமேயஸாரம்”

பாகர அட்டவணை
ஞானஸாரம்

பாகர
எண்

பாடல்

பக்க
எண்

1.	ஊனவுடற்சிறை...	02
2.	நரகம்கவர்க்கமும்...	06
3.	ஆனையிடர்கடிந்த...	09
4.	மற்றொன்றை எண்ணாதே...	12
5.	தீர்த்தமுயன்றாடுவதும்...	14
6.	புண்டரிகை கேள்வனடியார்...	18
7.	தோளார்கடர்த்திகிரி...	20
8.	முற்றப் புவனமெல்லா முண்ட...	22
9.	ஆசிலருளா...	24
10.	நாளுமுலகை...	26
11.	தன் பொன்னடியன்றி...	28
12.	மாறாயினைந்த...	30
13.	பண்டேயுயிரனைத்தும்...	32
14.	பூதங்களைந்தும்...	34
15.	குடியுங்குலமு மெல்லாம்...	36
16.	தேவார்மணிசர்...	37
17.	ஒன்றிடுகவிண்ணவர்கோன்...	39
18.	ஈனமிலாவன்பரென்றாலுமெய்திலா...	40
19.	நல்லபுதல்வர் மனையாள்...	42
20.	விருப்புறிலும் தொண்டர்க்கு...	44
21.	ஆரப்பெருந்துயரே...	46

22.	உடைமைநானென்றும்...	48
23.	ஊழிவினைக்குறும்ப...	50
24.	வண்டுபடிதுளபமார்பனிடைச்...	52
25.	அற்றமுரைக்கி...	54
26.	தப்பில் குருவருளால்...	56
27.	நெறியறியாதரு...	58
28.	சரணாகதிமற்றோர்...	59
29.	மந்திரமுமிந்த குருவும்...	61
30.	மாடுமனையும் கிளையும்...	62
31.	வதமொருநான் கிணுட்பொதிந்த...	64
32.	மானிடவனென்றும் குருவை...	66
33.	எட்டவிருந்தகுருவை...	68
34.	பற்றுக்குவைப்...	70
35.	என்றும்னைத்துமிர்க்கு...	72
36.	வில்லார்மணிகொழிக்கும்...	73
37.	பொருளுமுயிரு...	75
38.	தேனார்சுமலத்...	76
39.	அலகைமுலை...	78
40.	அல்லிமலர்ப்பாவை...	80

ப்ரமேயஸாரம்

1.	அவ்வானவருக்கு...	84
2.	குலமொன் றுயிர்ப்பல...	86
3.	பலங்கொண்டு...	88
4.	சுருமத்தால் ஞானத்தால்...	90
5.	வழியாவதொன்றென்றால்...	93
6.	உன்சபடி யுணரி லொன்று...	95
7.	இயல்பு யிருவர்க்கு...	96
8.	விந்த மிழவின்பம்...	98
9.	தத்தமின்றியி...	100
10.	இறையமுயிரு...	102

பரமகாருணிகரான
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானஸாரம்

ஊனவுடற்சிறை நீத்தொண்கமலைக்கேவ்வன்னடித்
தேனுசுருமாயசெயிடு சிந்தையராய்த் * — தானே
பழுத்தால் விழுங்கனிபோல் பற்றற்றுவிழும் *
விழுக்காடே தானருளும்விடு (1)

(ஆர்த்தரானவர்கள்)

ஊன
உடல்
சிறை
நீதல்
ஊனமலை
கேள்வன்

மாம்ஸப்ரகரமான
சரீரமாகிற
காராக்குறுத்தை
விட்டு
அழகிய தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாக
உடைய பெரியழிநாட்டியாருக்கு
வல்லபனானவனுடைய

அடி தேள்
நடக்கும்
ஆசைமிகு
சிந்தையராய்
பழுத்தால்
தானேவிழும்

திருவடிகளின் போக்கயதையை
அநுபவிக்கையிலுண்டான
ஆசைமிக்கிருந்துள்ள
மநஸைபுதுடையவர்களாய்,
பகவதானால்
தானேவிழும்படியான
பழம் போலே,
பொய்யாபாஸ பொய்
காபாஸங்களில் ஸங்கமற்று,
ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளில்
தொண்டதராய் விழுதிற
விழுதொடரான (ஆர்த்தப்பத்தானே)
மோஷத்தா
(அவினம்பேத) பொய்க்கும்.

கனிபோல்
பழுத்தால்
தானேவிழும்
பழுத்தால்
தானேவிழும்
பழுத்தால்
தானேவிழும்
பழுத்தால்
தானேவிழும்
பழுத்தால்
தானேவிழும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பரமகாருணிகரான அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானஸாரம்

விசேதவாக்கிராமணியான மணவாளமாமுனிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானஸார வ்யாக்யானம்
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் விஷயமான
தனியன்

கார்த்திகே பரணீஜாதம் யதீந்தராபர்யமாபர்யே||
ஜ்ஞானப்ரமேய ஸாராபிவக்தாரம் வரதம் முநிம்||
ராமாநுஜார்ய ஸச்சிஷ்யம் வேதஸாஸ்த்ராபீர்த்தஸம்பதம்||
சதுர்த்தாபர்யமஸம்பந்நம் தேவராஜமுநிம்பஜே||

கருளார் கருங்குழல் தோகையர் வேல்விழியில் தவனும் *
மருளாம்வினைகெடும் மார்க்கம்பெற்றேன் * மறைநான்கும் சொன்ன
பொருள்கூனசாரத்தைப் புந்கியில் தந்தவன் * பொங்கிகாளிசேர்
அருளாளமாமுனி யம்பொற்குழல் களடைந்தயினேன.

அவ:- எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆச்சரியித்து, ஸகல
வேதசாஸ்த்ர தாத்தபர்யார்த்தங்களெல்லாம் அவரருளிச் செய்யக்
கேட்டு, தத்வவழித் புருஷார்த்த யாதாத்தியவித்தமராய், "தேவ
மற்றறியேன்" (கண்ணி-2) என்று, அவர் திருவடிகளிலே நித்ய
கைங்கர்யம் பண்ணி ஸேவித்திருந்த அருளாளப்பெருமா
னெம்பெருமானார், தம்முடைய பரமக்குடையாலே, இவ்வர்த்த
விசேஷங்களெல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேனுமென்று,
தத்வவழித் புருஷார்த்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸாராம்சத்தைப்
பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் தெரியக்கடவதாக த்ராவிட
பாஷையாலே இப்பரபந்தமுக்கேந் அருளிச்செய்கிறார். ஆகையாலே
இதுக்கு ஞானஸாரமென்று திருநாமமாயிற்று.

அவ:- முதற்பாட்டு. ஸகலவேதாந்த தாத்தர்ய பூமியாய், தத்வஹித புருஷார்த்த யாதாத்தம் ப்ரதிபாதகமாய், ஸம்ஸாரி சேதநேஜ்ஜ்வநகாமனா ஸர்வேசுவரன் தன்னாலே ப்ரகாசிக்கப் பட்டுள்ளதாய், உபதேச மரம்பாப்ரபந்தமாய், தத்வவிதக்ரேஹரான நம்பூர்வாசார்யர்களுக்குப் பரமதநமாய், நித்யாநுஸந்தேயமாயிதே ரஹஸ்யதர்யமிருப்பது.

அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யமாய், பததர்யாத்மகமான திருமந்த்ரத்தில், ப்ரதமபத ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தத்துக்கு விவரணையாயிருந்துள்ள மத்யமசரமபதங்களுக்கு, 'தவ்யேநமதத்ராத்நே' என்கிறபடியே, மந்த்ரரதநாக்யமாய் மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தில் பூர்வோத்தர வாக்யங்கள் விவரணையாய், அதில் பூர்வவாக்ய ப்ரதிபாத்யமான எந்தேபோபாயவரணம், உபாயாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாய் ஸ்வேகாரத்தில் உபாயசுப்ப்ரதிபத்திநிலிருத்தி பூர்வகமாக வேண்டுமெனயாலும், உத்தரவாக்ய ப்ரதிபாத்யமாய்ப் பரமபுருஷார்த்தமான எந்தக்காய், ப்ரார்திப்ப்ரதிபதக் ஸகலவாக்யநிலிருத்தி பூர்வகமாக எந்திக்க வேண்டுமெனயாலும், பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே ததுபயப்ரதிபாதகமாய்ச் சரம ரஹஸ்யமான சமஸ்லோகம், வாக்ய த்வயத்துக்கும் விவரணமாய்க் கொண்டு தேசேஷமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்ய தர்யத்திலும் த்வயமே ப்ரதாநமாகவிதே நம்பாசார்யர்களநுஸந்தித்துப் போருமது. அந்தத்வயந்தன்னில், பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ப்ரபத்திதான், ஆர்த்த ப்ரபத்தியென்றும், த்ருப்தப்ரபத்தி யென்றும், த்விவிதமாயிதேயிருப்பது. அதில் ஆர்த்த ப்ரபத்தி முக்யமாய், த்ருப்தப்ரபத்தி கௌணமாயிருக்கும். அந்த ஆர்த்த ப்ரபத்திவேஷத்தை, இப்ரபந்தத்தின் முதற்பாட்டாலேயருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:- — (ஊனவுட்ப்சிறைந்தது) ஊனாவது — மாம்ஸம், ஊன என்தது — ஊனையுடையவென்றபடி. இத்தால் மாம்ஸ மயமான சரீரமென்கை. இத்தேஹத்துக்குத் தோஷம் சொல்லுவா ரெல்லாம், 'ஊனக் குரம்பை' (மு.திருவ.91) என்றும், 'ஊனேராக்கை' (பெ.திரு. 6.2.3) என்றும், 'ஊனுடைக் குரம்பை' (பெ.திரு. 1.6.9) என்றும், இப்படியேயிதே சொல்லுகும். 'மாம்ஸத்தைச் சொன்னதே, மற்றும்திவ்ருணாண அஸுருக் பூயவினீமுதர ஸ்நாயுஜ்ஜ்ஜஸ்திகானை அவாந்தர தோஷத்துக்கெல்லாபுலசகூஷணம். எல்லா முண்டனாலும் மாம்ஸப்பக்ரமமாய் இருக்கையாலே 'புண்ணாராக்கை' (பெ.திரு. 1-9-6) என்றிதே இத்தைச் சொல்லுவது. 'புண்ணமையையவரிந்து' (திருவாய் 5-1-5)

என்கிறபடியே தோலை மறைக்கக் கைப்பாணி (கைப்பாணி - மணியாசனம்) யிட்டு மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணி வைக்கையாலே, ஆந்தரதோஷம் தோற்றாதிதே. அகவாய் மாய்யானால், காக்கைநோக்கப்பணிப் போருமித்தனையிதே.

(உடற்சிறை) இப்படி ஆந்தரதோஷயுக்தமாயவாலும், ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசகரமாகையாய், ஆர்பத கர்மபலமாகையாலும், அந்த கர்மாநுருணமாக இந்த தேஹத்திலேயிட்டு வைத்தவனே விடுவிக்கில்லது தன்னால் விடுவித்துக் கொள்ளவொண்ணாமையாலும் அறிவு பிறந்தார்க்கு இத்தேஹத்திலிருப்பு — காரார்க்குறும் போலே பிறந்த துக்காவஹையாகையாலே இத்தேஹத்தைச் சிறையென்கிறது. இதிலே பொருந்தியிருப்பார், இத்தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவஜ்ஜுகிற, "மாம்ஸாஸ்குத்யு வினீமுதர ஸ்நாயு ம்மூலாஸில் ஸம்ஹதெனா தேஹேஸ்யித் ப்ரதிமாத் மூடோ பவிதா த்ரகேபி ஸ" (வி.பு. 1-17-63)(1) என்றாரிதே மூர்ப்ரஹ்மலாதாய்வான். தன்னைச்சிறையனாகவும், பெருங்கடற்பட்டானாகவும், அந்தக்கனாகவும், விஷத்தீடனாகவும் அநுஸந்திப்பவனென்ற ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதுநாதைய அடையே விவரிக்கிற பரிணைலோகனாய், முதல் வார்த்தையை விவரிக்கிறவானிலே, தேஹம் சிறைக்கடமாகவும், தேஹாநு பந்திளைன பார்யா புதாரதிதன் கைக்கடமாகவும் அஹங்கர மமகாரங்கள் வணையலாகவும், த்ராமணபசம் நாரியாகவும், அவிவேகம் பூட்டாமையாகவும், இந்திரியங்கள் பிரிவாளாராகவும், விஷயங்கள் பிரியலாகவும், மஸம்ஸு மேல் தண்டலாகவும், தன் சிறையனாகவும், எம்பெருமான் விமோசகனாகவும் அநுஸந்திப்பவனென்றாரிதே.

(தீஞ்ஞ இப்படியிருந்துள்ள தேஹமாகி சிறைவிட்டு நீத்தல் - விஞ்ஞ ஈறுதல்) அஹங்குச்சிறைவிலே கிடந்தால், முக்குடி ஈறுதல் பன்னாய்திலும் சிறைவிடுகெயே ப்ரயோஜனமாயிருக்குமா போலே, ப்ராய்ணமத்திலும் நிதிஞ்ஞைய விமோசாந்தானே ப்ரயோஜனமாகப் போகுப்படியிதே இத்தொடைய தேஹமதான் இருப்பது.

(ஞ்ஞவகஸ்கெள்வன்) "புமீஸஸ்திதாம்" (ஸ்ரீஸுலக்தம்) (2) என்கிறபடியே, ஓர்சிறை நாமரைப்புவை வாலஸ்தநாமாக வுடைய இரியியிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவன். இத்தால் அநுபவ கெளன்யம் ப்ரதி ஸம்பந்தியாய்க் கொண்டு, ப்ராய்யமான விஷயம் ஒரு மிதந்நாமாநுமிடம் சொல்லுகிறது. இதுதன்னை உத்தர வாக்யத்தில் ப்ரதமபதத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அடித்தேன்) அடித்தேனென்று சரிய:பதியானவனுடைய திருவடிகளில் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. **"விஷ்ணோ: பதே பரமேத்வ உதஸ:"** (விஷ்ணுஸூக்தம்)(3) என்றும், "தேனோமலரும் திருப்பாதம்" (திருவாய்-1-5-5) என்றும் சொல்லக்கூடவதிறே. இது தான் திவ்யமங்கன விசேஷ போக்யதைக்குமுபலக்ஷணம். திருவடிகளாகிறது - விசேஷஹுகதேசமிறே, "நின் மாட்டாய மலர்புரையும் திருவருவம்" (திருவாய்-3-1-4) என்கிறதற்கு, மட்டை - மாட்டென்று நீட்டிக்கக்கூறாதாய், "மத்வ உதஸ:" என்கிறபடியே மதவ்யந்தியாகையாலே, நிரதீசயபோக்யமான திருமேனி யென்னுதலென்று நம்பின்னையருளிச்செய்தாரிறே.

(தேனுக்கும்) நுகருகையாவது - புஜிக்கையாய், தேனு கருமென்று - அந்த போக்யதையை யுபயவிக்கையைச் சொல்லுகிறது (ஆசையிரு சிந்தையாய்) என்றது - அந்த போக்யதையை அருபவிக்க வேண்டுமென்று ஆசையென்கிருந்தான் மநஸஸையுடைய ரென்கை. இந்தால், ப்ராய்ருசியினுடைய ப்ராசுரம் சொல்லுகிறது இந்த ருசியிறே ப்ராய்ரஸப நிபந்தநான ஆர்த்திக்குக் காரணம்.

(தானே பழுத்தால் விழுங்கனிபோல்) பக்வமானால் தானே விழுந்து நிற்கும் பழம்போலே. இது ஆர்த்தப்படுத்திக்குத் தருஷ்டாந்தம். ஆர்த்த ப்ரபத்திக்கு வேஷமிருக்கும்படியென்னென்று ஆழ்வாணைக் கேட்க, "கனிப்பழம் காம்பற்றாற்போலே"யிருக்குமென்றருளிச் செய்தாரென்றது ப்ரஸித்தமிறே.

(பற்றற்றவிலும் விழுக்காடே) கீழ்ச்சொன்ன ப்ராய்ருசியாலேப்ராய்யபாஸங்கனிலும், ப்ராயபகாபாஸங்கனிலும் பற்றற்று, ஆர்த்தியால் வந்த பாரவசயத்தாலே ப்ரபதந ரூபணே திருவடிகளிலே விலும் விழுக்காடென்று ஆர்த்தப்படுத்தியைச் சொல்லுகிறது. **"யதா பராந்நவ்யமிர் துச்சகஸம்ருதிபிரிவிநா தேந தத்புரத: பாதஸ் ஸா ப்ரபத்திவ்ஸ்தா பவேத்"** (ஸநத் குமாரஸம்ஹிதை) (4) என்றிருந்த ப்ரபத்தி வேஷந்தான் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையிலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டதிறே.

(விழுக்காட்தான்) என்றது, விழுக்காடுதானே யென்றபடி: (அருளும் வீடு) என்றது, வீட்டையருளும்; மோஷத்தைத் தருமென்றபடி. வீடென்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான பகவத்ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. விழுக்காடுதானே மோஷத்தைத் தருகையாவது - ஆர்த்தப்படுத்தியாகையாலே அவினம்பேநபலவ்யாப்தியாகை. **"ஆர்த்தநாமாகபவதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்யஸௌ"** (பகவத்

சாஸ்திரே) (5) என்னக்கூடவதிறே. அல்லது ஸ்வீகார்த்தானே பலத்தைத் தருமென்னில், ஸ்வீகார்யத்தினுடைய நரையேஷ்யத்துக்கும் ஸ்வீகார்த்தவினுடைய பாரதந்த்ரயத்துக்கும் விருத்தமாமிறே. ஸ்வீகாரந்தனக்கொருகாலும் அதிகாரி விசேஷணத்வமொழிய, பலஸாதந்த்வத்தில் அவ்வயமில்லையென்னுமிடம் தோற்றவிறே **"ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மானிபர:"** (தைநா.) (6) **"ந்யாஸ இத்யாஹுர் மதீஷினோ ப்ரஹ்மானம்"** (7) என்றும் ச்ருதி சொல்லிலைத்தது. ஆகையாலே, விழுக்காடுதானே வீருருளமென்றது. ஆர்த்த ப்ரபத்தியினுடைய அவினம்ப பலவ்யாப்தியைச் சொல்லிற்றா மித்தனை. (1)

**நாகும்சுவர்க்கமும் நான்மலரான்கோணைப் *
பிரிவும்பிரியாமையுமாய் * - துரிசற்றுச்
சாதகம்போல் நாதன்றை தருளேபார்த்திருத்தல் *
கோதிலடியார் குணம்.** (2)

நான்மலரான்	சரிய:பதியை
கோணை	
பிரிவு	விசேஷைத்திருப்பது
நாகும்	து:க்கமுமாய்,
பிரியாமை	ஸம்சலேஷைத்திருப்பது
கவர்க்கமுமாய்	ஸுகமுமாய்
துரிசற்று	இப்படியுண்டான ப்ரோமத்தில் உபாயத்வபுத்தியாகிற தோஷமுற்று,
சாதகம் போல்	வரஷுதாரையல்லது தரியாத சாதகம் போலே,
நாதந்ததை	வகுத்தசேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய
அருளி பார்த்திருத்தல்	பரமக்குபாயே (ப்ராப்திஸாதநமென்று) ப்ரதேஷைத்திருக்கை,
கோதிலடியார்	ப்ராய்யாந்தர ப்ரபகாந்தரங்களில் ஸங்கமாதிர தோஷமுற்ற சேஷ பூதானவர்களுடைய
குணம்	ஸ்வபாவம்.

அவ:— இரண்டாம் பாட்டில், “ஆசைமிகுசிந்தையாராம்” என்ற விடத்தில் சொன்ன ப்ராயசுரூபிதான், பரபக்தியாதி ரூபையாயிறே யிருப்பது; அந்த பரபக்தி பிறந்தவர்களுக்குமப்படியையருளிச் செய்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஃயா:— (நரகம் கவர்க்கமும்) ஸ்வர்க்கநரகசப்தங்கள் தாம், புண்யபாபலாபபய ப்ரிகருக்கு வாகசங்களைப் ப்ரஸித்திக்களாயி ருக்கச் செய்து, ஸாக்ஷிக்கங்களுக்கு வாகசங்களுமாயிருக்குமிறே. ஆகவிறே “துன்புமயின்பும” (திருவாய்.3-10-7) என்கிற பாட்டுகளுக்கு ஃயாக்யாநம் செப்கிற பூர்வாசாரங்கள், “இன்புமில்வெந்தநாகாகிபிளிங் நல்வான் கவர்ச்சுக்களும்” என்கிறவிடத்துக்கு “உலகங்களுமாம்” என்கிறவிடம் ஆர்ஜநுபியியச் சொல்லிற்றாகில், இவை போக ப்ரிகளாகின்றன. அன்றிக்கே அங்குபோகப்ரிகையச் சொல்லிற்றாகில் இங்கு ஸாக்ஷிக்கங்களாகிறது என்றருளிச் செய்தது.

(நான்மலரான் கோணைப்பிரிவும் பிரியாமையுமாய்) நான் மலரான் கோணைப்பிரிவு நரகம், பிரியாமை கவர்க்கமுமா யென்றபயம். அதாவது, செல்லித்தாமையால் பூவை வாஸஸ்தாநமாக வுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனை விச்சேவித்தி ருக்கை துக்கமும், ஸம்ச்சேவித்திருக்கை ஸாக்ஷிமென்கை. பரபக்தியாவது தந்தஸம்ச்சேவித்திருக்கை ஸாக்ஷிமென்கை. பெருமான் காட்டுகெழுந்தருள்கிறபோது, பிராட்டி நானும் கூடப் போவேனென்ன, புரவாஸத்துக்கும் வநவாஸத்துக்குமுண்டான விசேஷத்தை தரிசிப்பித்து, ஆனாபிஷ், “காட்டிலேபோகது துக்கம், படை வீட்டிலேயிருக்குமது ஸாக்ஷி” என்று பெருமையருளிச் செய்ய, பிராட்டி, “அங்குதக்கங்கள் ஃயக்திதேறாமல்ஃயவஸ்தித மாய்க்காணுமிருப்பது; *‘பஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா’* (ரா.அயோ.30-18) என்றும், யாதொன்று உம்மோடு பொருந்தும் அது ஸாக்ஷாகிறது, உம்மையெழியப் படை வீட்டிலிருக்கும் இருப்பு துக்கமாகிறது, “இதிஜாநந்” தந்தா முக்கில்லாதவை பிறர் பக்கவிலே கற்றறிய வேணுங்காணும், “பராம்ப்ரீதிம்” உம்மைப்போலே நிறுத்தல் காணுமென்னுடைய ப்ரீதியிருப்பதென்ன, நம்மிலுமுண்டு ப்ரீதி வரணாகச் சொன்னாம், இதுக்கு நம்மைச் செய்யுங்கொல்லுகிறதென்னென்ன, “*கச்சராம யயாஸஹ்*”, “*அச்சரஸ்தேகமிஷ்யாமி*” (ஸ்ரீரா.அயோ.31-25) (9) என்று நாம் புறப்பட்டபடியே, என்னை முன்னேபோகவிட்டு, பின்னே வர்பாரும்” என்றாளிறே. ஏகாயநயாகையாலே, “*த்வயா ஸஹ்*”, “*த்வயாவிநா*” என்றாளிறே. அல்லாதாதுள்ளாரும் மிதுநாய

நராகையாலே, “நான் மலரான் கோணைப்பிரிவும் பிரியாமையுமாய்” என்றருளிச் செய்கிறாரிவர். “*நச ஸ்தீதா த்வயா ஹிநா நசாஹமபி ராகவ*” (ரா.அயோ. 53-31) (10) என்று ‘*பிராட்டியோடு ஸம்பர்க்ருதியாக இளையபெருமான் தம்மையருளிச் செய்தது, விச்சேவிதாஸஹுகை இரண்டுதலைக்கு மொக்குமென்று தோற்றுகைக்காகவல்லது அவனைப்போலே ஏகாயநாய்ச் சொன்னவரன்றே. ‘*பவாஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநஸூ ரம்ஸ்யதே*’ *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே*” (ரா.அயோ.31-25) (11) என்றிருக்குமாயிறே.*

(துரிசற்று) அந்யபரதையாகிற தோஷமற்று, அதாவது – இப்படியிருந்துள்ள ப்ரேமபுண்டானால், அத்தை ப்ராப்தி ஸாதந மாகக் கொள்ளுமுபாஸகரைப்போலன்றிக்கே போஜநத்துக்கு கஷுத்துப்போலே அத்தை ப்ராப்தி ருசியாக்கி, இதின் பக்கல் உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணுங்கையாகிற தோஷமற்றிருக்கை.

(சாதகம்போல் நாதன்றனதருளே பாத்திருத்தல்) அதாவது, வர்ஷதாரையல்லது தரியாத சாதகம், திருஷ்ணார்த்தமாய் (பா)த்தருளார்த்தமாய்) நாக் கொட்டுமெனவிலும் புகதமான ஜலத்தைப் புரிந்து பாராதே, வர்ஷத்தையே பாத்திருக்குமாயோலே, ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குப்பாணுமவனையாய்ப்படி, இவ்வாத்மாவக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாயிருக்குமவனுடைய பரமக்குணமே ப்ராப்தி ஸாதநமென்று நிஷ்கரிஷித்து, “துளியமேவரினி நினைநருளல்லது” (திருமொழி 11-8-8) – “நினைநருளே புரித்திருந்தேன்” பெரி.திரு.5-4-1) என்று அபனுடைய அருளையே பாத்திருக்கைமென்றபடி. *‘ப்ராப்தச் சாதனோ யத்வத் ப்ராப்தத்வய: கபோதவதி ரக்ஷயரக்ஷயோரே தல்வக்ஷயம் வக்ஷாமெதயோ’* (பாஞ்சராத்தரம்) (12) என்னக் கடவதிறே.

(கோதிலடியார் குணம்) அதாவது – அடியாரென்று பேரிட்டு, ப்ராப்யாத்நரங்கனிலேயாதல், ப்ராபகாத்நரங்கனிலேயாதல், ஸங்கம்பண்ணியிருக்கும் குற்றமின்றிக்கே, ஸ்வசேஷத்வாநு ரூபமாக ஸாத்யஸாதநங்களிரண்டு மலனே யென்றிருக்குமவர் களுடைய ஸ்வபாவமென்றபடி, அகையாலிப்பாட்டில் பூர்வார்த்தத் தாலே ஸாத்யஸாதனென்னுமிடமும், உத்தார்த்தத்தாலே ஸாதநம வமென்னுமிடமும் தோற்றச்சொல்லி, இப்படியிருக்கை கோதிலடியார் குணமென்றருளிச் செய்தாராயிற்று. (2)

ஆனையிடர்க்கடிந்த வாழியங்கையம்புயத்தான்
கோனையிடில் • நிரிந்தித்தெழுந்த — மனையே •
நீக்கைமுடியும்படி பிறத்த • வன்னவன்றான்
நீக்கமிலாவன்பர் நிலை, (3)

ஆனை	கஜேந்தராவாணுக்கு
இடர்	முதலையினாலுண்டான துக்கத்தை
கடிந்த	நீக்கின
ஆழியங்கை	திருவாழியை அழகியகையிலேயுடைய
அம்புயத்தான்	சீரியபதியை
கோனை	
விடில்	விசேஷத்தில்,
நீரில்	ஜலத்தில் நின்று
குதித்தெழுந்த	குதித்துக்கின்றது பிரிந்த
மனையே	மதஸ்யம்போலே
ஆக்கை	சாரம் நசிக்கும்படியான
முடியும்படி	அவஸ்த்தைபிறக்கை,
பிறத்தல்	
அன்னவந்தான்	அப்படிப்பட்ட சீரியபதியின்
	திருவடிகளை
நீக்கமிலாவன்பர்	பிரியஸஹ்யாதபடியான
	ப்ரேமமுன்னவர்களுடைய
நிலை	ஸ்வபாவம்.

அவ:- மூன்றாம்பாட்டு. இதில் கீழ்ச்சொன்ன பரபக்தியினுடைய முற்றுதலான பரமபக்தி பிறந்தவர்களுடைய நிலையை அருளிக்கெய்கிறார்.

வ்யா:- (ஆனையிடர்க்கடிந்த) 'பரமபாதமாபந்தோ மநஸாசிந்தயத்தஹிம் ஸ து நாகவரச்சரீமாந் நாராயண பராயண:-' (விஷ்ணுதர்மம் 69-47) (13) என்கிறபடியே, தேவஸம்வத்ஸரத்திலே ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம் முதலை நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க, அலைச்சல்பட்டு, அதுக்குத் தன்னிலமானகை

யாலும், அபிமத எதித்தியாலும் பலம்வாத்திக்கையாலும், தனக்குத் தன்னிலம்ல்லாமையாலும் அபிமதாலாபத்தாலும் பலம் கடியிக்கையாலும், துதிக்கை முழுத்தும்படியான தசை விணையையாலே, இனியிதுக்குமேலில்லையென்னும்படியான ஆபத்தையடைந்து இத்தசையில் விரோதி நிரஸந சீலனான ஸர்வேச்வரனே நமக்கு ரக்ஷகனென்றநுஸந்தித்து, "நாராயணாவோ" (சிறிய திருமடல்) என்கிறபடியே கடப்பிட்ட கஜேந்தராவாணுடைய துக்கத்தைப் போக்கின. இவனுக்கு துக்கமாகிறது - முதலையின் வாயிலேயைக் கப்புகையையோ சரீரமுழுகிற தென்றல்; கையில் பூ செவ்வியியாமே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறிலோமென்னுமது நான்வருகே பரஸ்யாயஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸாதந/ கரஸ்தகமலாத்யேவ பாதயோர்ப்பதிம் ஹரே:-' (விஷ்ணு தர்மம்) (14) என்றாரிதே. அப்படியிருந்துள்ள துக்கத்தை அவன் நோவுபடுகிற தசையிலே சென்று முகங்காட்டிப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது.

(ஆழியங்கை) திருவாழியை அழகிய கையிலேயுடைய. கையுந்திருவாழியுடையக் கொண்டாயிற்று அப்போது சென்றது. "மழுங்காதவைவந்துய சக்கரநல்லவத்தையாய்த் தொழுங்காதல்களிறுளிப்பான் புன்னுந்து தோன்றினையே" (திருவாய். 3-1-9) என்றாரிதேயாழ்வார். கையில் திருவாழியையிருந்ததறிந்திலன், அறிந்தானாகில் இருந்தவிடத்தேயிருந்து அத்தையேவிக்காரியங்கொள்ளலாமிதே. அறிந்தாலும்படிச்செய்யப்போகாதாயிற்று, "தொழுங்காதற்களிறு" என்கிறபடியே, கையும் திருவாழியுடைய அழகுதான் ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனாகையாலும், கையில் பூ திருவடிகளில் சாத்த ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனாகையாலும், சென்று அவனுடைய துக்கத்தைத் தீர்க்க வேண்டுகையாலே. அய்வளவுமன்றிக்கே சென்றவிடத்தன்னில் இவனுக்குக் காற்கட்டான முதலையை நிரசந்திதும் திருவாழியைக் கொண்டே; "குட்டத்துக்கோள்முதலை துஞ்சுக்குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்" (மூ. திருவ. 99) என்கிறபடியே.

(ஆடித்தன்னிலானை) நளினவாஸிப்பான பெரியிரட்டியார்க்கு நாயகனானவனை - இதுவும் ஸாபிராயம் 'தேவ ஹஸ்தாம் படுஷேயம்' (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தராதகம் 56)(15) இத்யாதிப்படியே, பாதாப்ப ஸம்வாஸிநிகள் திருவடிகள் பிடிக்க, திருவந்தநாழ்வானாகிற படுக்கையில் பெரிய பிராட்டியாரையும்

திருமார்பிலேயணைத்துக் கொண்டு பள்ளி கொண்டுள்ளாநிற்கச் செய்தேயிறே, இவனுடைய ஆர்த்தநாதம் திருச்செவிப்பட்டது. அப்போதவர்கள் கையில் நின்று திருவடிக்களை வாங்கி, திருப்படுக்கையினின்றும் சுட்கென எழுந்திருந்து, திருக்கண்களை மலர விழித்துக் கற்றும் பார்த்து, பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தில் குங்குமக் குழம்பிலே பற்றிக்கிடக்கிற திருமார்பையும் அதில் நின்று வாங்கி, பின்னையிறே 'அதந்திரித சபுபதி ப்ரஹிதஹஸ்தம்' (ர.ஸ்த. 2-57) (16) இதுபாதிப்படியே, பெரியத்தவரையோடேயெழுந்தருளி, ஸ்ரீகஜேந்த்ரரூபமானுடைய துக்கத்தைப் போக்கிற்று. அத்ததைப் பற்றவும், ப்ரஹ்மக்ஷணம் பன்னளினால் அது கண்டு ஓக்கும் மாதாவைப் போலே, இது கண்டு களிப்பொன்று செய்தருளுகையாலும், அம்புயத்தான் கோனென்கிறது. இத்தால் ஆசிரிதருடைய ஆபத்தகைகளிலே சென்று உதவி ரக்ஷிக்குமவனாய், அவர்களை ரக்ஷித்தால் அது தன் பேராகக் கொண்டு உகக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவனென்கை.

(விடில்) இப்படியிருக்கிறவனை விச்சேஷிக்கில் (நீரில் குதித்தெழுந்த மெனையே) நீரிலே நின்று குதித்துக் கிளர்ந்து அத்ததைப்பிரிந்த மத்யம் போலே.

(ஆக்கை முடியும்படி பிறத்தல்) சரீரம் நசிக்கும்படியான அவஸ்த்தை பிறக்கை. ஸம்ச்சேஷத்தில் ஸுகமம் விச்சேஷத்தில் துக்கமுமாய்ச் செல்லும் பரபக்தியைக் காட்டில் பரமபக்திக்கு விசேஷம், விச்சேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கையிறே. அத்ததை ஸத்ருட்டாந்தமாக அருளிச்செய்தாராயினுலே.

(அன்னவன் தான் நீக்கவலவன்பர் நினைவு) கீழ் அம்புயத்தான் கோனென்றவனை அன்னவனென்று பரமார்சிக்கிறார். அன்னவனென்றது - அப்படிப்பட்டவனென்றபடி. மத்யத்துக்கு ஜலம்போலே, இவ்வாத்மாவைக்கு தாகனாயிருக்குமவனென்னையுமாம். தான் நீக்கவலவன்பாவது - அவன் திருவடிகளைப் பிரியஸஹியாதபடியான ப்ரேமம். இப்படியிருந்துள்ள ப்ரேமத்தையுடையரானவர்களுடைய ஸ்வபாவம், அவனை விச்சேஷிக்கில் ஜலாதுதத்தருதமான மத்யம் போலே ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாகவென்று கீழோடே ஸம்பந்தம். 'ந ச ஸீதா த்வயா ஹிநா நசாஹயி ராகவ' முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்யயா விவோத் த்ருதென' (ரா.அய்யா.53-31) (17) என்றாரிறே இணையபெருமான். (3)

மற்றொன்றை யெண்ணாதே மாதவனுக்காட்செயலே * உற்றதினுவென்றுளந்தெனிந்து * — பெற்ற பெரும்பெற்றின் மேலுளதோ பேறென்றிருப்பார் * அரும்பெற்ற வானத்தவர்க்கு. (4)

மற்றொன்றை	பகவத்கைங்கர்யத்துக்கு வேறான
தொன்றை	தொன்றை
எண்ணாதே	புகுஷார்த்தமாகக் கணிசியாதே
மாதவனுக்கு	க்ரிய:பக்துக்கு
ஆட்செயலே	அபுகமமெச்யமதில்
இது உற்றது	"இது ஸ்வருபத்துக்குச் சேர்ந்தது"
என்று	என்று
உளம்	ஹ்ருதயமானது
தெளிந்து	தேறி, (அக்கைங்கர்யம்பெற்றால்)
பெற்ற	ப்ராப்தமான
பெரும்பெற்றின்	"இம்மஹா புகுஷார்த்தத்துக்குமேலே
மேல்	மேல்
பேறுஉளதோ	ஒருபுகுஷார்த்தமுண்டோ"
என்றிருப்பார்	என்றிருக்குமவர்கள்;
வானத்தவர்க்கு	பகவதேகபோகராயிருக்கும் நிய
	ஸகரிகளுக்கும்
அரும்பேறு	பெறுதற்கரிய புகுஷார்த்த பூதாவர்கள்.

அவ:- நாலாம்பாட்டி. கீழ்ச்சொன்ன மூன்று பாட்டாலே த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியினுடைய முக்யவேஷத்தையும், அதுக்குஹேது, ஆர்த்தாதிகாரியாலே பண்ணப்படுகையாலே அதிகாரியுடைய ஆர்த்திக்கு ஹேதுவான பாக்தி தமையின் நிலையிருக்கும்படியையும், பரமபக்தி தமையின் நிலையிருக்கும்படியையும் அருளிச்செய்தார். இனியத்தரவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரமபுகுஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தின் சிம்மமையுமிருந்து ப்ரயோஹாந்தர ஸங்கதிருத்தி பூர்வகமாக, ஸ்வரூபாநுரூபமானவதிலே நிஷ்டரானவர்களுடைய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஃயா- (மற்றொன்றையெண்ணாதே) அதாவது - கைங்கர்ய ரூப புகுஷார்த்தத்துக்கு அப்யமான தொன்றைப் புகுஷார்த்தமாகக் கணிசியாதேயென்கை. அந்நிய புகுஷார்த்தமாவது - இஹலோக

போகமும் பரலோகபோகமும், ஆத்மாநுபவமுமிறே, அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாகையாலே மற் றொன்றை யென்கிறது. 'விரும்பாதே' என்னதே எண்ணாதேயென்றது - அவை தன்னை ஒரு புருஷார்த்தமாக நினைத்தாலிறே விரும்புவ தென்றது. அவற்றை விரும்புவார், தாஸ்யரஸமறியாதவர்களிறே. தாஸ்யரஸஜ்ஞரானவர்களுக்கு, அவை ஊஷாஜல சேவைபோலே விரஸமாய், ஹேயமாயிறேயிருப்பது. **யோகா இமே விதிசிவாதி பதஞ்சு கிஞ்சு ஸ்வாத்த்மாநுபுதிரிதி யா கிவ முக்திரிஞ்சுத் ஸர்வம் ததாஷஜலஜோஷமஹம் ஐ-மேய ஹஸ்யத்திரிதா தவதாஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ:** (வா.ஸூத். 81) (18) என்றாரிறே ஆம்வான்.

(மாதவனுக்காட்செயலே) சரிய:பதிக்கு அடிமைசெய்கையே. இத்தால் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநென்னுமதுவும், கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமதுவும் சொல்லுகிறது. கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநென்னுமதுவும், உத்தரவாக்யத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸு+ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லநின்றதிறே. திரு மந்த்ரத்தில் த்ருத்யபதத்திலும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுனமாயிருக்கச்செய்தே, ஆர்த்தமாகையாலே அவிசதமாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே, "இதிலே திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாகவருஸந்திக்கிறது" என்று பின்னை லோகாசார்பரருளிச் செய்தது. கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமது திருமந்த்ரத்திலும், இங்கு மொக்கச் சொல்லுகையாலே ஸு+ஸ்பஷ்டம். **"ஸர்வேஷு தேசகர்வஷு ஸர்வாஸத்தரஸு சாஸ்பது கிங்கரோஸமி ஹ்ருஷிகேசு யுயோபயோஸமி கிங்கர:**" (இதந்தே) (19) என்னக் கடவதிறே. "ஒழிவில் காண்மெல்லமுடனாய் மன்னி, வழுவிவாடிமை செய்யவெண்ணுநாம்" (திருவாய் 3-3-1) என்றாரிறே ஆம்வார்.

(உற்றதிதுவென்று) சரியதிதுவென்று. "உறவதிதுவென்றுனக் காட்டிடு" (திருவாய் 9-4-4), என்றும், "நீன் குடக்கத்தனுக்காட் செய்தேனுமுதவது" (திருவாய் 4-10-10) என்றும் இதுவுமொத்தமே அருளிச் செய்தாரிறே. இது உற்றதென்கையாலே அல்லாத புருஷார்த்தங்கள் ஸ்வரூபவிறுத்தங்களாகையாலே உறாத தென்னுமிடமும் எறித்தமிறே. ஆகவிரண்டு பதத்தாலும் "திருமாலே நானுமுனக்குப்பழவடியேன்" (திருப்பல்லவ.11) என்கிறபடியே, மிதுநசேஷ பூதனைவனுக்கு, "அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே" (திருவாய்.6-5-11) என்றும் "திருமாம்கரவு சென்றால்குடையாம்" (முதல் திருவந்.53) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிதுநகைங்கர்யமே

புருஷார்த்தமென்னுமிடமும் இவனுடைய ஸ்வரூபாநுபுத்தல் நிபந்தநமான கௌரவமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(உளந்தெளிந்து) இக்கைங்கர்யத்தன்னில் ஸ்வப்ரயோஜந புத்திக்கடியான அஹங்காரமகாரங்கள் போகையாலே "தனக்கேயாக வெணக்கொள்ளுமிதே" (திருவாய் 2-9-4) என்றும், "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" (திருப்பாவை 29) என்றும் பரம ப்ரயோஜநமென்று செய்யும்படி ஹ்ருதமும் தெளிந்து. இத்தால், உத்தரவாக்யத்தில் நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

(பெற்ற பெரும்பேற்றின் மேலுளதோ பேறென்றிருப்பார்) அதாவது - இக்கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தம் லப்தமானால், இப்படி லப்தமான இம்மஹாபுருஷார்த்தத்துக்கு மேலுமொரு புருஷார்த்தமுண்டோ என்றிருக்குமவர்களென்கை. பரம பதத்தை விரும்புகிறது, நிய யியூதியாகையாலும், கத்தஸத்வ மாகையாலே ஜ்ஞாநாதந்த ஜநகமாகையாலும், இக்கைங்கர்ய மாகிற புருஷார்த்தத்துக்கு விச்சேதமற்ற தேசமென்னுமத்தைப் பற்றவிறே. ஆகையாலே, மேலுளதோ பேறென்னத்தட்டில்லை. ஆகவிப்படியிருக்குமவர்கள்.

(அரும்பேறுவானத்தவர்க்கு) அதாவது - அஹ்ருத ஸஹஜதாஸ்யராய், கைங்கர்ய நிரதராய், பகவதேக போகரா யிருக்கும் பரமபவாஸிகளுக்கும், பெறுதற்கரிய புருஷார்த்த பூதராவென்கை. இத்தால் "ஸதாஸ்யந்தி"(விஷ்ணுஸூக்தப்படியே) அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதமாகவருபவிக்கிற விஷயத்திற்காட்டிலும், தங்களை துர்வ புருஷார்த்தமாக நினைத்துபவிக்க ஆஸைட்டும்பியாவசென்றதுயிற்று. **யே ப்ரஹ்மதி பகவதவஸ்யம்போகைகநிரதாஸ்யதர தே ப்ரியாதித்ய ப்ரோக்தாச் ச்ரீவைகுண்டநிவாஸநிநாம்** (ஸ்ரீகாஸ்திர) (20) என்று இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீகாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதிறே. (4)

சித்தமுபவந்தாருவதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும் + ஸார்த்தனமுபவந்தாருவான் ஸார்ப்பதன்முன்— சித்தவரை மன்னாஷலோமென்னும் வாரூவுதமக்கீதத்தற்பின் + என்னுறையெவ்ருமினி. (3)

முன்	பாரதயுத்தத்தில்
பார்த்தனை	சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனை
காத்திரான்	(சரமர்லோகத்தையுபதேசித்து) ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகனானவன்
பார்ப்பதன்முன்	கடாசுஷித்தருளுவதற்குமுன்பு
தீர்த்தம்	கங்கை முதலான தீர்த்தங்களிலே (பாபக்ஷயார்த்தமாக)
முயன்று	உத்யோகித்து
ஆடுவதும்	அவகாஹிக்குமதும்,
செய்தவங்கள்	காயசோஷணார்த்தமாகச் செய்யப்படும் தபஸ்ஸுக்களை
செய்வனவும்	செய்யுமவையும்
சீர்த்தவரை	சீர்மத் த்வாரகைக்கு
மன்னன்	நிர்வாஹகனானவன்
நமக்கு	சேஷத்வஸ்வரூபமறிபாத நமக்கு
அடியோ	அடிமையாகிற ஸம்பத்தை
மென்னும்வாழ்வு	
ஈந்ததற்பின்	அருளினபின்
இனி	இனிமேலுள்ளகாலம்
வேண்டும்	உபாயோபேயங்கள் தீர்த்தமாகக்
குறைஎன்ன	குறைபடவேணுமோர்.

அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. பூர்வவாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ஸித்தோபாயவரணம், இதரோபாய பரித்யாகத்தை அங்கமாக வுடைத்தாயிருக்குமென்னுமத்தை சரமர்லோகமுகத் தாலேயறிந்து, உபாயரூப ப்ரவ்ருத்திகளில் அந்வயமற்று, ஸ்வரூபநுரூபமாக அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய், ஸ்வீகார கார்த்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள்படியை, ஸ்வ நிஷ்டாரூபேண அருளிச்செய்கிறார்.

ஃயா: — தீர்த்த முயன்றாடுவதும் கங்கா யமுநா ஸரஸ்வதி ப்ரப்ருதிகளான தீர்த்தங்களிலே, பாபக்ஷயார்த்தமாகப் பெரிய உத்யோகத்தோடே அவகாஹிக்குமதும். தீர்த்தங்களானவை —

பாவந்ஜலங்கள். முயற்சியாவது — உத்யோகம். ஆடுகையாவது — அவற்றிலே மறுநனையப் புகுந்து முழுமுகை.

(செய்தவங்கள் செய்வனவும்) “ஊன்வாடவுண்ணாது” (பெ. திரு. 3-2-1) “பொருப்பிடையேநின்றும்” (மு.திருவ. 76) “வீழ்கனியுழுழிலையுமென்னுமிவையே நுகர்ந்து” (பெரிய திருமடல்) இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே, காயசோஷணார்த்தமாகச் செய்யப்படும் தபஸ்ஸுக்களைச் செய்யுமவையும். இதுதான், தாந்யாகாதிகளுக்குமுபலக்ஷணம்.

(பார்த்தனைமுன் காத்திரான் பார்ப்பதன்முன்) அதாவது — உபாயாந்தரங்கள் எல்லாமுபதேசிக்கக்கேட்டு அவற்றினுடைய துஷ்கரவத்தையும் ஸ்வரூபவிரூத்தத்தையும் அநுஸந்தித்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனை ‘ஸர்வதர்மாத்’ (கீதை 18-66) (21) இத்யாதிகளாலே “பூர்வோக்த்தங்களாயிருந்துள்ள ஸாங்கமான ஸகலதர்மங்களையும், ஸ்வாஸநமாகவிட்டு, ஸௌஸ்யபாதி குண விரிஷ்டனான என்னையே நிரபேக்ஷோபாயமாகப்பற்றி; ஸர்வ ஜூருத்வாதிகுண விரிஷ்டனான நான், உன்னுடைய அஜ்ஞத்தவாதிகளை அநுஸந்தித்து, என்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரான உன்னை, மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபத்தக ஸகலபாபங்களில் நின்றும் விடுவிக்கக் கடவேன். ஆனபின்பு, சோகியாதே கொள்” என்று உபதேசித்து முன்பு ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகனானவன் கடாசுஷித்தருளுவதற்கு முன்பென்கை. இத்தால் சரமர்லோகார்த்தம் நெஞ்சில் படுவதற்கு முன்பென்றபடி.

(சீர்த்துவரை மன்னன்) “பதிளாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணி செய்ப, துபரையென்னும் அதில் நாயகராகிவீற்றிருந்த மணவாளர்” (பெரியாய் திரு. 4-9-4) என்கிறபடியே, தனக்கநந்யார்ஹராய், அந்யோபாயோபேயங்களில் அந்வயமற்றிருந்த திவ்ய மஹிஷிகளுக்கு நாயகனாய்க் கொண்டு ஸ்ரீமத்தீவராகைக்கு நிர்வாஹகனானவன்.

(அடியோமென்னும் வாழ்வு நமக்கீந்ததற்பின்) அவனுக்கு நாம் சேஷபூதரென்றபடி ஸ்வரூபணார்த்தமாக ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமற்றிருக்கையாகிற ஸம்பத்தை நமக்குத் தந்தருளினபின்பு. அடியோமென்கையாலே, ஜூராநாந்தங்களிலும் காட்டில்

ஆத்மாவுக்கு செஷ்த்வமே அந்தரங்க நிருபகமென்னுமிடமும், வாழ்வென்கையாலே, இத்தையறியவே ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி எரித்திக்கையால், இதுவே ஆத்மாவுக்கு ஸம்பத்தென்னுமிடமும், நமக்கீந்ததற்பின்னென்கையாலே, அநாதிகாலம் இஸ்ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இத்தையழிந்து கிடந்த நமக்கு இப்ரதிபத்தி பிறந்ததும் அவனருளாலே யென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. இப்படி அவன் இவ்வாழ்வை நமக்குந்தந்தருளினின்பு.

(என்னகுறை வேண்டுமினி) அதாவது - இனிமேலுள்ள காலம், உபாயோபேயங்களிலொன்று நிமித்தமாகக் குறைபட வேணுமோவென்கை. இத்தால் அவன் 'மாகச:' என்றருளிச் செய்தபடியே, நங்காரியத்தில் நாம் கரைச்சலற்று நிப்ரராயிருக்கு மத்தனையன்றோ என்றதாயிற்று. 'தாவத் கச்சேத்து தீர்த்தாநி ஸரித்சச ஸராம்ஸி சி யாவந்நாயுச்ச பூபால விஷ்ணு பக்திபரம் மந:' (விஷ்ணுதர்மம்) (22) என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் சொல்லப்பட்டவசநமும், 'கிம் தஸ்ய தாஸந: கிம் தீர்த்தை: கிம் தபோஃ கிமத்வணா' யோ நித்யம் த்யாயகுத தேவம் நாராயண மநந்தயீ:' (இதிஹாச ஸமுச்சயே 33-89) (23) என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்தில் சொல்லப்பட்ட வசநமும், இப்பாட்டில் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக அநுஸந்தேயம். இதற்குப் பொருள், "நின்றவாநிலலா நெஞ்சு" என்கிறபடியே, ஒன்றிலும் நிலை நிலலாமலோடித்தியியும் மநஸ்ஸானது, யாதோளவுமில்வாத்மாவுக்குப் ப்ராயயமுமாய் ப்ராபகமுமாயிருக்கும் அவன் பக்கல், பக்தியிலுறாற முண்டத்தானது அவ்வளவும் ஸரித்துக்களும், ஸரஸ்ஸுக்களுமாய்க் கொண்டு பாவநமான தீர்த்தக்கணைக் குறித்துப் போவானென்றும் - யாவனொருவன், அந்ந விக்ஷயத்தில் மநஸ்ஸற்று, த்யோதமாதந்தவாதி குணயுக்தனாய், நாரஸ்த வாக்யமான தேநநஸமூஹத்துக்கு உபாயோபேயங்களிரண்டும் தானாகையாலே, நாராயணஸ்த வாக்யமானவனை, ஸர்வகாலமுமப்படியே அநுஸந்தியா நிற்சுமவனுக்கு தார, தீர்த்த, தபோத்வரங்களாலென்ன ப்ரயோஜநமுண்டென்றும் சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலின்வ ஸம்வாதமாகக் குறையிலில்.

(5)

புண்டரிகை கேள்வனடியார் * அப்பூயிசையோன்
அண்டமொருபொருளாவாதரியார் * — மண்டி
மலங்குவொரு மன்புரண்ட மாத்திரத்தால் * ஆர்த்துக்
கவங்கிடுமோ முந்நீர்க்கடல். (6)

புண்டரிகை	க்ரிய:பதயின்
கேள்வன்	
அடியார்	தாஸ்யைகரணாயிருக்குமவர்கள்,
அப்பூயிசை	திருநாபேகமலத்திலுண்டான
யோன்	ப்ரஹ்மாவின்
அண்டம்	ஆருந்தஹேதுவான அண்டத்தை
ஒருபொருளா	ஒருசரக்காக
ஆதரியார்	வீரும்பமாட்டார்கள்;
ஒருமன்	ஒருமதஸ்யமானது
மண்டி	தன்சக்தி யெல்லாவற்றோடும் நெருங்கி
மலங்க	நிலைகுலைந்து கலங்கும்படி
புரண்ட	மடம் வலங்கொண்டு புரண்ட
மாத்திரத்தால்	மாத்திரத்தால்
முந்நீர்க்கடல்	முன்று ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரமானது
ஆர்த்த	நிலைகுலைந்து ஒலித்து
கலங்கிடுமோ	கலக்கத்தை யடைபுமோ?

அவ:- ஆறாம்பாட்டு. இப்படி துஷ்கரத்தவாதி தோஷ தீர்த்தத்தாலே உபாயாந்தர ஸங்கமறக்கூற்றாகிலும், அநாதிகாலம் சப்தாதிகளிலே வாஸனை பண்ணிப்போந்த ஆத்மாவுக்கு, உபேயாந்தர மாண ஹ்ஸ்பர்வத்தைக்கண்டால் ஆசை செல்லாதொழியுமோ? அந்த ஹ்ஸ்பர்வோதரேகத்தான் இவன் நெஞ்சைக் கலங்கப் பண்ணாதோ வென்ன, பகவததாஸ்யரஸஜ்ஞரானவர்கள், ஹ்ஸ்பர்வத்துக்கு மேலெல்லையான ப்ரஹ்மபதத்தையுமொரு புருஷார்த்தமாக விரும்பார்கள், நெஞ்சைக்கலக்கவும் மாட்டாதென்கிறார்.

வியா:- (புண்டரிகைகேள்வனடியார்) பத்மோத்பலையாய், பத்ம வாஸநியாயிருக்கையாலே, பத்மிந்யென்று திருநாமத்தை யுடையவளான, பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவனுடைய

திருவடிகளில் சேஷத்தவமே தங்களுக்கு நிரூபகமாகவுடையவர்கள். இத்தால், "பண்ணை நாளாலே நின்றுருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு" (திருவாய் 9-2-1) என்கிறபடியே, அவர்களிருவருடையவும் விசேஷகடாக்ஷத்தாலே திருந்தி, தச்சேஷத்தவகநிரூபகராய், தத்தாஸ்யைகரஸராயிருக்கும்மவர்களென்கை.

(அப்பூமிசையோனண்டமொரு பொருளாவாதரியார்) ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாக ப்ரஸித்தமாய், திருநாபீகமலோத்பவனான ப்ரஹ்மானிஹுடைய ஆநந்தத்துக்கு ஹேதுவாய், சதுர்த்தபுலநாதமகமான அண்டத்தை, ஒருசூக்காக ஆதரியார்கள். தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கும், ஸ்வதந்த்ரர்க்குமிநே, ஐச்வர்யம் ரஸாவஹமாய்க்கொண்டு புருஷார்த்தமாயிருப்பது; பகவத்தாஸ்யமறிந்தவர்களுக்கு, விரஸமாய் ஜுகுப்ஸாவிஷயமாயிருக்குமிநே. ஆகையாலத்தையாதரிப்பார்களோ?

"அப்படிச் சொல்லலாமோ? அந்த ஐச்வர்யத்தினுடைய கிளர்ப்பம் தன்னையாசைப்படும்படி இவர்கள் நெஞ்சைக்கலங்கப் பண்ணாதோ" என்னுமாகாங்க்ஷயிலேயருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(மண்டியுத்தியாதி) ஒரு மதஸ்யமானது, தன்சக்தியெல்லாவற்றோடுங் கூடித்தள்ளிக்கொண்டு, நிலை குலைந்து கலங்கும்படி இடம் வலங்கொண்டு புரண்ட மாத்ரத்தால், ஆற்று நீர் ஊற்று நீர் வர்ஷ ஜலமென்கிற ஜலத்ரயயுக்தமான ஸமுத்ரமானது, நிலை குலைந்து உகளித்து க்ஷுபிதமாமோ? அந்த மதஸ்யத்தினுடைய ஸ்புரணத்தால், 'அப்ரமேயோமஹோததி:' (ரா.யு. 19-31) (24) என்கிற ஸமுத்ரம்கலங்கிலன்றோ, ஐச்வர்யத்தினுடைய கிளர்த்திகண்டால், கம்பீரமான இவர்களுடைய ஹ்ருதயம் கலங்குவது என்று கருத்து. 'ப்ரஹ்மாண்ட மண்டலிமாத்ரம் கிம் லோபாய மநஸ்விந:| சபரீஸ்புரிதேநாப்தே: க்ஷுப்ததா நைவஜாயதே' (பாகவதம் 10-20-15) (25) என்னக்கடவதிநே. (6)

தோளார்கடர்த்திகிரி சங்குடைய கந்தரனுக்கு ஆளானார் * மற்றொன் றிலவ்வுசெய்யார் * — மிளாப் பொருவரியவிண்ணாட்டில் போகம்றுகர்வார்க்கு * நரகன்ஹோவித்திரன் னாடு. (7)

தோளார்	திருத்தோள்களோடே சேர்ந்திருந்துள்ள
கடர்த்திகிரி	தேஜோரூபமான திருவாழியையும்
சங்குடைய கந்தரனுக்கு	சீர்பாஞ்சஜ்யத்தையுமுடையனாகையால் வந்த அழகையுடையவனுக்கு
ஆளானார்	(அவ்வழகுக்குத்தோற்று) அடிமையானவர்கள்,
மற்றொன்றால்	அவ்வடிமைக்கு வேறான ப்ராக்குத விஷயங்கொன்றிலும்
அன்பு செய்யார்	விரும்பத்தைய் பண்ணார்கள்;
மீளா	புநாவ்ருத்தியில்லாததாய்
பொருவரிய	நிபவதிதேஜோரூபமாயிருக்கையாலே க.பமாந ரஹிதமாய்
விண்ணாட்டில்	பரமாகாசைத்த வாச்யமான திருநாட்டிலே
போகம்	பரமாநந்தத்தை
நகர்வார்க்கு	அநுபவீக வேணுமென்று மானையுடையவர்களுக்கு
இந்திரன் தன்நாடு	இந்தரனுக்கு போகஸ்தநமான ஸ்வர்க்கமானது
நரகன்ஹோ	நரகப்ராயமன்றோ?

அவ: ஏழாம் பாட்டு. தாஸ்யசகவடறிந்தவர்கள் ஐச்வர்யத்துக் கெல்லையான ப்ரஹ்மபதத்தை விரும்பார்களென்றாகீழ். அவனுமுகிலே தோற்று அடிமைபுக்கவர்கள் அந்யவிஷயங்களை ஆதரியார்களென்கிறாரிதில்.

(தோளார் கடர்த்திகிரி சங்குடைய கந்தரனுக்கு) திருத்தோளோடே சேர்ந்திருந்துள்ள தேஜோரூபமான திருவாழியையும், சீர்பாஞ்சஜ்யத்தையுமுடையனாகையாலே வந்த அழகையுடைய

வனுக்கு. “மனைப்பாற்றிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” (இர.திருவ.42) என்கிறபடியே வெறும்புறத்திலேயாலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற தன்னழகாலே, ப்ராக்ருத ஸகலவிஷய ஸங்கத்தையு மறுக்க வற்றான திருத்தோள்களோடே “அணியாராழியும் சங்கமும்” (திருவாய் 8-3-6) என்கிறபடியே ஸர்வாபரணங்களும் தாமோயாய்ப் போரும்படியிருக்கிற திருவாயியையும், சர்பாஞ்ச ஜயத்தையு மேற்கையால் வந்த அழகுநக்டடனால, அழகு இரட்டித்திருக்கு மிதே.

(சுந்தரனுக்காளானார்) இப்படியிருந்துள்ள அழகையுடைய வனுக்கு, அவ்வழகுக்குத்தோற்று அடிமையானவர்கள், “புண்டரிகை கேள்வனடியார்” - என்கிறவிடத்திலே சொன்ன தாஸ்யம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம். இது குணக்குடம். ‘சுந்தரனுக்கு’ என்றும் ஆளானார்’ என்றும் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யத்திலே நிற்குமவர்களையும், அப்போதைக்கப்போது அழகுக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும்படி பண்ணுமிதே விஷயவைவலக்ஷணம். ஆகையால் இப்போது அழகுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவர்களைச் சொல்லுகிறது.

(மற்றொன்றிலின்பச்செய்யார்) அதாவது - அப்படியடிமையானவர்கள், அவ்விஷயத்துக்கு அந்யமாயிருக்கும் ப்ராக்ருத விஷயங்களொன்றிலும் ஸ்நேஹம் பண்ணார்களென்கை. அப்ராக்ருதமாய், அதிமநோஹரமாயிருக்கும் விஷயத்தில் வாசியானது, அதிலே தோற்றிருக்குமவர்கள், அந்யாபாஸமாய் அவிலக்ஷணமான ப்ராக்ருத விஷயங்களை விரும்புவார்களோ?

ஐவறிக விஷயங்களில்படியிருந்தாலும், இத்தைப்பற்றி அதி விலக்ஷணமான ஸ்வர்க்காத்யாழுஷ்டிக விஷயங்களைக் கண்டால், அதில் அன்பு செல்லாதோவென்னுமாகாங்கஷயிலேயுருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(மீளப் பொருவாயி விண்ணட்டில் போகும் நுகர்வார்க்கு) அதாவது **‘நசுபநாவர்த்ததே நசுபநாவர்த்ததே’** (சாந். 8-15-1) (26) என்கிறபடியே, புநாவ்ருத்தி ரஹிதமான, அப்ராக்ருதமாய் சுத்த ஸத்வமயமாய் நிரவதிகதேஜோருபமாயிருக்கையாலே உபமாந ரஹிதமாய், **‘ததக்ஷரோமே வ்யோமே’** (27) என்கிறபடியே பரமாகாச சப்த வாச்யமான திருநாட்டுளே, போகத்தை புஜிக்கவேண்டுமென்னுளையுடையவர்களுக்கு.

(நரகன்றோ விந்திரன்றன் நாடு) அதாவது **‘ஷ்ரீணோபண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி’** (கீதை) (28) என்கிறபடியே புண்யக்ஷயம் பிறந்தவாறே முகங்கீழ்ப்படத்தன்ளி விடும்படியிருப்பதாய், ப்ராக்ருதமான ஸ்வஸத்ருசலோகங்கள் பலவற்றையுமுடைத்தாய், கர்மவச்ய சேதனான இந்ந்ரனுக்கு போகஸ்த்தாநமான நாடாயிருந்துள்ள ஸ்வர்க்கலோகம் நரகப்ரயாமன்றோவென்கை. இத்தால், இந்த விபூதியில் போகம், துக்காவஹமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. **‘தத்புதம் ப்ராபுத்தகாமாயே விஷ்ணோஸ்தேஷாம் மஹாத்மநாம் | போகாபுரத்தராத்நாம் தே ஸர்வேதிரயோபமா:’** (ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்) (29) என்றில்வர்த்தம் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிதே. (7)

முற்றப் புவனமெல்லா முண்ட முகில்வண்ணன் * சுற்றைத்துழாய் சேர்கழலன்றி * - மற்றொன்றை இச்சியாவன்பர் தனக்கெங்ஙனே செய்தியுளும் * உச்சியாலேற்கு முகந்து. (8)

புவனமெல்லாம்	ஸகல லோகங்களையும்
முற்ற உண்ட	ஒன்றொழியாமல் ப்ரளயத்திலுழியாமே தன் திருவயிற்றை வைத்து நோக்கின
முகில்வண்ணன்	காளமேகநிபமான வடிவையுடைய வனுடைய
சுற்றைத் துழாய்சேர்	தழைத்திருந்துள்ள திருத்தழாயோடே சேர்ந்திருந்துள்ள
கழலன்றி	திருவடிகளையொழிய
மற்றொன்றை	வேறொரு ப்ரயோஜனத்தை
இச்சியாவன்பர்	இச்சியாத் படியாய் ப்ரேமத்தையுடையவர்கள்
தனக்கு	வகுத்த சேஷியான தனக்கு (அடிமை செய்யுமிடத்தில்)
எங்ஙனே செய்தியுளும்	எப்படி செய்தாலும்
உகந்த	தான்பந்தனாய்க்கொண்டு
உச்சியாலேற்கும்	சிரஸாவஹுக்கும்.

அவ: — எட்டாம் பாட்டு. அந்நய ப்ரயோஜநராயக் கொண்டு தன் பக்கல் ப்ரேமயுக்தரானவர்கள் அடிமை செய்யுமிடத்தில் ஏதேனுமொருபடி செய்தாலும் அவனத்தையுக்கு சிரஸாவஹிக்கு மென்கிறார்.

ஃயா: — (முற்றப் புலனமெல்லா முண்டமுகில்வண்ணன்) ப்ரளயத்திலுழியாமே ஸகலலோகங்களையுமொன்றுமொழியாமல் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்குகிறது, தன் பேரென்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றும்படியிருந்த காளமேக நிபமான வடிவை யுடையவன். இப்போதிதைச் சொல்லுகிறது 'தாமிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத்தன் வயிற்றிருத்திய்யக்கொண்டான்' (பெரிய திருமொழி 11-6-6) என்கிறபடியே ஆபுத்தகையில் அகில லோகங்களையும் அவை யறியாதிருக்கத் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக வயிற்றிலே வைத்து ரசமித்தது தன்பேரென்னுமிடம் தன்வடிவிலே தோற்றும்படியிருந்தவன். இத்தால் அந்நய ப்ரயோஜநராயத் தன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தரானவர்கள் ஸ்வவிஷயத்தில் பண்ணும் சேஷ்வுருத்திகளை ஆதரித்துச் சொள்ளுமென்னுமிடம் தோற்றுகைக் காக.

(கற்றைத்துழாய் சேர்க்கமுலன்றி) தன்னிலத்திலுங்காட்டில் திருமேனியோடே ஸ்பர்சத்தாலே "தழைக்குத்துழாய்" (பெரிய திருவந்.39) என்கிறபடியே தழைத்திருந்துள்ள திருத்துழாயோடே சேர்த்திருந்துள்ள திருவடிகளையொழிய. இதுதான் திருவடி களிலொப்பனைக்கெல்லா முபலக்ஷணம்.

(மற்றொன்றையிச்சியாவன்பர்) இப்படி பரமபோக்யமான இத்திருவடிகளையொழிய, வேறொரு ப்ரயோஜநத்தை இச்சியாத படியான ப்ரேமமுண்டானவர்கள். ப்ரயோஜநந்தரபரராய் கிருத்திரப்பார். **தேஹி மே ததாமி தே** (யஜு.1-8) (30) என்கிற படியே, கொடுத்துக்கொள்ளுகைக்கிறே கிருத்திரப்பாது. அங்ங னன்றிக்கே "இன்று வந்தித்தனையு" (நாச்திரு.9-7) இத்தாயிப் படியே கொண்டதுக்குக் கைக்கலி கொடுக்கும்படியான அந்நயப்ரயோஜநபக்திகரானவர்கள்.

(தனக்கெங்ஙனே செய்திடினும்) வகுத்தசேஷியான தனக்கு அடிமை செய்யுமிடத்தில் ப்ரேமபரவசராயக் கொண்டு அக்ரமமாக வாதல், ஸக்ரமமாகவாதல், எப்படி செய்யிலும்.

(உச்சியாலேற்கு முகந்து) ப்ரீதனாய்க் கொண்டு சிரஸா வஹிக்கும். எங்ஙனே செய்திடினும் உச்சியாலேற்கையாவது —

இவன் காலாலே பொகட்டவற்றை அவன் தலையாலேயேற்கை. **'யா: க்ரியாஸ் ஸம்பரயுக்தாஸ்யரோகந்த கதபுத்தியி தாஸ் ஸர் வாச்சிரஸாதேவ: ப்ரதிக்குறணாதிவை ஸ்வயம்'** (பாரத மோக்ஷ. 353-64)(31) என்னக்கவதினே. (8)

ஆசிரகுளா வணைத்துலகும்பகாத்தனிகும் *
வாசமலரான் மணவானன் * - தேகபொலி
விண்ணாட்டிற்சரவ விரும்புமே * வேறொன்றை
எண்ணாதார் நெஞ்சத்திருப்பு . (9)

ஆசில்	ஸஹேதுகத்வமாகிற தோஷமில்லாத
அருளால்	க்குபையாலே
அனைத்துலகும்	ஸமஸ்தலோகத்தையும்
காத்து	அநிஷ்டங்களைப் போக்கிரகித்து
அளிக்கும்	அபீமதங்களைக் கொடுக்கும்
வாசமலரான்	பெரியபாட்டியாருக்கு
மணவானன்	வல்லபனானவன்
வேறொன்றை	தன்னையொழிய வேறொரு
யெண்ணாதார்	ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதவர்களுடைய
நெஞ்சத்து	ஹ்ருதயத்தில்
இருப்பு	வாஸம் செய்வதை
தேகபொலி	தேஜ:ப்ரகரமான
விண்ணாட்டில்	பரமபத்தந்தகாட்டிலும்
சரவ	மிகவும்
விரும்பும்	ஆதரியாதற்கும்.

அவ: — ஒன்பதாம் பாட்டு; அந்நய ப்ரயோஜநராயம் அடிமை செய்யுமவர்கள் விஷயத்தில், அவனுக்குண்டான ஆதரத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ். அல்லவவன்றிக்கே அந்நய ப்ரயோஜநரானவர் களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பில் அவனுக்கு உண்டான விருப்ப மிருக்கும்படியை அருளிச் செய்கிறாரிதில்.

ஃயா:— (ஆசிரகுளால்) நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே. ஆக — குற்றம். இல் — அதில்லாமல். அருளுக்குக்குற்றமாவது — ஸஹேதுகமான போதொழிய காரியகரமாகாமலிருக்கை.

(அனைத்துலகும்) ஸமஸ்தலோகத்தையும். ஸஹேதுக் க்ருகையாலே செய்யும்போதிறே, குணாகுண நிறுபணம் பண்ணி வரைந்து ரக்ஷிப்பது. இவ்விடத்தில் லோகஸ்தம் - ஜநவாசி. **“லோகஸ்து புவநே ஐநே” (32)** (நிகண்ட்) என்னக்கடவதிறே. (காததளிக்கும்) அநிஷ்டங்களைப் போக்கி ரக்ஷித்து அபிமதங்களைக் கொடுக்கும்.

(வாசமலரான் மணவாளன்) **“வேரிமாறாத பூமேலிருப்பான்”** (திருவாய் 4-5-11) என்கிறபடியே, எப்போதுமொக்கக் செல்வி மாறாமையாலே பரிமளம் அலசையெறிகிற புஷ்பத்தையிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனைவன். கீழ்ச்சொன்ன படியே, ரக்ஷிப்பதுதான் அவளோடே கூடியிருந்தாயிற்று. **“லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காரண்ய ருபாயா/ ரக்ஷகல் ஸர்வஸிந்தாத்நே வேதாந்தேஷு ச கீயதே” (33)** என்னக்கடவதிறே. ரக்ஷணத்துக்கடியைக் கிருஷ்டகையும், ரக்ஷித்தால் அதுகண்டு உகல்கையும், அவருடைய கூறாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருக்கிற ச்ரிய:பதியானவன், தான் பண்ணினக் கருஷிபலித்து, அந்நய ப்ரயோஜநரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பில் பண்ணுமாதரவிசேஷத்தையருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(தேகபொலிவிண்ணாட்டில்) **“அத்யர்க்காநஸ்திதம் தத்ஸத்தாநம்”** (பூர.ஆர.16-3-19) (34) என்கிறபடியே, தேஜுப்ரகரமாய் **“வைகுண்டேது பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஐகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுர சிந்த்யாந்மா பக்ஷாந்ரபாகஸதஸஸஹ”** (சைவே) (35) என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரோடும் நித்யஸாலிகளோடுங்கூட, ரேஸாத்ரமாக எழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதத்திற்காட்டில், (சால விரும்புமே) மிகவுமாதரியாநிற்குமே.

(வேறொன்றை யெண்ணாதார் நெஞ்சத்திருப்பு) **“வாஸு தேவஸர்வம்”** (கீதை.7-19) (36) **“எல்லாம் கண்ணன்”** (திருவாய் 6-7-1) என்று சொல்லுகிறபடியே, ஸகல ப்ரயோஜநமும் தானேயாக நினைத்து, வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதேயிருக்குமவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பை. இத்தால், அப்ரகர்குதமான தேசவிசேஷத்திலும்காட்டில், இவர்கள் ஹ்ருதயத்திலிருப்ப, தனக்கு அந்நயத் தரவாஹஸ்தமாயிருக்கையாலே, இதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுமென்றதாயிற்று: **“யே S நந்ய**

மநஸச் சத்தா: யே தால்ஸயகமநோரதா: தேஷாம் மே ஹ்ருதயம் விஷ்ணோர் வைகுண்டாத் பரமம்பதம்” (37) என்று தானே அருளிச் செய்தானிறே. (9)

நானுமுலகை நலிகின்றவாளரசுன் *
தோருமுடியும் துணித்தவன்— தானில்
பொருந்தாதா குள்ளத்தில் பூமடந்தை கேள்வன் *
இருந்தாலு முன்மேலிருப்பு. (10)

நாளும்	நாள்தோறும்
உலகை	லோகத்தையடைய
நலிகின்ற	ஹிம்ஸியாநிற்கிற
வாளர்க்கன்	வானைத்தனக்கு பலமாகவுடைய ராவணனுடைய
தோளும்	தோள்களையும்
முடியும்	தலைகளையும்
துணித்தவன்	அறுத்துப்பொகட்டவனான
பூமடந்தை	ச்ரிய: பதியானவன்,
கேள்வன்	
தந்தானில்	தன்னுடைய திருவடிகளில்
பொருந்தாதார்	பொருத்த மற்றுக்கிறவர்களுடைய
உள்ளத்தில்	ஹ்ருதயத்தில்
இருந்தாலும்	நிப்பந்தத்துக்காக வீருந்தாலும் (அவ்வீருப்பு)
முன்மேலிருப்பு	கண்டகாகரத்தில் ருப்போல் துக்காவஹமாயிருக்கும்.

அவ: — பதநம் பாட்டில், ச்ரியபதியானவன் ப்ரயோஜநநாத் ப்ரருடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்தாலும், அவ்வீருப்பு அவனுக்கு தூக்கா வறறாமையாலே அஸஹ்யமாயிருக்கும்படியையருளிச் செய்கிறார்.

ப்யா: — (நானுமுலகைநலிகின்ற) காதாசித்தமாகவன்றிக்கே நாள்தோறுமொருவரை இருவரையன்றிக்கே, லோகத்தையடைய ஒருகாலில் இடைவிடுகையன்றிக்கே நலியா நிற்கிற.

(வாளர்க்கன்) முன்பே ருத்ரனையுபாஸித்து அவன் பக்கலிலே பெற்றதொரு வானைத் தனக்கு பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் ராக்ஷஸனுடைய.

(தோளும் முடியும் துணித்தவன்) - தோள்களையும் தலைகளையும் அறுத்தவன். "தோள்கள் தலைதுணிசெய்தான்" (திருவாய் 1-6-7) என்றாரிதேயாழ்வார். அதாவது - அவனைக் கொல்லுகிறவனவில்தான், அகப்பட்டாவனைகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்று விடுவோமென்று பாராதே தோள்களைக் கழித்து தலைகளைச் சேதித்து போதுபோக்காக நின்றுகொண்டபடி.

(பூமடந்தைகேள்வன்) - பூஷ்பநிவாஸநியாயம் 'யுவதிச்ச குமாரிணி' (38) என்கிறபடியே, நியையொவள நவ்வபாவையான பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவன். கீழ்ச்சொன்னராவண வதந்தனக்கு, நாட்டை நலிந்த வளவன்றிக்கே, இவனைப்பிரித்ததிருே ப்ரதாநேஷுது. "கரிகுழற்கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற்கொடுவினை யரக்கன் எரி விழித்திலங்கு மணிமுடி பொடிசெய்திலங்கை" (பெ. திரு. 5-7-7) என்றாரிதே திருமங்கை ஆழ்வார். இப்படி திவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியுந்தானுமாய், ரஸோத்தரமாக எழுந்தருளி யிருக்குமவன்.

(தன் தாளில் பொருந்தாதானுள்ளத்தில்) திருவடிகளை யாச்ர யித்திருக்கச் செய்தே, ப்ரயோஜநாத்ரங்களில் விருப்பத்தைப் பண்ணி, தன் திருவடிகளிலே பொருத்தமற்றிருக்குமவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில்தான்.

(இருந்தாலும்) முதலிலேயிருக்கத்தான் கூடாது, உபாஸக ரானவர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்காக இருந்தாலும்.

(முள்மேலிருப்பு கண்டகாக்கரத்திலிருப்பபோலே, துக்காவஹ மாயிருக்குமென்றபடி. 'பகவச் சரண த்வந்த்வே பக்திர்யேஷாம் ந வித்யதே! தேஷாம் ஹ்ருதிஸ்திதோ தேவ: கண்டகாக்கர இவஸ்தித:।' (ப்ரஹ்மாண்ட புராணம்) (39) என்கிற ப்ரஹ்மாண்ட புராணவசந்ததை இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகவருஸந்திப்பது.

(10)

தன் பொன்னடியவற்றி மற்றொன்றில் தாழ்வுசெய்யா அன்பர் * உசந்திட்ட நனுபவனினும் * - பொன்பிறழும் மேருவாய்க் கொள்ளும் * விரையார் துழாயவங்கல் மாரிமாக்கொண்டல் நிகர்மால்.

(11)

விரையார்	பரிமளப்ரகரமான
துழாயவங்கல்	திருத்தழாய் மாலையாலே அலங்கிருதான்
மாரிமா கொண்டல் நிகர்	மறை பொழியும் மஹாமேகம் போன்ற வடிவழகையுடையவனான
மால்	ஸர்வேச்வரன்
தன்	நிருபாதிகசேஷியான தன்னுடைய
பொன்னடி	ஸ்ப்ருஹ்ணியமான திருவடிகளை
அன்றி	ஒழிய
மற்றொன்றில்	வேறொருப்ரயோஜநத்தில்
தாழ்வுசெய்யா	ப்ராவணயத்தைப்பண்ணாத
அன்பர்	ப்ரேமத்தையுடையவர்கள்
உகந்த இட்டது	ப்ரதிப்ரேதராய்க்கொண்டு ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யமானது
அனுபவனினும்	அத்யஸ்பமாயிருந்ததேயாகிலும், (அதை)
பொன்பிறழும்	ஸ்வர்க்குபமாய்க் கொண்டு விளங்கா நின்றுள்ள
மேருவாய்	மஹாமேகுவைப்போலே (மஹத்தாக நினைத்து)
கொள்ளும்	அங்கீகரிக்கும்.

அல:- பதினோராமபாட்டு, கீழிரண்டு பாட்டாலே, ச்ரிய: பதினான ஸர்வேச்வரனுக்கு, அந்நயப்ரயோஜநருடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பிலுள்ள விருப்பத்தையும், ப்ரயோஜநாத்ரபரருடைய ஹ்ருதயத்திலிருப்பிலுள்ள துக்கத்தையும் அருளிச் செய்தார். இப்பாட்டில் தன் திருவடிகளில் அந்நயப்ரயோஜந பக்திகரணவர்கள், சாதாரணாக ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யம் அத்யஸ்பமாய்கிலும், அவன் அதை அபிமானமாக நினைத்து அங்கீகரிக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (தன் பொன்னடியன்றி) நிருபாதிகசேஷியான தன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணியமான திருவடிகளையொழிய. தன்னடியென்கையாலே, திருவடிகளினுடைய ஸ்வரூபப்ராப்ததையும், பொன்னடியென்கையாலே, அதினுடைய சீலாயத்தையும், போக்யதையும் சொல்லுகிறது. (மற்றொன்றில் தாழ்வு செய்யாவன்பர்) இப்படிப் ப்ராப்தமுமாய், போக்யமுமான திருவடிகளையொழிய, வேறொரு ப்ரயோஜனத்தில் ப்ராவண்யம் பண்ணாத ப்ரேமத்தையுடையவர்கள். மற்றொன்றென்று - ஐசுவரியாதிகளைச் சொல்லுகிறது. தாழ்வாவது - தாழ்ச்சி; இத்தால், ப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "சதிரிளடவார் தாழ்ச்சிய" (திருவாய் 2-10-2) என்கிற விடத்தில் போலே. ஆகவிப்படி, அந்நய ப்ரயோஜனத்திமான்களானவர்கள்.

(உகந்திட்டது) 'அகிருச்சித் கரண்ய சேஷத்தவாழ்ப்பதி:' (40) என்கிறபடியே, சேஷவிஷயத்தில் கிருச்சித்தாராயில்லாதபோது, சேஷத்தவ ஸித்தியில்லாமையாலே, நமக்கிது அவச்சயம் செய்ய வேணுமென்று வைதமாகச் செய்கையன்றிக்கே, "உகந்து பணிசெய்து" (திருவாய் 10-8-10) என்கிறபடியே, ராகப்ராப்தமாக அடிமை செய்யுமவர்களாகையாலே, ப்ரீதிர்ரேரிதராய்க் கொண்டு ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யம். (அணுவெனினும்) அத்யல்பமாயிருந்ததே யாகிலும்.

(பொன்பிறழு மேருவாய்க் கொள்ளும்) அதாவது, ஸ்வர்ண ரூபமாகக் கொண்டு விளங்காநின்றள்ள மஹாமேருவைப்போலே அதிமேஹத்தாக நனைத்து அங்கீகரியாநிற்குமென்கை. இவளிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டும் குறைவானனாகிலிறே, ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தினுடைய லாகவம் ப்ரீத்தத்தநாதரிப்பது அங்கனன்றிக்கே, ஸமர்ப்பிக்குமவனுடைய ப்ரேமத்தையே பாரக்குமவனாகையாலே இவன் ப்ரேமத்தோடே ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை, இப்படியங்கீகரிக்கு மவன் தானாரென்னில்.

(விரையார் துழாயலங்கல் மாரிமார்க்கொண்டல் நிகர்மாஸ்) அதாவது, பரிமள ப்ரகரணமாக திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கர்குதனாய் வார்ஷுகமான மஹாமேகம் போலேயிருக்கிற வடிவழகையுடையனான ஸர்வேச்சுவரன், விரை - பரிமளம், அலங்கல் - மாலை, மாரி - வர்ஷம், மா - மஹத்து. இத்தால், அந்நய ப்ரயோஜன பக்திமான்களாய், தன்பக்கல் மநஸலை வைத்தவர்களுக்கு, அந்வரதாநுபாய்யமாய், பக்திவர்த்தகமானவொப்பனை அழகையும், வடிவழகையுமுடையவென்றதாயிற்று. (விரையார் துழாயலங்கல்

மாரிமார்க்கொண்டல்நிகர்மாஸ் - தன் பொன்னடியென்றுதொடங்கி மேருவாய்க்கொள் (ருமென்றவ்யம்) 'பக்தைரண்யப் யுபாந்தம் ப்ரேமணா பூர்வேவ மே பவேத்| பூர்வயயக்தோபுந்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே' (41) என்று பெளஷ்கர ஸம்ஹிதையில், தானே யருளிச்செய்தானிறே. (11)

மாறாயினைந்த மருதமிறத்தவழ்ந்த *
சேறாரவரிந்தச் சேவடியை * - பே(வே)றாக
உன்னாதாரொன்னிதிலை யிந்திடியனும் * தானுக்கு
கொன்னான் மலர்மடந்தைகோள். (12)

மலர்	சீரிய:பதியானவன்
மடைந்தகோள்	தன்பக்கல் சாத்வயபுக்தமாள்ச் சேந்துநின்ற
மாறாயினைந்த	தன்பக்கல் சாத்வயபுக்தமாள்ச் சேந்துநின்ற
மருதம்	யமளார்ஜுநமானது
இரு	முறித்துவிழும்படி
தவழ்ந்த	தவழ்ந்துபோன
சேறாரவரிந்தம்	தன்னிலமான சேற்றிலலர்ந்த செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே சிவந்திருக்கிற
சேவடியை	திருவடிகளை
பே(வே)றாக	வீலக்ஷணமாக (பரமப்ராப்யமாக)
உன்னாதார்	அநுஸந்திப்பாதவர்கள் (ப்ரயோஜ நாத்ரபராயீருக்குமவர்கள்)
முறிநிதியை	சீரிய நந்ததை
நந்தியனும்	ஸமர்ப்பிக்கிறும்
தான்	அவாப்தஸமஸ்த காமனான தான்
உகந்து கொள்ளான்	விழுமி அங்கீகரியான்.

அவா - பன்னிரண்டாய்பாடி. ப்ரயோஜனாத்ர பரரானவர்கள் சீரியநந்ததை ஸமர்ப்பிக்கிறும், சீரியப்பதியானவன் அதற்கு விருப்பி அங்கீகரியாளென்றிறார்.

வ்யா: (மாறாயினைந்த மருதமிறத்தவழ்ந்த) தன் பக்கல் சாத்வயபுக்தமாள், நிவீரவாழ்மப்படி சேந்துநின்ற யமளார்ஜுநமானது,

முறிந்து விழும்கூடி தவழ்ந்து போன 'சிஷ்யே சாணாபூர்த்வம் சந்தர்யாந்த் ப்ருதோததௌ' (வி.பு.5-6-1) (42) என்கிறபடியே, முலைவரவு தாழ்த்தவாறே சீறியழுது திருவடிகளை நிமிர்க்க, அதுபட்டுச்சகடம் முறிந்து விழுந்தாப் போலேயாயிற்று. வெண்ணெயைக் களவிலே யழுது செப்தானென்று பெற்ற தாயானவன் உபலோட்சுட, அதைபுழிபூத்துக் கொண்டு, மெளக்த்யத்தாலே, இதின்நடுவே நுழைந்து தவழ்ந்து போகாநிற்க, திருத்தொடைகளினுடைய ஸ்பர்சத்தாலே, மருதம் முறிந்து விழுந்தபடி. இவன் அந்யாத்தமமாகச் செய்தாலும், ப்ரதிகுலித்துக் கிட்டினால், முடியும்படியாயிற்றே வஸ்துஸ்வபாவமிருப்பது.

(சேறாநாரவந்தச் சேவகன) தன்னிலத்தியேயலர்ந்த செவ்வித்த தாமரைபோலே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளை. சிவப்பைச் சொன்னவிது திருவடிகளில் விகாஸம் செவ்வி குளர்ச்சி பரிமளம் இவற்றுக் கெல்லாம் உபலக்ஷணம். 'யமளாந்நுநயோர் மத்யே ஜகாம கமலேக்ஷண' (வி.பு.5-6-16) (43) என்று மருதுகளின் நடுவே தவழ்ந்து போனபோது அவை முறிந்து விழுக்கிறவோசையைக் கேட்டுப் புரிந்து பார்த்து, அபூர்வதர்சனத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களிலும்கை வர்ணித்தார் ருஷி; தவழ்ந்து போகிறபோது முறித்திட்டுப்போந்த திருவடிகளிலும்கை வர்ணிக்கிறார்விர். "பொருந்தியமாமருதினிடையோவெம்பெருந்தகாயுன் கழல் காணியபெற்று" (திருவாய் 3-8-10) என்று ஆழ்வாருமநுபவிக்க ஆகைப்பட்டது திருவடிகளையிறே.

(வேளாகவுள்ளாதார்) வ்யாவ்ருத்தமாக அநுஸந்தியாதவர்கள்; அதாவது, ப்ரயோஜனந்தர ஸங்கமற்று, இத்திருவடிகளே நமக்குப் பரமப்ராயமென்று அநுஸந்தியாதவர்களென்கை. அவன், மருதுகளின் கையிலகப்படாமல் தன்னைநோக்கித்தந்தால் அவன் திருவடிகளே பரமப்ராயமென்று அநுபவித்துக் கொண்டு கிடக்கவிறையடுப்பது. அதில் மதஸஸித்திரிக்கே, ப்ரயோஜனந்தர பாராயிருக்குமவர்கள்.

(ஒண்ணிதியையந்திலும்) ஒண்மை - அழகு; சீரியநிதியை ஸமர்ப்பிக்கிலும். (தானுகந்து கொள்ளான் மலர்ந்ததை கோன்) சீரியபதியாகையாலே அவாப்தஸம்ஸத்தகாமனானவன், அத்தை விறும்பி அங்கீகரிப்பானென்கை. அபூர்ணனாகிலிறே, த்ரவ்ய கௌரவம் பார்த்தங்கீகரிப்பது. அங்கனன்றிக்கே, அதிகாரியினுடைய பாவகசியைப் பார்த்தங்கீகரிக்குமவன்கிறே. ஆகையாலே, தன்மக்கல் பக்தியில்லாத ப்ரயோஜனந்தரபாரிப்டதை, ஸர்வஸமாச்சுபஸிப்பானாகை

யாலே நமக்கிது கைக்கொள்ளவேணுமேயென்று, தேவையாகச் செய்யும்தொழிய உகந்து கொள்ளானாயிற்று. 'ப்ருதிவீம் ரத்த ஸம்பூர்ணம் ய: க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி' தஸ்யாய்யய மதஸ்கஸ்ய ஸாவலோ ந ஜநாதந' (44) என்னக்கடவதிறே. கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ஸம்வாதசீலோகத்தில், உத்தரார்த்தத்தாலே இவ்வர்த்தத்தைத் தானே யருளிச்செய்தானிறே. (12)

பண்டேயுபிரணன்தும் பங்கயத்தான் நாயகநகே *
தொண்டாமெனத்தெளிந்த ஞானனத்தர்க்கு— உண்டோ
பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமானிக்கும் *
உலகத்தவரோடுறவு. (13)

பண்டே	முன்னமே (அநாத்யாக)
உயிரகைத்தம்	ஸகலாத்மாக்களும்
பங்கயத்தான்	சீரியபதியானவனுக்கே
நாயகநகே	
தொண்டாமென தெளிந்த	சேஷபூதராயிருப்பார்களென்று ஸம்சயவிர்ப்பயமறக்கண்டு தெளிந்த
பிாமனத்தர்க்கு	பரிசுத்தாந்த:கரணாக்கு
பலகம்	சாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையும்
கற்ற	அதிகரித்து
	(ஆதம்ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே)
தம் உடம்பை	ஜாத்யாதிகளுக்கு ஆச்சரியமான தங்கள் தேஹத்தையே
பார்த்த	கண்டு
அபிமானிக்கும்	தங்களைப்போர்ப்பொலிய அபிமானத்திற்கும்
உலகத்தவரோடு	லெளகிகரோடு
உறவு	ஸம்பந்தமானது
உண்டோ	உண்டோ?

அவ— பதின்மூன்றாம்பாட்டு. சேஷிவிஷயத்தில் அந்நய ப்ரயோஜனுயாகப் கிழ்சித்தரிக்குமானரமுண்டானாலும் தேஹத்துப்பிமரிதானான லொகிகமென உபங்க கிடைக்கில், அந்த அதிகாரத்துக்கு அபத்தியமன்றாமென, அத்தம் ஸ்வரூபத்தை யதனாச்சரம் பண்ணி வரிகளுக்கு அபாங்கமோடு உறவுண்டோ வென்கிறார்.

வ்யா: — (பண்டே) இத்தால், சேஷத்தவத்தினுடைய அநாதித்தவத்தைச் சொல்லுகிறது. (உயிரணைத்தும்) இத்தால், சேஷத்தவத்தான் சிலர்க்குண்டாய், சிலருக்கின்றிக்கேயிருக்கையன்றிக்கே, எகலாதம் ஸாதாரணமென்கிறது.

(பக்யத்தான் நயகம்) இத்தால், சேஷத்தவத்தினுடைய ஒருமித்தமென்னுமிடம், அகதாரணத்தாலே இதினுடைய அநயதாரணத்தையும் சொல்லுகிறது.

(தொண்டாமெனத்தெளிந்த தூமனத்தர்க்கு) தொண்டென்று, ப்ரதமாஷ்ரத்தில், சதார்த்தியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற சேஷத்தவத்தைச் சொல்லுகிறது. அநாதிகாலமே தொடங்கி அகிலாத்மாக்களும், அப்ஜாஸஹயமான அகராவாச்யனுக்கே சேஷமாயிருக்குமென்று, எகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமுத்தரத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே, ஸம்சய விபரம்பரம் தர்சித்துத் தெளிந்த பரிசுத்தந்தர்களுணர்க்கென்றபடி.

(உண்டோ) இதுக்குமேலே அந்வயம்.

(பகற்றும் தம்முடம்பை) பார்த்தியமானிக்கும்) அதாவது, ச்ருதிஸம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையும் அதிகரித்து, ஜாதி வர்ணாச்ரமங்களுக்குக் கெல்லாம் ஆச்யமாயிருக்கும் தங்கள் தேஹத்தைப் பார்த்து, நமின்னஜாதியன்றோ, இன்ன வர்ணமன்றோ, இன்ன ஆச்யமுகளன்றோ, என்றிவற்றையிட்டுத் தங்களைப் போர்ப்பொலிய அபிமாநித்திருக்குமென்கை.

(உலகத்தவரோடு) இப்படி அபிமாநித்திருக்கும் ஸொகிகளோடு ஸம்பந்தமுண்டோமென்று க்ரியை. இத்தால் அகராவாச்யனுக்கே சேஷமென்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த சேஷத்தவாச்யமான ஆத்மாவை மகராவாச்யனாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரக்ருதோரணயம், ஜ்ஞாநாதந்த லக்ஷணனாய், ஜ்ஞாநாநுணகனாய், நித்யனாயிருக்குமென்று தெளிந்திருக்கும் பரிசுத்தந்தர்களுக்கே, ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாராதே, தேஹத்தையே பார்த்து அதில் ஸம்பந்தபடியாக வருகிற ஜாத்யாதி களையிட்டுத் தங்களைப் பெருக்க நினைத்து அபிமாநித்திருக்கும் ஸொகிகளோடுவலுண்டோ? அவர்களைக் கண்டால் உறவு வார்த்தை சொல்லப்போமித்தனைமன்றோ உள்ளதென்கை.

திருவஹீத்பரத்தலே, வில்லிபுத்தூர் பகலரென்று ப்ரஸித்தா யிருப்பாரொரு உத்தமாத்மிகன், ப்ராஹ்மணரெல்லாரும் அநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற துறைபடியிய, தாம் வேறொரு துறையில் அநுஷ்டாநம்

பண்ணப்போவாராய், அவர்களொருநாள் "எங்கள் துறையில் உமக்கு அநுஷ்டாநம் பண்ண வொண்ணாதோ?" என்று கேட்க, 'விஷ்ணு தாஸா வயம் பூயம் ப்ராஹ்மணா வண்ணதர்மினஸி அஸ்மகம் தாஸங்குத் தீநாம் புக்மகம் நாஸ்தி வஸ்குதி' நாஸ்தி வஸ்குதிரஸம்மாகம் புக்மகா கஞ்ச பஸ்யமடி வஸ்து வஸ்குரா ஷிஷ்ணோர் பூய மிந்த்ரியஸ்கிக்ரா' (வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர் வார்த்தை) (45) என்று உறவு வார்த்தை சொல்லிப் போனாரிதே. "ஆஷிஷ்ய ப்ராக்ருத: ப்ரோக்தோ வைத்யோ வைஷ்ணவ உச்யதே ஆஷிஷ்யேந தே கேநாபி வைத்ய: கிஞ்சித் வயாசரேத்" (46) என்னக் கூடவந்திதே. (13)

பூதங்களைத்தும் பொருத்தவிலைநாற்பிறந்த *

சாதங்கள் நான்கினொடும் சங்கதமாம் * - பேதல்
கொண்டெனையன் பெறுவீர்(செடுவீர்) எவ்வுயிர்க்கும்நித்திரகோள்
தன்னடியோகணும் சரண். (14)

பூதங்களைந்து பொருத்தம்	பஞ்ச பூதங்களினுடைய ஸுருதாவ ருபமான
உடலினால் பிறந்த	தேஹமடியாக வுண்டான
சாதங்கள்	ப்ராஹ்மணாத
நான்கினொடும்	நானுவர்ணத்தோடும்
சங்கதமாம்	சேர்ந்திருக்கிற
பேதங்கொண்டு	உத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரதிபத்தி ஹேதுவான விசேஷங்கொண்டு
என்ன பயன் பெறுவீர்	என்ன ப்ரவேஜநம் பெறுவதிகோள்
எவ்வுயிர்க்கும்	எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்
இந்திரிகோள்	சீரிய:பதிபானவன்
தன்னடிய	திருவடிகளே
சரண்	புகலென்கிற
காணும்	காணுங்கோள்.

அவ: — பதினாலாம் பாட்டு. தேஹமிருக்குந்தனையும், ஜாத்யாதிபேத ப்ரதிபத்தி அருவார்த்தியாதோவென்ற, அத்தாலென்ன ப்ரயோஜனம்? எகலாத்மாக்களுக்கும், சீரிய:பதி திருவடிகளே காணுங்கோள் புகலென்கிறார்.

வ்யா:- (பூதங்களைந்தும் பொருந்தூடலினாற்றிற்றந்த) "பஞ்ச பூதாத்மகே தேஜே" (வி.பு) (47) என்றும் "மஞ்ச சேர்வானெளிநீர் நிலங்காலிவையாய்கி நின்ற அஞ்சசேராகக்கை" (பெ.திரு.9-7-8) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களைத்தினுடையவும் ஸமுதாயரூபமான தேஹமடியாகவுண்டான. இந்தால், ஆத்மா வோடந்வயமன்றிக்கே, உபசயாத்மகமாய், அநித்த்யமாய், ஹேய மாயிருக்கிற தேஹமடியாகவுண்டானதானகையாலே, வந்தேறியென்னு மிடம் சொல்லுகிறது.

(சாதங்கள் நான்கினொடும்) சாதமென்று ஜாதியைச் சொல்லுகிறது. "ஜாதிர் ஜாதஞ்ச ஸாமாந்யம்" (48) என்னக் கடவதினே, சாதங்கள் நான்கென்று - ப்ராஹ்மண ஜாதி முதலான நாலு ஜாதியையும் சொல்லுகிறது.

(நான்கினொடும் சங்கதமாம் பேதங்கொண்டு) பேதமாவது இந்நாலினொடும் சேர்ந்திருக்கிற உத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரதிபத்தி ஹேதுவான விசேஷம். இந்த ப்ராஹ்மண ஜாதியைப் பற்றியிறே ஆச்ரமாத்மி பேதங்கள் வருவது. ஆகையாலே, சாதங்கள் நான்கினொடும் சங்கதமாம் பேதமென்றவிதிலே யெல்லாம் சொல்லலாம்.

(என்ன பயன்பெறுவீர்) இந்த பேதங்கொண்டு என்ன ப்ரயோஜனம் பெறுவதிகோள்? இதனால், உங்களுக்கேதேனும் எரித்திப்பதுண்டோ? அஹங்காரஹேதுவாகையாலே அநர்த்த கரமாயித்தனையன்றோவுள்ளதென்று கருத்து. "என்ன பயன் கெடுவீர்" என்று பாடமாகிய இந்த பேதங்கொண்டென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு, கெடுவீர்கொள்ளு உகப்பாலே (?)யருளிச் செய்தாராகக் கடவது.

(எவ்வுயிர்க்குமிந்திறைகோள் தன்னடியேகாணும் சரண்) இன்னாரினியாரென்னாதே, எல்லாவாத்மாக்களுக்கும் ச்ரிய: பதியானவன் திருவடிகளேகாணுங்கோள் புகல். ஆகையால் இந்தத் திருவடிகள் ஸம்பந்தத்தையிட்டு நிரூபிக்கும்போது, இந்த பேதங்களொன்றும்மில்லாமையாலே எல்லாமெளபாதிகம். அதுவே நிலைநின்ற வேஷமென்று கருத்து. "தேஹாத்ம ஜிஞாந கார்யணை வர்ணபேதே கம்பலம் கதில் ஸர்வாத்மநாம் ஸ்ரீநித்தாராயணபத த்வயம்" (49) என்றிவ்வர்த்தந்தான், பரமைகாந்தி தர்மத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே.

(14)

குடியுயிருவமு மெல்லாம் கோகனகைக்கென்வன் அடியார்க்கு * அவனடியே யாகும் * - படியின்மேல் நீர்கொருமுடியாறுகளின் பேரும் நிறமுமெல்லாம் * ஆர்கலியைச் சேர்ந்திடு மாய்ந்தந்ந்ந். (15)

குடியும்

க்ராமமும்

குலமும்

கோதரமும்

எல்லாம்

மற்றும் நிருபகமாய்ப் பேரும் ஸுத்திராதிகளும்

கோகனகைக்கென் வனடியார்க்கு

ச்ரிய: பதியானவனுடைய தாலுத்தாரணவர்களுக்கு

அவனடியேயாகும்

சேஷியான அவன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமேயாகும். (ஒளபாதிகமான க்ராமகுலாத்மி நிருபகங்கள் போய் எல்லாபாபிகமான பகவத் ஸம்பந்தமே நிருபகமாகுமென்று கருத்து.)

(இதுக்கு திருஷ்டாந்தம் மேல்)

படியின்மேல்

ஸ்ரீயின் மேல் காணும்படியான

நீர்கொருமுடியும்

ஜலஸம்சுத்தியையுடைய

அருகுகள்

நதிகளுடைய

பேரும்

நாமங்களும்

நிறமுமெல்லாம்

வர்ணங்களுமெல்லாம்

ஆர்கலியை சேர்ந்து

ஸமுதரத்தில் ப்ரவேசிக்கவே

மாய்ந்திடுமற்ற

பின்புகாணவொண்ணாத படியாகுமாயோலே.

அவ:- பதினஞ்சுமாம் பாட்டு. எவ்வுயிர்க்குமிந்திறைகோள் தன்னடியேகாணும்சரணென்றத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காக, ச்ரிய: பதிவிஷய சேஷத்தைவகநிருபகரணவர்களுக்கு, முன்பு நிருபக மாய்ப் பேரும் திராமகுலாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளையா மென்னுமத்தை ஸுத்திரஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:-(குடியுக்குலமுமெல்லாம்) குடி - க்ராமம், குலம் - கோத்தரம். எல்லாமென்றது, மற்றும் நிரூபகமாய்ப் போருமவை பலவுமுண்டாகையாலே; அவையாவன - சரணஸூத்திராதிகள்.

(கோகனகைக்கேள்வனடியார்க்கு) சரிய பதியினுடைய அடியாரானவர்களுக்கு. கோகனகமாவது - தாமரையாய், கோகனகையென்றது - தாமரையாளென்றபடி; கேள்வனென்றது - நாயகனென்றபடி. ஏவம்பூதனானவன் திருவடிகளில் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவுடையவர்களுக்கு.

(அவனடியோயாகும்) அதாவது முன்பு ஓளபாதிக நிரூபகமாய்ப் போந்த குடியும் குலமுமெல்லாம் போய், சேஷியானவன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாய், அத்தையிட்டு வ்யபதேசிக்கும்படியாய் விடுமென்கை. இதுக்கு, திருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(படி யின் மேலென்று தொடங்கி) அதாவது, பூமியின் மேலுண்டான ஜலஸம்பந்ததியையுடைய நதிகளின் நாமமும், வர்ணமும் எல்லாம், ஸமுத்தரத்தை ப்ரவேசிக்கவே, பின்பு காணப்பெண்ணாதபடி போமாபோலென்கை. படி - பூமி, கொ(ர்)ழுதல் - மிகுதல். ஆர்கலி - ஸமுத்தரம். 'ஏகாந்தி வ்யபதேஷ்டயோ ணவ க்ராம குலாதிஃ|| விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டய ஸ தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி||' (விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை) (50) 'நத்யா நச்யதிநாமாதி ப்ரவிஷ்டாயா யதார்கணவம்| ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்தஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ ததா' (பாரமேகாந்தி தர்மே) (51) என்னக்கடவதிநே. (15)

தேவர் மனிசர் திரியக்குத்தாவரமாம் *
யாவையுமல்லன் இலகுமுயிர் - பூவின்மிசை
யாரணச்சின்ன்கேள்வனமலன்றிவெவடிவாம் *
நாரணன் தாட்கே யடிமெநான். (16)

நான் அஹம்சத்தவாச்சயானான நான்
தேவர் தேவதைகள்
மனிசர் மநுஷ்யர்கள்
திரியக்கு தீர்யக்கான பக பஷ்யாதிகள்
தாவரமாம் ஸ்தாவரங்களாகிற
யாவையுமல்லன் ஸகலமும்ல்லேன் (அஹம்சத்த
வாச்சயானான ஆத்மா தேஹமாத்ரத்திஸ்
முடிந்த தேவாதி பேத வ்யவஹார
வீஷயமல்லவென்று கூடுதல்)

நான் நான்
பூவின்மிசை பூவின்மேல் வர்த்திக்கும்
ஆரணச்சின் பெரியபிராட்டியாகுக்கு
கேள்வன் வல்லபனாய்
அமலன் ஹேயப்ரதிபடனாய்
அறிவேவடிவாம் ஜ்ஞாநநந்தஸ்வரூபனான
நாரணன் நாராயணனுடைய
தாட்கே திருவடிகளுக்கே
அடிமை சேஷமானதாய்
இலகும் ஜ்ஞாநநந்தாதிகளால்
உஜ்ஜுவலமான
உயிர் ஆத்மாவாவன்

அவ: - பதினாராம் பாட்டு. ஸ்வரூபயாதாத்மயஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்கள் தந்தாமையநுஸந்தித்திருக்குமபடியை ஸ்வநிஷ்டாகதநமுக்கே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா: (தேவர்மனிசர் திரியக்குத்தாவரமாம்) தேவர்கள், மநுஷ்யர்கள், திரியக்கு, ஸ்தாவரமாகிற.

(யாவையுமல்லன்) - ஸகலமு மல்லன். ஓராத்மா, நான் அநேக கர்மபேதத்தாலே, தேவாதி சதுர்விதயோநிகளிலும் ஜநிக்குமிநே. அவ்லோயோநிகளிலே ஜநித்தால், தேவோஹம், மநுஷ்யோஹமென்று, அவ்லோதேஹங்களிலே அஹம்புத்தியைப் பண்ணிப் போர்க்கடவதாயிநேயிருப்பது. அது, ஆத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பிநே. இது ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததற்பின் வார்த்தையிநே.

(இலகுமுயிர்) ஜ்ஞாநநந்தஸக்ஷணமாம், உஜ்ஜுவலமான ஆத்மா. நான் - ஏவம்பூதனான நான்.

(பூவின்மிசையாரணச்சின் கேள்வனமலன்றிலே வடிவாம் நாரணன்) (பாஷ்யமும்) அதாவது, "மலர்மேலுணரவான்" (திருவாய் 4-5-2) என்கிறபடியே, பூவின்மேலே வர்த்திப்பாளாய், திவ்யாகாசரையான டெரியிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய், ஹேயப்ரத்யபீகனாய், ஜ்ஞாநநந்தைக் ஸ்வரூபனான நாராயணனுடைய திருவடிகளுக்கே சேஷமானவனென்கை, அணங்கென்றது - தைவப் பெண்ணென்றபடி. அமலனென்றது - மலப்ரதிபடனென்றபடி. நாரணனென்றது -

ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய், தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும்வென்றபடி, 'நாஹம் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திரிபக் ஸ்தாவரோபி வசி ஜ்ஞாநாந்நத்யயஸ்த்வாத்மா சேஷோ ஹி மராமத்யந்|| நஹம் விப்னோ நச நரபதிர் நாமி வைச்வோ ந குத்தோ நோவா வர்ணீ நச க்ருஹபதிர்நோ வநஸ்தோ யதிர்வா கிந்து ஸ்ரீமத்க்ஷந பவநஸ்தித்யபாஸைகஹேதோர் லக்ஷ்மிர்த்துர் நரஹரிதநோ தாஸ தாஸஸ்ய தாஸ||' (52) என்னக்கடவதினே. (16)

ஒன்றிடுகவிண்ணவர்கோள் செவ்வொழிந்திடுக *
என்றுமிறவா திருந்திடுக * - இன்றே
இறக்கக் களிப்புங் கவர்வுமிறவறால்
பிறக்குமோ * தற்றெளிந்தபின். (17)

விண்ணவர்கோள் தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான
இந்த்ரனுடைய
செல்வம் ஐச்வர்யமானது
ஒன்றிடுக (அபேக்ஷிதாதிடுக்க) தானேவந்து சேர்ந்திடுக;
ஒழிந்திடுக அல்லது, தன்னை வீட்டுந்திடுக்க;
என்றும் எக்காலத்திலும்
இறவாதிருந்திடுக மரணமில்லாமல் வாழ்ந்திடுக;
(அப்படியேராமல்)
இன்றே இப்போதே
இறக்க மரணமாயிடுக;
இவற்றால் இந்த ஐச்வர்யமாகமாதிகளாலுண்டாகும்
களிப்பும் கர்வமும்
கவர்வும் க்லேசமும்,
தன் ஸ்வஸ்வரூபத்தை
தெளிந்தபின் நன்றாக அறிந்தபின்பு
பிறக்குமோ உண்டாமோ? (ஆத்மஸ்வரூபமறிந்தவர்களுக்கு
ஐச்வர்யமாகமாதிகளாலுண்டாகும் கர்வாதிகள்
உண்டாகாதென்று கருத்து)

அவ: — பதினேழாம் பாட்டு. ஸ்வரூபஜ்ஞநாம் பிறந்தவன் தன்னையநுஸந்தித் திருக்கும்படியை ஸ்வநிஷ்டாகதநமுகேந அருளிச் செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். ஐச்வர்யத்தினுடைய ஆகமாயாய் கரும், ஆயுஸ்ஸினுடைய ஸ்தையாய்ஸ்தைதர்யங்களுமடியாக, அஜ்ஞரானவர்களுக்குண்டான கர்வக்லேசங்கள், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்தவனுக்கு உண்டாகாதென்னுமத்தை அருளிச் செய்கிறாப்பாட்டில்.

வ்யா: - (ஒன்றிடுகவிண்ணவர்கோள் செல்வம்) தேவர் களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனுடைய ஐச்வர்யமானது, அபேக்ஷியாதிருக்கச் செய்தே, தானேவந்து சேர்ந்திடுக.

(ஒழிந்திடுக) அப்படியிருந்துள்ள ஐச்வர்யமானது, இனிக் கடாதென்னும்படி தன்னோடு அந்நவமற்றுப் போயிடுக.

(என்றுமிறவாதிருந்திடுக) எக்காலத்திலும் மரணரஹிதனா யிருந்திடுக.

(இன்றேயிறக்க) அப்படி தீர்க்கமாகவிராமல் இன்று தானே மரணமாக.

(களிப்புங்கவர்வுமிறவறால் பிறக்குமோ தற்றெளிந்த பின்) அதாவது, ஐச்வர்யாகமமும், ஆயுஸ்ஸ்தைதர்யமும் ஐச்வர்ய விநாசமும், ஆயு:ஷ்யமுமாகப் பிரித்து இரண்டு வகையாகச் சொன்னவிறவறால், நாட்டார்க்குப் பிறக்கும் கர்வக்லேசங்கள், தன் ஸ்வரூபத்தைத்தான் தெளியக்கண்டபின்பு, பிறக்குமோ? என்கை. தற்றெளிகையாவது, தன்னைத்தெளிகை. அதாவது ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞநாம். 'ஆகச்சது ஸுரேந்த்ரத்வம் நித்யத்வம் வாஸ்த்யவா ம்ருதி| தோஷம் வாத்ர விஷாதம்வா ஹநவ கச்சந்தி பண்டிதா:|' (53) என்னக்கடவதினே. (17)

ஈனமிவாவன்பரென்றாழமெய்திலா(எய்திலராம்) *
மான்டிரையெய்வவாணத்தாலும் * - தானறிய
விட்டார்ச்செவியன் விடாதார்ச்சுறவரியன் *
மட்டார் துழாயவங்கல் மால். (18)

மட்டார் தேவ்வெள்ளமிடுகிற
துழாயவங்கல் திருத்துழாய்மலையாலே
மால் அலங்குதுளான
ஸர்வேச்வரன்;

சுனமிலா தன்திருவடிகளிற் புகுத்தற்
அன்பரென்றாலும் ப்ரேமமுடைபவர்களானாலும்
எய்திலா பகவத்விஷயத்துக்கு
ப்ரதிகூலரான
மானிடரை கூறுதரமுஷ்யரை
எல்லாவணத்தாலும் ஸம்பாஷணாதி
ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
தானைய ஸர்வஜ்ஞான தானைய
விட்டார்க்கு பரித்யஜித்தவர்களுக்கு
எளியன் ஸுலபனாயிக்கும்
விடாதார்க்கு அப்படி அவர்களை
விடாதவர்களுக்கு
அருவரீயன் மிகவும் துர்லபனாயிக்கும்

அவ: — பதினெட்டாம் பாட்டு. ஸர்வேச்வரனானவன், தன் பக்கல்பக்திமாண்களானாலும், செளரிசிந்தாயிமுகரான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸம்ஸர்க்கமற்றவர்களுக்கு ஸுலபனாய், அறாதவர்களுக்கு அத்யந்ததுர்லபனாயிருக்கும்படியை அனைவருமறிய அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா: — (சுனமிலாவன்பரென்றாலும்) சுனமாவது — பொல்லாங்கு; அதிலாமைபாலே, தன் திருவடிகளில் புகுத்தற் ப்ரேமமுடைபவர்களானாலும், 'பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா' (கீதை 8-22) (54) என்றானிறே ஸூக்தாசாரியன்.

(எய்திலாமானிடரை) "ஆன் விடையேழன்றட்டத்தார் காளானால்லாதார் மானிடவரல்லரென்றென் மனத்தே வைத்தேன்" (பெ.திரு. 11-7-9) என்றும், "செங்கண்மால் நாமம் மற்றதரை மானிடமாவையேன்" (இர.திருவ.44) என்றும் ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரானவர்கள் இகழும்படி பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டற்றத்திரியும் பாயிஷ்டரான கூறுதர முஷ்யுரை. எய்திலாவென்றது — எய்துதலில்லாதபடியாய், பகவத்விஷயத்தினருகிட்டாமையைச் சொல்லுகிறது, எய்திலாமென்று பாடமானபோது பகவத்விஷயத்தில் ப்ரதிகூலரான வென்று பொருளாகக்கூடாது.

(எல்லாவணத்தாலும்) அதாவது — ஸுறவாஸ ஸத்தகாரஸம்பாஷணாதியான ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமென்கை.

(தானையவிட்டார்க்கு) தாங்களும் பிறருமறிந்தவளவன்றிக்கே அந்தர்யாமியாய், * உள்ஞவாருள்எற்றெல்லாமறியும் ஸர்வ ஜ்ஞனானதான் அறியவிட்டவர்களுக்கு. "தானறிந்த வைஷ்ணவத்வமும் வைஷ்ணவத்வமல்ல, நாடறிந்த வைஷ்ணவத்வமும் வைஷ்ணவத்வமல்ல. நாராயணனறிந்தவைஷ்ணவத்வமே வைஷ்ணவத்வம்" (வார்த்தாமாலை) என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தாரிதே.

(எளியன்) அவர்களுக்குக் கிட்டலாம்படி ஸுலபனாயிருக்கும். (விடாதார்க்கறவரியன்) அப்படிவிடாதவர்களுக்குக்கிட்டவொண்ணாதபடி மிகவும் துர்லபனாயிருக்கும். (மட்டார் துழாயலங்கல்மால்) தன்னிலத்திலங்காட்டில் திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே செவ்விபெற்று மதுவெள்ளமிடுகிற திருத்துழாய் மாலையுடைய ஸர்வேச்வரன். திருத்துழாய்மாலை ஸர்வேச்வரத்வசிந்ஹமிதே. 'வக்ஷஸ்த்வம் துஸஸிகமலாகொஸ்துஸர்ஸையுயிர் ஸர்வேச்வரத்வம் கதயதிதமாம்' (ரூ.ஸு. 1-113) (55) என்றருளிச் செய்தாரிதேபட்டர். (மட்டார் துழாயலங்கல்மால் — சுனமிலாவன்பரென்று தொடங்கி விடாதார்க்கறவரியன்) என்றநய்யம். 'பக்தோபி வாஸு தேவஸ்ய சார்ங்கின: பரமாத்மநி லோகேஷணாதி நிர்முக்தோ முக்தோபவதி நரந்யயத' (56) என்னக்கடவதிதே. (18)

நல்லபுத்தல்வர் மனையார் நவையில்கினை *
இவ்வதிவமாடிவையனைத்தும் * — அவ்வவெனத்
தோற்றி யொரித்திற் கடுமெல் * அவர்க்கெளிதாம்
ஏற்றமும் வைகுந்தத்திருப்பு. (19)

நல்லபுத்தல்வர் குணவாக்களான
புத்தர்கள்
மனையாள் குணவதிவான பார்பை
நவையில்கினை குற்றமற்ற பத்தக்கள்
இல்லம் வீலகூணமான க்குறும்
நிலம் ஸுக்கேஷதம்
மாடு பஹுகூர்பரத்தங்களான பக
இவையனைத்தும் முதலானவை
இவையல்லாம்

அல்லவென	துக்காவஹங்கென்றது
தோற்றி	மநஸ்ஸுக்குத் தோற்றி
எரிதீயீஸ்	ஜ்வலிக்கிற அக்திபோலே
கடுமேல்	தாபகரமாகில்
அவர்க்கு	இப்படிப்பட்ட அவஸ்தை
ஏற்றரும்	பிறந்தவர்களுக்கு
	ஸ்வயதந்ததால்
	பெறுதற்கரிய
வைகுந்தத்து	பரமபத்திலேபோய்
இருப்பு	அடியார்முறாங்களுடன்
	கூடியிருக்குமிருப்பு
எளிதாம்	ஸுலபமாம்.

அவ: — பத்தொன்பதாம் பாட்டு. புத்தாராபந்து ஐநக்ருஹ்ஷேத்ராதிகளெல்லாம் அக்தி கல்பமாய்க் கொண்டு தாபகரமாய்படியான அவஸ்தை பிறந்தவர்களுக்குப் பரமபதப்ராப்தி எளிதாமென்கிறார்.

வ்யா: — (நல்லபதல்வர்) ஸத்புத்ரர்கள். அதாவது — குண ஹீநராய் துக்காவஹராயிருக்கை யன்றிக்கே தங்கள் வியோகம் அஸஹ்யமாய்படி குணவான்களான புத்ரரானவர்களென்கை, (மனையான்) நல்லவென்கிறவிதை இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக் கடவது. அதாவது குணஹீனநயாக இருக்கையன்றிக்கே குணவதியாய் சந்தாநுவர்த்தியான பார்வையென்கை.

(நவையில்லினை) பந்துக்கென்றது பேராய் ப்ரதி கூலராயிருக்கையன்றிக்கே, தங்களோட்டைஸஹவாஸம் அமைய மென்னும்படி நிர்த்தோஷரான பந்துக்கள். (நவை) குற்றம். இல்லென்பது — இல்லாமை.

(இல்லம்) — கீழ்நல்லவென்றுசொன்னதை இதுமுதலாக மேற்சொல்லுகிறவற்றிலும் கூட்டிக்கொள்வது. நல்லலில்லமாவது — கண்டவிடமெங்கும் சிதிலமாய் ஹேயமாயிருக்கையன்றிக்கே, மாடகூடப்ராஸாதாயிகுத்தமாய் விலக்ஷணமான கீடுறும், நல்லநிலமாவது — ஊஷரமாய் ஒரு முதல் பற்றாதபடியிருக்கை யன்றிக்கே, கட்டு கலம் போரவினையும்படியான ஸுஷேத்ரம்.

நல்லமடாவது — கொடுவையாய்க் கட்டப் பிடிக்கவொட்டாமல், கொண்டியிலே மேய்ந்து திரிகையின்றிக்கே விதேயமாய் பஹுக்ஷர்ப்ரதங்களை பக்கள் முதலானவை.

(இவையனைத்தும்) இப்படி ஓரோன்றே விலக்ஷணமாய் நாட்டார்க்கு ஸுகாவஹமாயிருக்கும்பலையெல்லாம். (அல்லவெனத்தோற்றி) துக்காவஹமென்றே மநஸ்ஸுக்குத் தோற்றி. அல்லவென்றபதம் துக்கவாசியோகிலும் கீழ்ச் சொன்னவற்றைச் சொல்லுகிறதாகையாலே துக்காவஹமென்று சொல்லவேணும். (எரிதீயிர்கடுமேல்) ஜ்வலிக்கிற அக்திபோலே தாபகரமாகில்.

(அவர்க்கெளிதாம் ஏற்றரும்வைகுந்தத்திருப்பு) அவ்வவஸ்தை பிறந்த அதிகாரிகளுக்கு ஸ்வயதந்ததால் துஷ்ப்ராபமான பரமபத்திலேபோய் அடியார்கள் முறாங்களோடே கூடியிருக்கு மிருப்பு ஸுலபமாம். அதாவது—இப்படியான அதிகார பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு ஈக்ஷரன் சீக்ரமாகப் பரமபதத்தைக் கொடுக்குமென்றபடி.

‘*ஷேத்ராணி மித்ராணி தநநி நாத புத்ராச்ச தரோ: பசுவோ க்ருஹாணி த்வத் பாத பத்ம ப்ரவணாத்ம் வ்ருத்தேர்ப் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதி கூலரூபா: ||* (57) என்று ப்ரஹ்மானந்த புராணத்தில் ஸ்ரஹஸ்திகிரிமாஹாத்யம்வதில் சொல்லப்பட்ட வசநம் இப்பாட்டில் சொன்ன அர்த்தத்தொக்கு ஸம்வாதமாக அநுஸந்தேயம். (19)

*விருப்பபுரினும் தொண்டர்க்கு வேண்டிமுதமல்லால் * திருப்பொவித் மார்ப்பனருன்செய்யான் * — நெருப்பை விடாதே குழவிவியு வருந்தினாலும் * தடாதே யொழியுமோ தாய். (20)*

விருப்பபுரினும்

கூழ்நாய்ஷயங்களில்

விருப்பபுரினும்

விருப்பபுரினும் பன்னிலும்

தொண்டர்க்கு

தன்பக்கல் பக்தரானவர்களுக்கு

வேண்டும் இதமல்லால்

அவர்களுக்குஜ்வலந்தத்துக்கு

தொண்டர்க்கு

அபேகிதமான ஹத்ததைபெறிய

திருப்பொலிந்தமார்பன்

பெரிய பிராட்டி

அருள்செய்யான்

யாரெழுந்தது வீடுக்கையாலே

அருள்செய்யான்

உஜ்ஜ்வலமான திருமார்பை

அருள்செய்யான்

புடையவன்

அருள்செய்யான்

அபேகிதமான கூழ்நாய்

அருள்செய்யான்

வீஷயங்களைக் கொடான்;

(இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்மேல்)

குழவீ
நெருப்பை
வீடாதே

வீழுவருத்தினாலும்

தாய்

தடாதொழியுமோ

விளைவதறியாத சிறுப்ரஜை
அக்தியை

அதின்தேஜஸ்ஸைக்கண்டு

வீடமாட்டாமல்

அதிலே வீழுகைக்கு

யத்தித்தாலும்

(ப்ரஜைக்கு நாசகமென்றறிந்த)

தாபானவன்

அதில் வீழாதபடித்

தகையாதொழியுமோ?

அவு:— இருபதாம் பாட்டு. தன் பக்கல் பக்தரானவர்கள் தங்களுக்கு அஹிதமென்றறியாதே சாபஸ்யத்தாலே கூடாது களானவற்றில் சிலவற்றை விரும்பி இத்ததைத்தர வேண்டுமென்றபேஷித்தாலும் ஹிதபரணான ஈசுவரன் அத்ததைக்கொடாதே மறுத்துவிடு மென்னுமத்தை ஸத்தருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார்.

ஃயா:— (விரும்புறினும்) விரும்பத்தைப் பண்ணிலும், அதாவது இது கொடாதபோது இவர்கள் க்லேசப்படுவார்களென்னும்படி ஸாதரமாக அபேஷிக்கிலுமென்கை. (தொண்ணார்க்கு) தன் பக்தரானவர்களுக்கு, தொண்டென்கிற சப்தம் — சேஷத்தவத்துக்கும் வாசகமாய், சாபஸ்யத்துக்கும் வாசகமாய்ப் போருவதாகையாலே இவ்விடத்தில் சாபல வாசகமாய்க் கொண்டு பக்தியைச் சொல்லுகிறது.

(வேண்டுமதமல்லால்) அதாவது — அவர்களுக்கு வேண்டு வதான ஹிதத்தையொழிய. வேண்டுமதிமென்றது — அவர்களுடைய உஜ்ஜ்வலந்தத்துக்கு அபேஷிதமான ஹிதமென்றபடி.

(திருப்பொலிந்தமார்பன்) பெரிய பிராட்டியாரெழுந்தருளியிருக்கையாலே உஜ்ஜ்வலமான திருமார்பையுடையவன். திருப்பொலிந்த மார்பனென்றது — திருவால் வந்த பொலிவையுடைத்தான மார்பனென்றபடி. “திருமார்பட்டங்கலும் இவள் திருமேனியின் தேஜஸ்ஸாலே ஃயாபத்தமாயிருக்குமாயிற்று. ஆகவே “கருமானிக்கக் குன்றத்துத் தாமரை போல்” (திருவாய் 8-7-6) என்றும், “கருமானிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள் போல்” (திருவாய் 8-9-1) என்றும் தொடங்கி

தில்யாவயவங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அல்லாத அவயவங்களோ பாதி சிவந்திருக்குமதாகத் திருமார்பை முந்துறச் சொல்லிற்று. ஆக இப்படியிருக்கிற திருமார்பையுடையவன்.

(அருள்செய்யான்) அதாவது — இவர்களாசைப்பட்டபேஷித்தாலும் ஹிதபரணாகையாலே மறுத்துவிடுமத்தனையொழிய அபேஷித்ததைக் கொடாநென்கை. அருளுதல் — கொடுத்தல்; அவர்கள் அபேஷியாநிற்கச்செய்தே அது கொடாதே மறுத்து விடுமென்றதுக்குத் தருஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(நெருப்பையித்தயாதி) அதாவது — விளைவதறியாத சிறுப்ரஜை, அக்தி தாஹகமென்றறியாமல் அதினுடைய ஓளஜ் வல்யபாதரத்தைக்கண்டு அத்ததைவிடாதே அதிலே வீழுகைக்கு யத்தித்தாலும் அது ப்ரஜைக்கு நாசகமென்றறியும் மாதாவானவன் அதில் வீழாதபடித் தகையாதொழியுமா வென்கை. இத்தால்: அப்படியே அவனும், அவர்களபேஷித்தாலும் அது கொடாதே மறுத்து விடுமென்றதாயிற்று.

‘யாசிதோபி ஸதா பக்தைர் நாஹிதம் காரயேத்தரி:| பாலமக்நென பதந்தம் து மாதா கி ந நிவாரயேத்’(58) என்னக்கடவதிநே. (20)

ஆரப்பெருந்துயரே செய்திடிமும்பர்க்கன்பால் •
வோர்ச்சரோருகைகோள் மெய்த்தவமாய் • — தேரில்
பொறுத்தற்கரிதெனிலும் மைந்தனுடற் புண்ணை •
அறுத்தற்கிசை தாதையறு. (21)

வோர்ச்சரோருகைகோள் பரிமளப்ரகமான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய பெரிய மீரட்டியாருக்கு வல்லபனானவன்

அன்பர்க்கன்பல்

ஆரப்பெருந்துயர்
செய்திடினும்

தேரில்

மெய் நலமாய்

பொறுத்தற்கு

அரிதெனிலும்

தன்பக்கல் பக்தரானவர்கள் விஷயத்தில் மிகவும் பெருந்துக்கத்தை வினைத்தபோதிலும் ஆராயில் மெய்யானஸநேஹ கார்யமாம் (எதுபோலவென்னில்), பொறுக்கப்போகாதின்றது நோற்றியிருந்தாலும்

மைத்தன் புத்ரனுடைய
உடல்புண்ணை சரீரத்திலுண்டான புண்ணை
அறுத்தற்கு சேதிக்கைக்கு
இசைதானை அற்று அநுமதிபண்ணும்
பிதாவைப்போலே.

அவ: - இருபத்தோராய்பாட்டு. சரிய:பதியானவன் தன் பக்கல் பக்தரானவர்களுக்கு அபிமாந்தரங்களான துக்கங்களைச் செய்யினும் அது அவர்கள் பக்கல் ஸ்நேஹகாயமென்னுமத்தை ஸுத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார்.

ஃயா: - (ஆர்ப்பெருந்துயரே செய்திபுனும்) துயர் - துக்கம்; பெருந்துயர் - மஹாதுக்கம். ஆர்ப்பெருந் துயரென்கையாலே - மிகவும் பெருந்துக்கமென்றபடி, "துயரே" என்கிற அவதாரணத்தாலே நடுவொரு ஸுகவ்யவதாந மில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. செய்திபுனும் மென்றது - இவர்கள் ப்ராஹ்மதகம் பலமாய் வந்ததாகிலும் பலப்ரதன் அவனாகையாலே பூர்வாகோத்தராக ப்ராஹ்ம கண்டங்கனெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு இத்தையும் கழிக்க வரிதன்றிறே. ஹிதரூபமாக அவன் அவற்றை அநுபலிப்பிக்கையிறே இவனுக்கு இது அநுபலிக்க வேண்டும்கிறது. இதுதான் இவனுக்கு உண்டான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கக்காசுச் செய்கிறதினே.

(வேரிச்சரோருகைகோன்) பரிமளப்ரகரமான தாமரையை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லப னானவன்; இப்படி இவர்களுக்கு துக்கத்தை வினைக்கிறதற்கு அவளும் கூட்டுப்போலேகாணும். ஹிதரூபமாகையாலே அவளும் கூடுமினே. நிக்ரஹத்தாலே செய்யிலிறே நிஷேதிப்பது. அநுக்ரஹத்தாலே செய்கையாகையாலே அநுமதிபண்ணி யிருக்குமாயிற்று.(மெய்ந்நலமாம்) பாரமார்த்திக ஸ்நேஹகாயமாம். மெய்ந்நல மென்றது - மெய்யான ஸ்நேஹமென்றபடி. (தேரில்) ஆராயில். தேருதல் - ஆராய்தல். (வேரிச்சரோருகைகோன் அன்பர்கள்பால் ஆர்ப்பெருந்துயரே செய்திபுனும் தேரில் மெய்ந்நலமாம்) என்றநயம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(பொறுத்தற்கிய்யாதி) அதாவது - அவனுக்கு இது பொறுக்கப் போகாதென்று தோற்றியிருந்தாலும் புத்ரனுடைய சரீரத்தில் க்ரந்தியை ஹிதபுத்தியாலே சேதிக்கைக்கு அநுமதி பண்ணும் பிதாவைப்போலேயென்கை.

'ஹிரி துக்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதிவை சஸ்த்ர ஷாராக்தி கர்மானி ஸ்வபுத்திரய யதா பிதா' (59) என்னக் கடவதினே. (21)

உடைமைநானென்றும் * உடையானுயிரை
வடமதுரை வந்துதித்தா னென்றும் * - திடமாக
அறிந்தவன்றன் தாவிலடைந்தவர்க்கும் உண்டோ *
பிறந்துபடு நீயெம் பின். (22)

நான்	நான்
உடைமையென்றும்	ஸர்வேச்வரனுடைய உடைமை யென்றும்
உடையான்	இவ்வாத்தாவை யுடையவன்
உயிரை	இவ்வாத்தாவை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரீர்பிக்கக்காக
வடமதுரை வந்து	வடமதுரைபில் வந்து
உத்தரானென்றும்	ஆவீர்ப்பவித்தருளின சரீருஷ்ணனென்றும்
திடமாகவறிந்து	த்ருடமாக அறிந்து
அவன் தந்தானில்	ஸ்வாமியானவவன் திருவடிகளிலே
ஸாந்தவர்க்கு	சரணம் புத்தவர்களுக்கு
பின்பிறந்துபடும்	பின்பு ஒருஜந்மம் பிறந்து அநுபவிக்கத்தக்க
நீயுயரம்	நீர்க்கமான கர்மம்
உண்டோ	உண்டோ?

அவ: - இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. ப்ராப்த கர்மாநுபவம் பண்ணவேணுமாகில் இஜ்ஜந்தத்தவனிற்கே ஜ்ஜந்தரத்திலும் போய்நுபவிக்க வேண்டிவருமோவென்கே; ஸம்பந்த ஜ்ஞாந பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தார்க்குப் பின்பொரு ஜ்ஜந்தப்பிறந்து அநுபவிக்கத்தக்க கர்மமுண்டோ வென்கிறார்.

வ்யா:- (உடைமை நானென்றும்) நான் உடைமை யென்று தன்னுடைய ஸ்வத்வத்தையும். (உடையானுயிரை வடமதுரை வந்துதித்தானென்றும்) இவ்வாத்மாவையுடையவன் இத்தை ஸம்பாரத்தில் நின்று மெடுக்கைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலி வந்து ஆவிர்ப்பவித்து நின்றுவனுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும்.

(திடமாக அறிந்து) த்ருடமாகஅறிந்து. தத்வஸ்திதியை ஆராய்ந்தால் இத்தலைக்கு ஸ்வத்வமும் அத்தலைக்கு ஸ்வாமித்வமும் வ்யவஸ்திதமாயிறேயிருப்பது. ஆகையாலே உடைமையான இவனிருந்தவிடத்திலே வருவானும், இவனைத் தன்னுடனே சேர்த்துக்கொள்ளுவானும், சேர்ந்தால் தன்பேறாக உகப்பானும் அவனாயிற்று. ஆகவிறே, "ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அஸனே" (ஸ்ரீவசந்) என்று பின்னைவோகஸாயிர் அருளிச் செய்தது. திடமாகவறிகையாவது - இப்படியிருக்கிற ஸம்பந்தத்தை ஸம்ஸவிப்பயற அறிகை இப்படி இஸ்ஸம்பந்தத்தை அறிந்து. (அவன் தன் தாளிலடைந்தவர்க்கும்) ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே பூர்வாக்யப்ரக்ரீயையாலே சரணம் புகுந்தவர்க்குக்கும்.

(உண்டோபிறந்து படுந்நயரம் பின்) அதாவது - பின் பொருஜ்ஜந்தம் பிறந்தநுபவிக்கத்தக்க தீர்க்கமான கர்மமுண்டோ வென்கை, சரணாகதரானால் ஆர்த்தராகில் அப்போதே முக்தராகையும் த்ருப்தராகில் ஆர்ப்தசீரர வஸாதநத் ஸ முக்தராகையமொழிய ஜ்ஜந்தாந்நவ்ய மில்லையிறே.

'ஆர்த்தாநாமாகபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாவ்ய ஸன| த்ருப்தாநாமயி ஜ்ஜந்தாநம் த்ஜ்ஜாந்நர நிவாரணம்' (61) என்று ப்ராப்தி ஸ்வபாவம் சொல்லுகிற சாஸ்திரமே இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லா நின்றதிறே. ஆகையாலேயாயிற்று இவரும், உண்டோ என்று அருளிச் செய்தது. "ஸ்வத்வ மாந்மநி ஸக்ருதாதம் ஸ்வாமித்வம்

ப்ராஹ்மணிஸ்திதம்| உபயோரேஷஸம்பந்தோ ந பரோமி மதோ மம்||' (61) என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மவசநம் இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயம். (22)

ஊழிவினைக்குறும்ப ரோட்டருவரென்றஞ்சி *
ஏழைமனமே மின்னத்தனரேல் * - ஆழிவண்ணன்
தன்னடிக்கீழ்விழ்ந்து சரணென்றிரந்தொருகால் *
சொன்னதற்பி னுண்டோதயர் (23)

ஊழிவினை	பழையதாக ஆர்ஜிக்கப்பட்ட கர்மமாகிற
குறும்பர்	ஸ்வதந்த்ரர்கள்
ஒட்டருவரென்று	ஒடிவந்து நவிவர்களைன்று
அஞ்சி	பரம்பபிழை
ஏழைமனமே	அறிவியான நெஞ்சே!
இனிதனரேல்	இனிமேல் கோக்க வேண்டாம்;
ஆழிவண்ணன்	கடல்போன்ற வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
விழ்ந்து	விழுந்து,
சரணென்று	நீயே எனக்குச்சரணமாக வேணுமென்று
இரத்த	யாசீக்து,
ஒருகால்	ஒருதடவை
சொன்னதற்பின்	இந்தவாந்தையைச் சொன்னபின்பு
தயர்	கர்மபலமாய் வருகிறது:க்கமானது
உண்டோ	உண்டாகுமோ?

அவ: - இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு. பூர்வாகபலத்தையநுஸந்தித்து அது நம்மை வந்து நவியுமென்று தனருகிற திருவுள்ளத்தைத்தேற்றுகிற பாகர்த்தாலே சரணாகதனான பின்பு பூர்வாகபலமான து:க்கநுபவமில்லை யென்னுமத்தை ஸுகலரு மறியும்படி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா: - (ஊழிவினைக்குறும்பர்) பழையதாக ஆர்ஜிக்கப் பட்ட கர்மமாகிற குறும்பர். ஊழென்றது - பழைமை. ஊழ் வினையென்றது - பழைய வினைஎன்றபடி. இத்தால் பூர்வாகத்தைச் சொல்லுகிறது; கர்மங்களைக் குறும்பரென்கிறது - சேதநஸமாதியாலே. குறும்பரானவர்கள் பலத்தாலே நாட்டைத் தம்வசமாக்கி மூலையடி நடத்துமாபோலே கர்மங்களும் இவ்வாற்தாவைத் தம்வழியேயிழுத்து மூலையடியேநடத்து மவையிடு.

(ஒட்டருவரென்றஞ்சி) - ஒடிவருவரென்றுபயப்பட்டு. குறும்பராகையாலே ஒட்டருவரென்கிறது. கீழ்ச்சொன்ன கர்மங்கள் சீக்கரதியாய்வந்து நலியுமென்று பயப்பட்டு. (ஏழமமனமே) அறிவிலியான நெஞ்சே! அதாவது - சரணிய பைபவமும் சரணாகதி வைபவமும் சரணாகதன்பெறும்பேறும் அறிவைக்குத் தக்கவனவிலல்லாத நெஞ்சேயென்கை.

(இனித்தளரேல்) இதுக்கு முன்பு தளர்த்தாயாகிலும் இனித் தளராதேகொள். இத்தால் திருவுள்ளத்தை, "மாகச:" என்கிறார். இனியென்றதின்கருத்தைவயக்கமாக அருளிச் செய்கிறார் மேல் (அழிவண்ணன்) கம்பிரஸ்வாவான். அன்றிக்கே, கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனென்னவமாம். (தன்னடிக்கீழ் வீழ்ந்து) "ஆழிவண்ண நின்னடியினையடைந்தேன்" (திருமொழி 5-8-1) என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளின் கீழே விழுந்து.

(சரணென்றிறந்து) 'தவமேவோபாய சூதா மே பல' (அஹி. ஸம்.37-30,31) (62) என்கிறபடியே நேய எனக்கு சரணமாக வேணுமென்றத்தித்து. (ஒரு கால் சொன்னதற்பின்) ப்ரபத்தி ஸக்ருதகரணையாகையாலே இப்படி ஸக்ருதச்சாரணம் பண்ணினின்பு.

(உண்டோதுயர்) அதாவது - இப்படி சரணாகதனான பின்பு பூர்வாக பலமாய்வருகிற துக்கமுண்டோ; சரணாகதனான போதே பூர்வாகோத்தராக ப்ராரப்தகண்டங்க ளெல்லாம் கழியுண்டுபோமென்கிற ப்ரமாணபலத்தை நினைத்து உண்டோ வென்கிறார்.

மாயீ மத்தமநோ விசித்தய பஹுதா யாமிச்சிம் யாதநா நமீ ந: ப்ரபவந்தி பாபரிபவஸ் எவமீ நநு சீத்ரா ஆலஸ்யம் வ்யபுரிய பக்திஸூலம் த்யாயஸ்வ நாராயணம் லோகஸ்ய வ்யஸநாபநோதந கரோ தாலஸ்ய கிம் ந ஷமீ||' (63) என்கிற மூழுருந்தமாலையில் ச்லோகத்தை "ஏழமமனமே இனித்தளரேல்" என்றவிதக்கு ஸம்வாதமாகச் சொல்லுவர்கள். (23)

வண்டுபடிதுளபமார்பனிடைச் செய்தபிழை *
உண்டு பலவென் னுளந்தளரேல் *—தொண்டர்செய்யும்
பல்வாறார் பிழைகள் பார்த்திருந்தும் * காணுங்கள்
இல்லாதவன்சாணிறை. (24)

வண்டுபடி மதுபநார்த்தமாக வண்டுகள் படித்து
கிடக்கிற

துளபமார்பனிடை திருத்தியுடைய அலங்குதமான
திருமார்பையுடைய ஸர்வேச்வரன்
விஷயத்தில்

செய்தபிழை செய்த குற்றங்களானவை

பல உண்டென்று அநேகங்களுண்டென்று

உளம் மதஸ்ஸே!

தளரேல் தளராதே கொள்

இறை ஸர்வஸ்வாமியானவன்

தொண்டர் செய்யும் தன்பக்கல்

பக்தரானவர்கள் செய்யும்

பல்லாபீரம் பிழைகள் அநேகமாயிரம் குற்றங்களை

பார்த்திருந்தும் ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே

பார்த்துக் கொண்டிருக்கச்

செய்தேயும்,

காணும் கண் அப்பிழைகளை தர்ச்சிக்கும்

ஜிகூரந் ரூபமானவன்னை

இல்லாதவன்சாண் உடைத்தாகாதவன் காண்.

அவ:— இருபத்துநாலாம்பாட்டு. உத்தராக பாஹுஸ்யத்தை நினைத்துத் தளருகிற திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகிற பாகர்த்தாலே ஸர்வேச்வரன் உத்தராகத்தில் கணவையானென்னுத்தை ஸகலருமறிய அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா: - (வண்டுபடித்துப் பார் பணிடைச் செய்தபிறழ்) மதுபாதார்த்தமாக வண்டுகள் ஸர்வகாலமும் படிந்துகிடக்கிற திருத்தமுயாலே அலங்கிருதமான திருமார்பையுடையவன் விஷயத்தில் செய்தகுற்றங்களானவை. இப்போது இந்த விசேஷணம் சொல்லிற்று சரணாகதரானவர்களை அநுபவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வகாலமும் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும்வன் அவர்கள் ப்ராமாதிகமாகப்பண்ணும் குற்றங்களில் கண்வையா நென்று தோற்றுகைக்காக.

(உண்டுபலவென்று) ப்ரக்ருதியோடுருக்கையாலே மனோவாக் காயங்களால் செய்தவை பலவுமுண்டென்று ஒன்றும் செய்யக் கடவோ மல்லோமென்றிருந்தாலும் ப்ராமாதிகமாக வந்து புகுகிறவை பலவுமுண்டே; அத்தைநினைத்து.

(உளந்தளரேல்) நெஞ்சே! தளராததிகொள். உளமென்றது - உள்ளமென்றபடியாய் ஸம்புத்தியாயிருக்கிறது. உள்ளமெயென்ற படி. தளராமலிருக்கத் தக்கதருளிச்செய்கிறார் மேல். (தொண்டர் செய்யும்) தன்பக்கல் பக்தரானவர்கள் செய்யும். தொண்ட ரென்றது சபலரென்றபடியாய், பக்தரானவர்கள் என்றபடி. அன்றிக்கே தனக்கு சேஷபூதரானவர்களைன்னவமாம்.

(பல்லாயிரம் பிறழும்) குணத்தரயாக்ரமமான தேஹத்தோடே யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி கரணத்தரயத் தாலும் ப்ராமாதிகமாக நாள்தோறும் செய்யுமவை அநேகமாகையாலே அநேகமாயிரம் பிறழுகளென்கிறார். பிழை - குற்றம். இத்தால் 'அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரண பகவத்பசார பாகவதாபசாராஸஹ்யாபசாரபு நாராதவிதாநந்தாபசாராத்' (சரணாகதிகத்யம்) (64) என்றவற்றைச் சொல்லுகிறது. (பார்த்திருந்தும்) ஸர்வஜ்ஞனாகையாலும் அந்தர்யாமியாகையாலும் ஸர்வகாலமும் ஸர்வருடைய வ்யாபாரமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும்.

(காணுங்கணிலலாதவன் காணிறை) அதாவது - அவர்கள் செய்யும் பிழைகளை தார்க்கும் கண்ணிலலாதவன் காண் சேஷியானவனென்கை. இப்போது கண்ணென்கிறது. ஜ்ஞாநத்தையிறே, அதிலலாதவனென்கையாலே - ஆச்சரிதர் செய்யும் குற்றங்களில் அவிலுருதாவாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. இறையென்று ஈசுவரனெனவமாம்.

அவிலுருதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷணா ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்சு பச்யந்நி ஹிருதிஸ்த்தி|| (65) என்னக்கடவதிறே.

(24)

அற்றமுரைக்கி வடைந்தவர்பா லம்புயைகோன் *
குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையனோ? * - எற்றெதன்
கன்றினுடம்பின் வழுவுன்றோ காதலிப்பது *
அன்றனை யீன்றுகந்த வா. (25)

அற்றமுரைக்கல்	அறுதியா (பரமார்த்தமா)னது
அம்புயைகோன்	சொல்லில்
அடைந்தவர்பால்	சரியப்பயானவன்
குற்றம்	ஆச்சரிதரானவர்கள் பக்கல்,
உணர்ந்து	குற்றங்களை
இகழும்	தரிசுத்து
கொள்கையனோ	அதடியாக அவர்களை இகழ்ந்து
எற்றே	விடும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனோ?
	என்னோ? (அவன் ஸ்வபாவ
	மறியாதவர் நினைவு என்னே
	யென்கிறார்)
தன்கன்றின்	தன்கன்றினுடைய
உடம்பின்	உடம்பினுடான
வழுவுன்றோ	அழுக்கையன்றோ,
அன்று	அப்போது
அதனைன்றுகந்த	அந்தக் கன்றைப் பெற்றதாழ்வுண்டான
	பக்கையுடைய
ஆ	பகவானது,
காதலிப்பது	விருப்பத்துடன் புணர்ப்பது

அவ:- இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. காணுங்கணிலலாதவன் காணென்று உத்தராகத்தில் அஜ்ஞனாயிருக்குமென்றார்கும்; பூர்வாகம் தன்னிலேதேஹமானன்றை தரிசித்தாலும் வத்ஸ லனாகையாலே அத்தை போக்யமாகக் கொள்ளுமதொழிய அத்தையிட்டு இவர்களை இகழுகொள்ளெனும்மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த மாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:- (அற்றமுரைக்கில்) அறுதியானதுசொல்லில், அதாவது பரமார்த்தமானது சொல்லிலென்கை. (அடைந்தவர்பால்) ஆச்சரிதரானவர்கள் பக்கல்.

(அம்புதையசோன்) சரியபதியானவன். அவன் புருஷகாரமாகவிடே அடியிலவ்விக்கித்தது. அப்படி அங்கீகரித்தால் பின்னையென்று மொக்க அவர்கள் பக்கல் வத்ஸலனாயிருக்குமாயிற்று. தான் காட்டிக் கொடுத்தவர்களை அவன் கைக்கொண்டவதிலுறப்பையறிக்கைக்காக, அவன் தானே அவர்கள் குற்றங்களைக் காட்டினாலும் "என்னடியாரதுசெய்யார், செய்தாரேல்நன்று செய்தார்" (பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4-9-2) என்னுமவனிடே.

(குற்றமுணர்ந்திகழும் கொள்கையனோ) அதாவது - அவர்கள் குற்றங்களை தர்சித்து அதடியாக அவர்களை இகழ்ந்து விடும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனோவென்கை. கொள்கை - ஸ்வபாவம். இத்தால், அவன் புருஷகார புரஸ்ஸரமாகத்தன்னாலே அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்களுடைய குற்றத்தான் முதலிலே உணரக்கூடாது. உணர்ந்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலே அததை போக்யமாகக் கொள்ளுமதொழிய, அத்தையிட்டு அவர்களை இகழ்க் கூடாதென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. இகழும் கொள்கையனோவென்கிறவிதி, குற்றத்தை யுணர்ந்தானாகில் அதை போக்யமாகக் கொள்ளுமித்தனை யென்கிறவர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

(எற்றே) என்னே! அவனுடைய வாத்ஸல்ய ப்ரகாரமறியாதாரிதே இகழுமென்று நினைக்கிறவர்களென்று என்னையென்கிறார். அவன் வாத்ஸல்யத்துக்கு ஒருநஞ்ஷ்டாந்த மருளிச் செய்கிறார் மேல்.

(தன்கன்றினுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பதன்றதனை மீன்றுகத்தவா) என்று. அதாவது - கவடுபட்டதரையில் புல் கல்வாதையிருக்கச்செய்தே தன்கவலில் நின்று விழுந்த கன்றினுடைய உடம்பில் வழும்பையன்றோ ஸ்நேஹித்து புஜிப்பது, அன்று அததைப் பெற்றவத்தாலே அதின் பக்கலுக்கப்பையுடத்தான பகவானதென்கை. இதுதான் ஸர்வேச்வானுடைய வாத்ஸல்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸகலருமருளிச் செய்யுமிதே.

'ப்ரபந்தந் மாதவஸ்ஸர்வாத் தோஷேண பரிக்குஹ்யதே|
அத்யஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேண ஸஹ வத்ஸகம்' (66)
என்னக்கடவதி. இந்த ச்லோகத்தில் 'பரிக்குஹ்யதே' என்கிறவிது ஆர்ஷம். பரிக்குஹ்ணாதியென்றது. (5)

தப்பில் குருவருளால் தாமரையான் நாயகன்றன்
ஒப்பிலடிகள் * நமக்குன்னத்து - வைப்பென்று
தேறியிருப்பார்கள் * தேசபொலி வைகுத்த *
தேறி * மிருப்பார் பணிகட்சேய்ந்து. (26)

தப்பில்	ஜ்ஞாநாஷ்டாநங்களிலொரு தவீர்தவில்லாத
குரு	ஆசார்யனுடைய
அருளால்	ப்ரஸாதத்தாலே
தாமரையான்	சீரிய:பதியீனுடைய
நாயகன்றன்	நாயகன்றன்
ஒப்பில்	ஒப்பில்லாத (ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமான)
அடிகள்	திருவடிகள்,
நமக்கு	அகிஞ்சராய், அந்யகதிகளான நமக்கு
உ(ன்)னத்து	ஹ்ருதயத்தில்க்கிற
வைப்பென்று	சேமநதியென்று
தேறியிருப்பார்கள்	விச்வஸித்திருக்குமவர்கள்,
தேசபொலி	தேஜஸ்ஸும்க்கிருத்த
வைகுத்தது	பரமபத்திலே
ஏறி	அர்ச்சிராதிக்யாலேபோய்
பணிகட்டு	பகவத்கைங்கர்யங்களுக்கு
ஏய்ந்திருப்பார்	அநுபமான அதிகாரிகளாயிருப்பர்கள்

அவ: - இருபத்தாறம்பாட்டு. ஆசார்யப்ரஸாதத்தாலே அவன்ருளிச்செய்த சரணாகதியினுடைய அர்த்தத்தை யநுஸந்தித்து விச்வஸித்திருக்குமவர்கள், பரமபத்திலே போய் பகவத் கைங்கர்யபராயிருப்பொள்கிறார்.

ஃயா: - (தப்பில் குருவருளால்) தப்பில்லாத குருவினுடைய அருளாலே. அதாவது ஜ்ஞாநாஷ்டாநங்களிலொருதவிலில்லாத ஆசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே யென்கை.

(தாமரையான் நாயகன்றன்) சரியபதியானவன் தன்னுடைய, இத்தால் மூர்த்தபத நாராயணபதங்களிலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில், தாமரையான் நாயகனென்கையாலே புருஷகார பூதையான பிராட்டியோடுள்ளான நித்யயோகத்தையும்,

“நாயகன்றன்” என்கிறவுறைப்பாலே ஆசிரயண ஸௌகர்யா பாதகமாயும் ஆசிரிகார்காயாபாதகமாயுமுள்ள வாத்தல்ஸயாதியும் ஜ்ஞாநாதியுமான குணங்களுக்கு ஆசிரயமாயிருக்குமாகரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

(ஓப்பிலடிகள்) ஓப்பில்லாத திருவடிகள். இத்தால் “சரணென” என்கிறபத்திலர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருவடிகளுக்குப்பில்லாமையாவது - ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

(நமக்குளத்து வைப்பென்று) அகிஞ்சநராய் அநந்யகதிகளான நமக்கு ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற சேமநிதியென்று. இத்தால் சரணபத்திலும் கீரியாபதத்திலுமுண்டான அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில்; வைப்பென்று தன்னைக் கொண்டு ஸகலமுமுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம் சேமநிதியாகச் சொல்லுகையாலே உபாயத்தையும், உள்ளத்துவைப்பென்று - ஹ்ருதய ஸம்பந்தத்தையும் தத்விஷயமான மாநஸ ஸ்வீகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே.

இப்படி யநுஸந்தித்து (தேறியிருப்பார்கள்) இவ்வநுஸந்தாந முண்டானாலும் மஹாவிச்வாஸம் வேணுமிறே. ஆகையாலே அப்படி விவ்ஸவித்திருக்குமவர்கள். (தேகபொலிவைகுந்தத் தேறி) அதாவது - பகவதநுபவகைங்கர்யங்களுக்கு அநுருபமான தேசமென்னும் தேஜஸ்ஸுமிகிடுக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே போம்.

(இருப்பார்பணிகட்கேய்ந்த) பணிகளுக்கேய்ந்திருப்பார். பணிகளென்று - பகவத்தைங்கர்யங்களைச் சொல்லுகிறது. அதுக்கு ஏய்ந்திருக்கையாவது அநுருபமான அதிகாரிகளாயிருக்கை. இருப்பாரென்றது - இருப்பரென்றபடி. அன்றிக்கே, பணியென்று - திருவநந்தாய்வானாய், பஹுவுசநம் பூத்ய வாசியாய், தத்துல் யராயிருப்பரென்னவமாம். அதாவது - திருவநந்தாய்வான், “சென்றால் குடையாம்” (மு.திருவ.53) என்கிறபடியே அகிலசேஷ ஸ்ருத்திகளிலும் அதிகருதனாயிருக்குமாபோலே, அசேஷசேஷ ஸ்ருத்திகளிலும் அந்விதராயிருப்பாரென்கை. ‘ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபிப்ஸிதம் ப்ராப்ந்யாயீதி விச்வாலோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுக் பவேத்’ (67) என்னக்கடவதிறே. (26)

தெறியறியாதாகு * மறிந்தவர்யால் சென்று
செறிதல்செய்யாத தீமனத்தாரமும் * இறையுரையைத்
தேறாதவரும் * திருமடத்தை கொணுவகத்
தேறாநிடரமுந்துவார். (27)

நெறு ஸம்ஸாரத்தைத் தப்புவிக்குமாயத்தை
அறியாதாரும் அறியாதவர்களும்,
அறிந்தவர்யால்சென்று உஜ்ஜ்வலோபாயமறிந்தவர்கள் பக்கல்
சென்று
செறிதல்செய்யா ப்ரணீபாதாதிருபமான உக்குஷாதினைச்
செய்யாத
தீமனத்தாரமும் துஷ்டஹ்ருதயரானவர்களும்,
இறையுரையை ஸர்வேச்வரனுரீச் செய்த
சரமச்சலோகார்த்தத்தை
தேறாதவரும் வீச்வஸ்யாதவர்களும்,
திருமடத்தை ச்ரிய:பதயின் லோகமான
கோணுவகத்துச் ச்வைகுண்டத்தை
ஏறார் ப்ராபியர்கள்
இடர் ஸம்ஸாரமாகிற துக்கத்தில்
அமுத்துவார் மந்தநாயப்போருவர்கள்

அவ: - இருபத்தேழாம் பாட்டு. உஜ்ஜ்வலோபாய மறியாதாரும், அத்தையுபதேசிக்ஞவாசம் பக்கல் சேர்ந்தறியாதாரும், சரமச்சலோகார்த்தத்தை விச்வஸ்யாதவர்களும் பரம பத்திஹேப்பொதே பவதுக்கமந்தநாயப் போருவர்களென்கிறார்.

ய்யா:- (நெறியறியாதாரும்) ஸம்ஸாரத்தைத் தப்புவிக்கும் உபாயமறியாதாரும். நெறு - வழியாய், உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. (அறிந்தவர்யால் சென்று) செறிதல் செய்யாத்தீமனத்தார் தாரும்) உஜ்ஜ்வலோபாயமறிந்தவர்கள் பக்கல் சென்று, அவர்கள் இத்தைத் தங்களுக்கு உபதேசிக்கக்குறுப்பாக, ப்ரணீபாதாபிவாதந பரிபர்சநேஸவாரூபமான செறிதலைச்செய்யாதே ஸாஜாத்யபுத்தியாலே அவர்கள் பக்கல் தோஷதர்சனம் பண்ணியிருக்கும் துஷ்டஹ்ருத யரானவர்கள் தாங்களும்.

(இறையுரையைத் தேறாதவரும்) ஸர்வேச்வரன் கீதோபநிஷ தாசார்யனாய் நின்று ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜிவீக்கைக்

குறுப்பாக அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்த சரமச் சீலோகத்திலுர்த்தத்தை விச்சவரியாதவர்களும் (திருமடந்தை கோனுலகத்தோறா) "திருமால்வைகுந்தம்" (திருவாய் 10-7-8) என்கிறபடியே சரியப்பதியுடைய லோகமான சர்வைகுண்டத்திலேற்படுபொற்கள். (இடரமுந்துவார்) ஸம்ஸாரது:க்கமகந்ராயப் போருவர்களென்கை.

'ஆஞ்சுசார்ச்சத்தநாச்ச ஸம்சயாத்மா விந்சயதி நாயம் லோகோஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம் ஸம்சயாத்மந:' (கீதை 4-40) (68) என்று ஸூக்தையில் அவனருளிச்செய்தவசநம் இப்பாட்டில் சொன்ன வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக அருஸந்தேயம். (27)

சரணாகதியற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில்
அரணாகா * தஞ்சனை தன்சேயை - முரணியிக்
கட்டியது * வேறோர் கயிறுகொண்டார்ப்பதன்முன் *
விட்டபடைபோல் விடும். (28)

சரணாகதி மஹாவிச்சவாஸுழ்வகமாக
அகிஞ்சாதிகாரியாலே
அந்நுஷ்டிக்கப்படும் ப்ரபத்தியானது
மற்றோர் சாதனத்தை ஸ்வயந்த்ருபகம்மஜுகூநாதிகளான
உபாயங்களிலொன்றை
பற்றில் பேற்றுக்கு ஸாதநமாக
அவலம்பிக்கில்

அரணாகது தாள்ரக்ஷகமாகாமல் நழுவீப்போம்
அஞ்சனைதன் சேயை அஞ்சுநாபுந்ரான திருவடிவைய
முரணியு அவர் பலமழியும்படியாக
கட்டியது ரக்ஷஸர்களாலே கட்டப்பட்டதாய்,
வேறுஒர்கயிறுகொண்டு தன்பக்கல் விச்சவாஸமில்லாமல்
வேறொரு சணற்கயிறைக் கொண்டு

ஆர்ப்பதன்முன் கட்டுகையில் ப்ரவ்ருத்தமானபோதே
விட்ட தாள்விட்டுப்போன
படைபோல் ப்ரஹ்மாஸத்ரம்போலே
விடும் இவனைவிட்டு தங்கிப்போம்.

அவ: - இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. கீழிரண்டுபாட்டாலே ப்ரமபதத்தில் போமவர்கள்படியையும் போகாதவர்கள்படியையுமுருளிச்செய்தார். இனி, இப்பாட்டில் ப்ரமபதத்தில் போமவர்களுக்கு இப்பேற்றுக்கடியாகச் சொன்ன சரணாகதியானது, தன்னையவலம்பித்து நிற்குமவன் உபாயாத்ரத்திலே கைவைக்கில் தான் ரக்ஷகமாகாதே தன்னைக் கொண்டு நழுவும்படியை ஸந்த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாய:-(சரணாகதி); **'அந்யஸாத்யே ஸ்வாபிஷ்டே மஹா விச்சவாஸுழ்வகம்| ததே கோபாயதாயாச்சுரோ ப்ரபத்திச்சரணாகதி:'** (விஷ்ணுசேஸ்தஸம்) (69) என்றும், **'அஹமஸ்ம் யப்ராதநாமாலயோசகிஞ்சநோசகதி| த்வமேவோபாயயுதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:|'** (அஹி.ஸம் 36-38) (70) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மஹாவிச்சவாஸுழ்வகமாக அகிஞ்சநாயம் அந்யகதியான அதிகாரியானது அநுஷ்டிக்கப்படும்மதாய், **"ஆர்த்தநாமகபலதா"** (பகவத் சாஸ்த்ரே) (71) இத்தயாதிப்படியே அமோகையாய்க் கார்யம் செய்யும் சரணாகதியானது,

(மற்றோர் சாதனத்தைப்பற்றில்) தன்னோடந்விதனான சேதநன் தன் பைபவத்தையறிந்து இதுவே நமக்கு ரக்ஷகமென்று விச்சவளித்து நிற்கையன்றிக்கே, இதுக்குத்துணையாக நாமும் சில செய்வோமென்ற ஸ்வயந்த்ரு போபாயங்களிலொன்றை அவலம்பிக்கில். (அரணாகது) தான் இவனுக்கு ரக்ஷகமாகாதே இவனை விட்டுப்போம்.

இதுதன்னை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக உபயாதிக்கிறார்மேல். (அஞ்சனை தன்சேயை) அஞ்சுநையினுடைய புத்ரனான திருவடியை. சேய் - புத்ரன். (முரணியிக்கட்டியது) பலமழியும்படியாகக் கட்டினது. முரண் -மிடுக்கு. (வேறோர்வயிறு கொண்டார்ப்பதன்முன்) தன்பக்கல் தூர்ப்பலபுத்திபன்னி, வேறொரு சணற்கயிறைக் கொண்டு கட்டுவதற்குமுன்னே; முன்னேயென்றது - கட்டுகையிலே ப்ரவ்ருத்தமான போதேயென்றபடி.

(விட்டபடைபோல் விடும்) முன்பவனைக் கட்டினதாய் வேறே பொருகயிறைக் கொண்டு கட்டுகிறவனவிலே தாள்விட்டுப் போன ப்ரஹ்மாஸத்ரம் போலே தன்னைப்பற்றி நின்ற இவன் உபாயாத்ரத்திலே அந்நயித்தபோது தான் இவனைவிட்டுப்போமென்கை.

'ப்ரபுதே: க்வசிபுப்பேவம் ப்ராபேஷா ந வித்யதே' ஸா ஹி ஸாவதர் ஸாவேஷம் ஸாவ காமவரதா| ஸக்ருதச்சாரா நேத தஸ்ய ஸம்ஸாரநாசிதி ராஷ்யஸாநாமவிஸ்ஸம்பாதாஜ்ஞேயஸ்ய ப்ருததே யதா விகளிதா ஸத்யஸ த்வமோகாப்யஸ்த்ர பந்தநா| ததா பும்ஸா மவிஸ்ஸம்பாத ப்ரபுத்தி: ப்ரஃபுதா ப்வேஜி| தஸ்யமாத விஸ்ஸம்ப யுத்தாநாம் முக்திம் தாஸ்யதி ஸாசிநாத்(72) என்று இவ்வர்த்தந்தான் ஸந்த்ருமா ஸம்ஹிதையிலே சொல்லப்பட்டதினே. (28)

மந்திரமுயிந்த குருவும் * அம்மந்திரத்தால் சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும் * — நந்தலிவா தெவ்னுமருள்புரிவர் யாவர் * அவரிடரை வெவ்னு கடிதடைவர் வீடு. (29)

மந்திரமும் அநுஸந்தாதாவுக்கு ரக்ஷகமான திருமந்திரமும், ஈந்தகுருவும் அம்மந்திரபந்தான ஆசாயனமும், அம்மந்திரத்தால் அந்தத்திருமந்திரத்தால் சிந்தனைசெய்கின்ற அநுஸந்திக்கப்படுகிற திருமாலும் சீரிய:பதியும், நந்தலிவாத கேடில்லாமல், (இடைவீடாமல்) என்றும் ஸர்வகாலமும் அருள்புரிவர் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுகைக்கு விஷயபூதர் யாவர் யாவர்சிலர், அவர் அவர்களே இடரை ஸாம்ஸாரிகது:க்கங்களை வென்று ஜயித்து கடிது சீக்கிரமாக வீடு மோக்ஷத்தை அடைவர் ப்ராபிப்புகள்

அவ:— இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. மந்திரகுருதேவதைகள் மூன்றினிடையவும் ப்ரஸாதத்துக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாய்ப் போருமவர்கள் ஸம்ஸாரது:க்கத்தை வென்று சடக்கென மோக்ஷத்தைப்பெறுவரென்கிறார்.

வ்யா:— (மந்திரமும்) 'மந்தாரம் தாயாத இதிபந்தா: (73) என்கிற படியே அநுஸந்தாதாவுக்கு ரக்ஷகமான திருமந்திரமும்.(ஈந்தகுருவும்)

மந்திரபந்தானவாசாயனமும், (அம்மந்திரத்தால் சிந்தனைசெய்கின்ற திருமாலும்) அந்த மந்திர ப்ரதிபாத்தயனாய் அத்தாலே அநுஸந்திக்கப் படுகிற சீரியபதியும்.

(நந்தலிவாது) நந்துதுவின்றிக்கே. அதாவது — நந்துதுல் — கேடாய், அதில்லையென்கையாலே விச்சேதமன்றிக்கேயென்கை. (என்றுமருள் புரிவார்யாவர்) ஸர்வகாலமும் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுகைக்கு விஷயபூதராயிருக்குமவர்கள் யாவர் சிலர், (அவரிடரைவென்று கடிதடைவர்வீடு) அதாவது — அவர்கள் ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கங்களையும் ஜயித்து சீக்கிரமாகப் பரம புருஷாந்தஸக்ஷனே மோக்ஷத்தை ப்ராபிப்புகளென்கை.

'தேவதாயா குரோச்சைவ மந்த்ரஸ்யைவ ப்ரஸாதத: ஜ்ஞானா முஷ்மினா ஸித்திர் த்விஷ்யயாஸ்தி ந ஸம்சய: (74) என்று புராணஸார ஸமுச்சயத்தில் மூலமந்திரமாவாநாம்ப்யத்தில் சொன்ன வசனம் இதுக்கு ப்ராணமமாக அநுஸந்தேயம். 'மந்த்ரேதத்தேவதாயாஞ்ச ததாமந்த்ர ப்ரதே குரென| த்ரிஷுபக்திஸ்யஸாதாகார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாததம்' (75) என்னக் கூடவதினே. (29)

மாடுமனையும் கிணையும் * மறை முனிவர் தேடுமுயர்வீறும் செத்தெறியும் * — பிடுகைய எட்டெழுத்தும் தந்தவனே யென்றிராதாருறவை * விட்டிடுகை கண்டர்விரி. (30)

மாடும் தனக்கு க்ஷாதினைக் கொடுக்கும் பகக்களும் மனையும் போகஸ்தாநமான க்ருஹமும் கிளையும் ஸஹவாஸயோக்கியான பந்துக்களும் மறை வைதிகரான முனிவர்களாலே வீறும்பித் முனிவர்தேடும் தேடப்படுவதான உயர்வீறும் உத்தக்ஷுட்மமான மோக்ஷமும் செத்தெறியும் அம்மோக்ஷத்தைப் ப்ராபிக்கும் அச்சிராத மார்க்கமும், பிடுகைய ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வமாகிற பெருமையைபடிபடைய எட்டெழுத்தும் திருவெண்டாஃபரத்தை தந்தவனே ப்ரஸாதித்தருளின ஆசாயனே

என்றிராதார் என்று இராதவர்களுடைய
உறவை ஸம்பந்தத்தை
விட்டிருக்கை பரித்யஜிக்கைதானே
விதி சாஸ்த்ரவீஹீதமென்று
கண்டீர் காணுங்கோள்

அவ: - முப்பதாம் பாட்டு. தனக்கு அபேக்ஷிதமான ஐவிகா முஷ்மிக ஸகலவஸ்துக்களும் திருவஷ்டாஹுர்பரத்தான ஆசார்யனையென்றிராதவர்களோடுள்ள ஸம்பந்தத்தை விடுகை சாஸ்த்ரவீஹீதமென்கிறார்.

வ்யா:- (மூடும்) தனக்கு போக்யமான கஹீராதிகளை யுண்டாக்கும் அவை யென்றாதரிக்கப்படும் பசுக்களும். (மனையும்) போகஸ்தாநமான க்ருஹமும். (கிளையும்) தங்கனோட்டைக் கலவி தானே போகமாய்படியிருக்கும் புந்துக்களும்; இவை மற்றும் ஐவிகமான போக்யவஸ்துக்களுக்கெல்லாமுபலக்ஷணம்.

(முறைமுனிவர் தேடுமுயர்வீடும்) வைதிகராய் பகவந்மநந சீலராயிருக்குமவர்கள் ப்ராயபமென்று விரும்பித் தேடப்படுமதாய் கைவல்யமோக்ஷம்போலன்றிக்கே உத்தக்ஷுடமான மோக்ஷமும். (செந்நெறியும்) அந்த மோக்ஷத்தை ப்ராயிக்கைக்குடலாகப் போரும். அர்ச்சிராதிமார்க்கமும். அன்றிக்கே, செந்நெறியென்று அந்த மோக்ஷத்தை ப்ராயிக்கைக்குறுப்பான உபாயத்தைச் சொல்லவமாம்.

(புடுடையவெட்டெழுத்தும் தந்தவனையென்றிராதாருறவை) கீழுத்தபானவையெல்லாம் ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய், க்ஷுத்ரங் களுமான மந்த்ராத்ரதரங்கள் போலன்றிக்கே ஸம்ஸார நிவர்த்தக மாகையாலே வந்த பெருமையுடைய திருவஷ்டாஹுர்த்தைத் தந்தருளின ஆசார்யனே என்றிராதவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தத்தை.

(விட்டிருக்கைகண்டீர் விதி) விடுகையாவது - சாஸ்த்ர விஹிதம் காணுங்கோளென்கை. இத்தால் அவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் அவச்யம் விடவேணுமென்றதாயிற்று.

‘ஐவிகாமுஷ்மிகம் ஸம்ஸம் குருஷ்டாஹுர்பரத் இத்வேவம் யே ந மந்த்ரேத த்யக்தவ்யாஸ் தே மதவிதி:’ (76) என்னக் கடவதிநே.(30)

வதமொருநாள் கிணுட்பொதிந்தமெய்ப்பொருளும் *
கோதில் மனுமுதலால் கூறுவதும் * - தீதில்
சரணாகதி தந்த தன்னிறைவவந்தானே *
அரணாகுமென்னுமது.

(31)

தீதில் அப்ரபத்தவாதி தோஷமில்லாத

சரணாகதி ப்ரபத்தியை

தந்த தனக்கு உபகரித்த

தன்னிறைவம் தனக்கு அலாதாரணசேஷ்யான ஆசார்யனுடைய

தானே திருவடிகளே

அரணாகும் ரக்ஷகமாமென்னுமதுவே,
என்னுமது

ஒரு அத்வீத்யமாய்

நான்கு ருகாதிபேத்தாலே சதுர்வீதமான

வேதம் வேதத்தினுடைய

உட்பொதிந்த உள்ளேநதிபோலே சேமித்து வைத்த

மெய் தவகுபமான

பொருள் அர்த்தமாம்; (இதுவுமன்றி)

கோதில் அயதார்த்தப்ரதிபாதகத்வமாகிற தோஷமில்லாத

மந்தமுதலால் மந்தவாதிஸகலமயங்குகள்

கூறுவதும் சொல்லும்படியான அர்த்தமும் இதுவேயாம்

அவ: - முற்பத்தோராய் பாட்டு. ஸகலவேதாந்தர்க்கதமான பரமார்த்தமும், ததுபப்யும்ஹணங்களான சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுமது வும் சரணாகதிப்ப்ரதான ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளே ரக்ஷக மென்னுமது என்கிறார்.

வ்யா: - (வேதமொருநாள் கிணுட்பொதிந்த மெய்ப்பொருளும்) அபொருளுடையாய் நித்யநித்தோஷமாய் அபுத்தமமாயிருக்கையாலே அத்வீத்யமாய், ருகாதிபேதத்தாலே சதுர்வீதமான வேதத்தினுள்ளே எட்டுப்படியிட்டுக் கட்டிவைக்குமாபோலே சேமித்து வைத்த பரமார்த்தமும். இத்தால் வேதமென்கையாலே இவ்வர்த்தப்ரதி பாதகமான ப்ரமணத்தினுடைய கௌரவமும், நான்கினென்கையாலே,

அது தன்னில் எங்கேனுமொரு ப்ரதேசத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப் படுவதன்றிக்கே, அநேகசகாரூபமானவதுக்கெல்லாம் தாத்தாய்ம் இதுவென்னுமிடமும், உட்பொதிந்தவென்கையாலே - அதுதான் மேலெழச் சொல்லிப் போருமதன்றிக்கே உள்ளே சேமித்து வைக்கப்பட்டென்னுமிடமும், மெய்ப்பொருளென்கையாலே - அது தான் அர்த்தவாதரூபமானதன்றிக்கே தத்வரூபமான அர்த்த மென்னுமிடமும் சொல்லிறையிற்று.

கோதில்மனுமுதல் நூல்களாவதும்) கோதில்லாத மத்வாதி சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுவதும். கோதில்லாமையாவது - குற்ற மில்லாமை. அதாவது - அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகிற தோஷ மில்லாமை. இது மனுஷுக்கு விசேஷணமாதல், எல்லாத்துக்கும் விசேஷணமாதல்; மனுஷுக்கு விசேஷணமானபோது 'யத்வை கிஞ்ச மநுவாதத் தத்மேஷு' (யஜு-2 காண்ட் 2, ப்ர. 10-8) (77) என்றும், 'மத்வாதத் விபீதா து யா ஸம்ஸுதில் ஸா ந சஸ்யதே' (78) என்றும் சொல்லும்படியான அதினுடைய ப்ராமாண்ய கௌரவம் சொல்லுகிறது. எல்லாத்துக்கும் விசேஷணமானபோது அப்பற்றுணைய அப்த தமத்த்வம் சொல்லுகிறது. மனுமுதல் நூல்களாவன - மற்றுமுண்டான ஸாத்விக்கம் நுதிகளும், இதிலுாஸபுராணங்களும், பாஞ்ச ராத்ராதிகளுமாகிற சாஸ்த்ரங்கள். கூறுகையாவது - இவை யெல்லாம் ஏகசொம்மாக வேதஜ்ஞருத்யமான வத்வத்தத்தத்தைச் சொல்லுகை. வேதார்த்தத்தை விசதிசரிக்கையிறே இவற்றுக்குக் கருத்யம்.

(தீதில் சரணாகதித்தத் தீதில்லாத சரணாகதியையுபகரித்த. அதாவது - அதிக்ருதாதிகளாவதும், அபயபஹுள்தவமும், அப்ராப் தத்வமுமாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்கிற சரணாகதியை, தரித்ரனுக்குச் சீரியதிகையைக் கொடுக்குமாபோலே உபகரித்த என்னை.

"பிடுடையவெட்டெழுத்தும் தந்தவனே" என்றார் கீழ்; இங்கே சரணாகதி தந்தவனென்றார்; கீழ்துபோலுமன்றிறே இது. நம்மாசார்யர்கள் மற்ற ரஹஸ்யங்களிரண்டிலுமர்த்தத்தை மறைத்து சப்தத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு போருவர்கள். இதிலர்த்தம் போலே சப்தத்தையும் மறைப்பார்களென்னும்படியிருப்பதொன்றாகையாலே, திய்யமங்களிலிக்றஹமும் விக்றஹகுணங்களும் திய்யாத்ம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபகுணங்களும் நிதியமுத்தருக்குப் ப்ராப்ய மாயிருக்குமாபோலே முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நானை அதிகாரிக்குத்வயசாரீமே ப்ராப்யமாயிருக்குமென்றிறே நஞ்சுரருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவற்றையிறே இவனுக்கு உபகரித்தது.

(தன்னிறைவன்) தன்னுடையவாசார்யன். இறைவனென்றது - சேஷியென்றபடி. தன்னிறைவனென்கையாலே - ஸர்வஸாதாரண சேஷியான ஈசுவரனைப்போலன்றிக்கே, தனக்கு அஸாதாரண சேஷியானவனென்கை. (தானே) அவனுடைய திருவடிகளே. ப்ரதம பர்வத்தோபாதி சரமபர்வத்திலும் திருவடிகளேயிறே உத்தேசம். அவதாரனைத்தாலே அதினுடைய ஸஹாயாத்ரதநரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது.

(அரணாகுமென்னுமது) ரக்ஷகமாமென்கிற அர்த்தமென்கை. அரணாவது - ரக்ஷகம். தன்னிறைவனென்றும், தானேயரணாகு மென்றும் சேஷித்வசரணப்பவங்களைச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்ய த்வம் அர்த்தாத்ரீத்தமிறே.

'குருரேவ பரம் ப்ரமஹ குருரேவபராகதி' குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம் தத்மி குருரேவ பரகாமோ குருரேவ பராயணம்" யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:| அர்ச்சநீயச்ச வந்த்யச்ச கீர்த்தநீயச்ச ஸர்வதா த்யாயேஜ்ஜபேத் நமேத் பக்த்யா பதேதப்யர்ச்சயேந்முதா| உபாயோபயோபதே தமேவ சணம் வ்ரஜேதி இதிஸ்யமேஷு வேதேஷு ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸம்மதம் ஏவம் த்வயோபதேஷ்டாரம் பாவயேத் புதிமாந்தியா' (79) என்ற ஸ்ரீஸாத்வதத்ந்ரத்திலே த்வய ப்ரஸங்கத்திலே ததுபதேஷ்டாஸௌ ஆசார்யனுடைய வைஸ்வம் பகவானதிலே அருளிச்செய்யப்பட்டதிறே. (31)

மானிடவனென்றும் குருவை * மலர்மகள் கொன் தானுசந்தகோவ முலோகமென்றும் * - ஈனமதா வென்னுகின்ற நசாரிசுவருமே * வெக்காழம் நன்னிசிவர சிமாம்நரகு.

(32)

குருவை	தனக்கு உபகரகனான ஆசார்யனை
மானிடவனென்றும்	மனஷ்யனென்றும்
மலர்மகள்கோள்	சீரியபதியானவள்
தாறுகந்தகோலம்	தாறுகந்தருளின அர்ச்சாவிக்றஹத்தை
உலோகமென்றும்	அதிதூபாத்ரமான லோஹமென்றும்
ஈனமதா	ஹ்ரீமதாக
என்னுகின்ற	சிந்தியாற்றிற
நசர்	அத்யந்தநிக்ஷுட்தான

இருவருமே
எக்காலும்
கீழாம்
நரகு
நண்ணிடுவர்

இவர்களிருவருமே
காலத்தவமுள்ளதனையும்
மிகவும் தண்ணியதான
நரகத்தை
ப்ராபிப்புகள்

ஆவ:- முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு. திருவஷ்டாஷட்பரதனான ஆசார்யன்திருவடிகளே ஸகலப்ராயமென்றியாதாருறவை விடுகை சாஸ்திரவிஹிதமென்றும், ஸகலசாஸ்த்ரமும் ப்ரதிபாதிப்பது சரணாகதி ப்ரதனான ஆசார்யன் திருவடிகளே ரக்ஷகமாமென்னுமது வென்றமருளிச் செய்கையாலே ஆசார்யவைபலத்தை ப்ரகாசிப்பித் தார் கீழிரண்டு பாட்டாலே. இப்பாட்டில் இப்படியிருந்துள்ள ஆசார்யனை அவதாரவிசேஷமென்று ப்ரதிபத்திப்பண்ணாதே மாநாஷப்ரதிபதிப்பண்ணாமலனுக்கு வருமநர்த்தத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலுபாதாநநிரூபணம் பண்ணாமலனோடு சேர்த்தருளிச் செய்கிறார்.

ஃயா:- (மாணிடலனென்றும் குருவை) ஆசார்யனை மருஷ்யனென்றும்; அதாவது 'ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்த்வாமர்த்த்ய மயமீதநம்' (80) இத்தயாதிப்படியே தன்னை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றுமெடுக்கைக்காக ஈசுவரன் மருஷ்யரூபங்கொண்டு வந்திருக்கிறானென்றறியாதே மேலெழுந்த ஆகாரத்தைப்பாந்து ஆசார்யனை மருஷ்யனென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. 'யஸ்ய ஸாக்ஷாத் பக்ஷதி ஜ்ஞாநதீப்தேருளேரி மர்த்த்யபுத்திச்சுருதம் தஸ்ய ஸர்வம் குஞ்ஜரஸௌசவத்' (பாகவதம்)(81) என்று ஆசார்யனை மருஷ்யனென்று நினைக்கிறவன் புத்தி அஸுத்தியுடையனன்றும் அவன் கற்ற கல்வியெல்லாம் நிஷ்ப்ரையாஜநமென்றும் ஸூப்பாகவத்ததிலே சொல்லிற்றிடு.

(மலர்கள்கோன் தானுகந்தகாலமுலோகமென்றும்) ச்ரிய: பதியானவன் தானுகந்தருளின விக்ரஹத்தை லோஹமென்றும்; அதாவது "உபருகந்துகந்தவருவம் நின்றுருவம்" (திருவாய் 8-1-4) என்கிறபடியே ஆசீந்திரானவர்களுக்கந்தடியாக அவனுக்கு பகிராஹித்து நிற்கிற அர்ச்சாரூபத்தை அப்ராக்குத விக்ரஹத்தோ பாதியாக ப்ரதிபத்திப்பண்ணவேண்டியிருக்க, மேலெழுந்த ஆகாரத்தையேபாந்து அதிஹுடைய உபாதாந நிரூபணம் பண்ணுகை. 'அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத் பத்தி சிந்தநம் மாத்ருபேதி ப்ரக்ஷாயா ஸுத்யயமாஹுர்மந்தினை: ||' (82)

என்று அர்ச்சாவதாரோபாதாந நிரூபணத்தை மாத்ருபேதி ப்ரக்ஷாயமமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றிடு.

(ஈனமதா) ஹநமாக. இப்படித் தண்ணியதாக என்றபடி. (எண்ணுகின்றநர்) சிந்தியாநிற்கிறநர். இவர்களிற்காட்டில் தண்ணியரில்லையென்கை. அதாவது - ஆசார்யவிஷயத்தையும் அர்ச்சாவதார விக்ரஹத்தையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே தண்ணியதாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுமவர்கள் கர்மசண்டாளரென்கை.

(இருவருமே) இவ்விருவரோடு துல்யபாகிகளில்லாமையாலே மேற்சொல்லுகிறவநர்த்தம் இவர்களிருவர்க்குமே உள்ளதென்கை. (எக்காலும்) எல்லாக்காலத்திலும். காலத்தவமுள்ளதனையு மென்றபடி. (நண்ணிடுவர்க்கீழாம்நரு) இதுக்கு மேல் பொல்லாத தில்லையென்னும்படித் தண்ணியதான நரகத்தை ப்ராபிப்புகள் னென்கை. எக்காலும் நண்ணிடுவரென்கையாலே நரகத்திலே ஸ்ருஷ்டியும், நரகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாய்ச் செல்லுமாயிற்று. அன்றிக்கே, எக்காலும் கீழாநரகென்று விஷயாவெந்நரகான ஸம்ஸாரத்தைச் சொன்னபோது நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்களென்றபடி.

'விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரோஷ் லோஹபாவம் கரோதி யு யோ குரௌ மாநாஷம் பாவமுபௌ நரக பாதிகளம்' (83) என்கிற ப்ரஹ்மானந்தபுராணவசதம் இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக அநுஸந்தேயம். (32)

எட்டவிருத்தகுருவையிறையன்றென்று *
விட்டோர்ப்பாண விரும்புறுதல் * — பொட்டெனத்தன்
கன்செம்பனித்திருந்து கைத்துருத்தித் தூவி *
அம்புத்தைப் பார்த்திருப்பானற்றம். (33)

எட்டவிருத்த	ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிற
குருவை	ஆசார்யனை
இறையன்றென்று	சேஷியன்றென்று
விட்டு	த்யஜித்து
ஓர்ப்பாண	தனக்கு அணுகவாயினாயிருக்கும்
	ப்ரணான ஸர்வீசுவனை
விரும்புறுதல்	ஸபீக்ஷேணுமென்று ஆகாஸ்படுகை

பொட்டென	சடக்கென
தன்கண்	தன்கண்ணை
செம்பளித்திருந்த	மூடிக்கொண்டிருந்து, (மேல்விளைவதை விசாரியாமலிருந்து)
கைதுருத்தநீர்	கையில்துருத்தியில் விடாய்க்காகச் சேர்த்துவைத்திருந்த ஜலத்தை
தாவீ	நிலத்திலே உருத்த
அம்புதத்தை	ஆகாசவந்தியான மேகத்தை,
பார்த்திருப்பான்றறு	விடாய்நிறந்தபோது ஜலபநம்செய்ய ப்ரதக்ஷித்திருக்குமவன்செயல் போன்றதாகும்.

அவ:- முப்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. ஆஸந்நாமா இருந்த ஆசார்யனை அவமதிப்பண்ணிக் கைவிட்டு அதிதூரஸ்தனான ஈசுவரனை அபேக்ஷித்த தஸையில் உதவுமென்று நினைத்து ஆசைப்படுமவன் அறிவுகேடனென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுனேந் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா: - (எட்டவிருந்தகுருவை) ஆஸந்நமாக இருந்த ஆசார்யனை, அதாவது - சக்ஷு'கம்யனாயித் தனக்கு வேண்டிய போது ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் உஜ்ஜீவிக் கலாம்படி ஸந்திவிற்தனாயிருக்கிற ஆசார்யனைபென்கை.

(இறையன்றென்றுவிட்டு) சேஷியன்றென்று விட்டு. அதாவது - "சரணாகதித்த தன்னிறைவன்தானே" என்கிறபடியே தனக்கிறைவனாயிருக்க ஸஜாதீயபுத்தியாலே அவனிறையன்றென்று விட்டென்கை.

(ஒர்பரனை விருப்புறுதல்) பரனாயிருப்பானொருவனை விரும்புகை. அதாவது - சாஸ்த்ரகம்யனாய், அதிதூரஸ்தனாய், தனக்கணுகவரியனாயிருக்கும் ஈசுவரனை, ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் அநுஸந்தித்து அவனை லபிக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகையென்கை.

(பொட்டென) சடக்கென. (தன்கண்ணென்பளித்திருந்து) தூங்குவாரைப்போலே தன்கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்து. மேல்விளைவது விசாரியாமலிருந்தென்றபடி. (கைத்துருத்தி நீர் தூவி) விடாய் பிறந்தபோது உபஜீவிக் கலாம்படி துருத்தியிலே சேர்த்துத் தன் கரஸ்த்தமாயிருக்கிற ஜலத்தை நிலத்திலே உருத்து.

(அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பான்றறு) மேககதமானஜலம் விடாய்க்கு உதவுமென்று நினைத்து ஆகாசவாத்தியாய் அதிதூரஸ்த்மாயிருக்கிற அம்புதத்தைப் பார்த்திருக்குமவனைப் போலே. அவனைப்போலேயென்றது - அவன் செயலைப்போலேயென்றபடி; அல்லது விருப்புறுதலென்றதோடு சேராதிறே.

'சக்ஷு' கம்யம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யம் து யஸ்ஸம்ரேத்! கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்தம்பிவாஞ்சதி' (84) என்றிலவர்த்தந்தான் பகவத் போதாயந்குருதமான புராணஸமுச்சயத்தில் ஆசார்யமாஹாதம்யப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டதிறே. (33)

பற்றுகருவைப் பரனன்றென விசுழ்ந்து *
மற்றோர்பரனை வழிபடுதல் * - ஏற்றென
கைப்பொருள்விட்டாரேனும்காசினிவில்தாம்புதைத்த *
அப்பொருள் தேடித்திரிவான்றறு. (34)

பற்றுகருவை	தன்னைபேறற்பட்டிருக்கிற ஆசார்யனை
பரனன்றென	ரக்ஷகனன்றென்று
இகழ்ந்து	அவமதிப்பண்ணிக்கைவிட்டு,
மற்றோர்பரனை	வேறேயொரு பரனான ஸர்வேசுவரனை
வழிபடுதல்	தன் ரக்ஷணாத்தமாக அநுவர்த்திக்கை,
தன்கைப்பொருள்	தன்கையிலிருக்கிற தந்தை
விட்டு	அட்பமென்ற நினைவாலே த்யஜித்த
ஆரேனும்	மற்றெவராவையும்
தாம்	தாங்கள்
காசினிவீசு	மூடிகுள்ளே
புதைத்த	புதைத்துவைத்திருக்கும்

அப்பொருள்

அந்த தந்தை

தேடித்தீர்வானற்று

தேடித்தீர்யமவன் செயல்போலாகும்.

ஏற்றே

என்னேயென்று துக்கிக்கிறார்.

அவ:- முப்பத்து நாலாம் பாட்டு. அதிசுலபனாய்த் தனக்குக்கைப்படுத்திருக்கிற ஆசார்யனை அபர்தவபுத்தியாலே உபேஷித்து, அதிதூர்லபனாய் அநேகமத்தற்பட்டுக் காணவேண்டும் படியிருக்கும் ஈசுவரனை அபேஷித்த ஸமயத்தில் நமக்கு உதவுமென்று நினைத்து அநுவர்த்திக்கை அநுஞாநகார்யமென்னுமதை இன்னமொருநூட்டாந்தத்தாலே தர்ப்பிக்கிறார்.

வ்யா:- (பற்றுகருவை) தன்னாலே பற்றப்பட்டிருக்கிற ஆசார்யனை. அதாவது - அதிசுலபனாய்த் தனக்கபேஷிதமான தசையில் ரக்ஷகனாகவும் போக்யனாகவும் ஆசிரயிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆசார்யனையென்கை. (பரனன்றெனவிகழ்ந்து) 'வ்யய வாக்ஷா' பகவதி ஜ்ஞாநதி ப்ரதே குரௌ' (85) என்று பகவதவதாரமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே பரனாயிருக்கிறவனை, ஸஜாதீய புத்தியாலே இவன்பரனன்றென்று அவமதிப்பண்ணிக் கைவிட்டு.

(மற்றோர்பரனை வழிபடுதல்) வேறேயொரு பரனை வழிபடுகை; அதாவது - அதிதூர்லபனாய்த் தன்கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அநேகம் வருத்தப்பட்டுக் காணவேண்டும் படியிருப்பானான ஈசுவரனைத் தனக்கு ரக்ஷகனும் போக்யனுமாக நினைத்துத் தல்லபாந்த்ரமாகவநுவர்த்திக்கை யென்கை. (ஏற்றே) இவன் விட்ட விஷயத்துக்கும் புறநினை விஷயத்துக்குமுள்ள நெடு வாகியைத் திருவுள்ளம்பற்றி விஷண்ணாராய் என்னேயென்கிறார்.

(தன்கைப் பொருள் விட்டு) வேண்டினபோது விநியோகம் கொள்ளலாம்படி மடிச்சீரையிலே கட்டித் தன் கையிலிருக்கிற தந்தை அலப்பென்ற நினைவாலே விட்டு.

(ஆபேஷும் காசினியில் தாம்பதைத்து) வெளிநிலத்திலன்றிக்கே பூமிக்குள்ளே மற்றாரேனும் தாங்கள் புதைத்துவைத்த; (அப்பொருள் தேடித்தீர்வானற்று) அந்த தந்தைத்தான் ஸபிக்கைக்குத்தேடித் தீர்யமவன்போலே. இங்குமவன் செயல்போலேயென்றபடி. வழிபடுதலென்றத்தோடு சேரவேணுமிதே.

'ஸுலபம் ஸ்வகரும த்யக்த்வா தூர்லபம் ய உபாஸதே | ஸப்தம் த்யக்த்வா தநம் சூடோ குப்தமந்வேஷதி க்ஷிதௌ' (86)

என்னக்கடவதினே, இந்த ச்லோகத்திலே "உபாஸதே" என்றது - ஆர்ஷம். உபாஸதே யென்றபடி. (எரித்தம்) (34)

என்றுமனைத்துயிர்க்கு மிரட்செய்நாரணனும்
அன்றும் * தன்னாரியன்பாவன்பொழியில் * — நின்ற
புனல்பிரித்தபங்கயத்தைப் பொங்குகடர் வெய்யோன் *
அனலுயிற்றது தானுவர்த்தியற்று. (35)

நின்றபுனல்	தனக்கு தரகமாயிராநின்ற ஜலத்தை
பிரித்த	விட்டகன்ற
பங்கயத்தை	தாமரைப்பூவை,
பொங்குகடர்	கிளர்த்த தேஜஸ்ஸையுடைய
வெய்யோன்	ஆத்தியானாவன்,
தான்	(முனவீகாஸத்தைப் பண்ணும்) தானே
அனலுயிற்றது	நெடுப்பையுயிற்றது
உலர்த்தியற்று	உலர்த்திவிடுமோபோலே,
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
அனைத்துயிர்க்கும்	எல்லாவாந்த்ரமாக்களுக்கும்
செய்	தண்ணளி பண்ணா நிற்கும்
நாரணனும்	ஸர்வேசுவரனும்
தன்னாரியன்பால்	தனக்கு தரகமான ஆசார்யன்பக்கல்
அன்பொழியல்	ப்ரேமம் குலைத்தால்
அன்றும்	நிக்ரஹத்தைப்பண்ணா நிற்கும்.

அவ:- முப்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. ஆஸந்நமாய் ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு தூரஸ்தமாய் தூர்லபமான ஈசுவர விஷயத்தை யாசைப்படுவார் அறிவிலிகளென்னுமத்தைத் தருஷ்டாந்தத்வயத்தாலே தர்ப்பிப்பித்தார்க்கு. ஆசார்யவிஷயத்தில் ப்ரேமமற்றவனுக்கு ஈசுவரன் ஒருகாலமும் அருகரஹம் பண்ணான்; நிக்ரஹமே பண்ணுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறாநிலில்.

வ்யா:- (என்றும்) எல்லாக்காலத்திலும். (அனைத்துயிர்க்கும்) எல்லாவாந்த்ரமாக்களுக்கும். (சுருட்செய்நாரணனும்) தண்ணளி பண்ணா நிற்கும் ஸர்வேசுவரனும். நாரணனுமென்றது - "உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவெழியாது" (திருப்பாவை 28) என்கிறபடியே

ஸகலாத்மாக்களோடும் அஸ்ரஜநீயமான ஸம்பந்தமுடையவனாகையாலே ஸர்வவத்ஸலனென்று தோற்றுகைக்காக. (அன்றும்) நிக்ரஹத்தைப் பண்ணா நிற்கும். அன்றுதல் - சீறுதல்.

(தன்னாரியன்பாலன்பொழியில்) தன்னாசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றால். அதாவது - கீழ்ச் சொன்னபடியே இறையன் றென்றும் பரனன்றென்றும் நினைத்துத் தானவனைவிடும்படி தத்விஷயப்ரேமம் குலையிலென்கை.

(நின்றபுனல்பிரிந்த பங்கயத்தை) - உத்பத்தியே தொடங்கித் தனக்குதாரகமாகப் பற்றிநின்ற ஜலத்தைவிட்டகன்ற தாமரையை. (பொங்குசுடர் வெப்போன்) கிளர்ந்த தேஜஸ்ஸையுடையாய், உஷ்ண கிரணனான ஆதித்யன், அதாவது - "செங்கமலமந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்" (பெருமான் திரு.5-6) என்கிற படியே நரைப்பிரியாமல் நிற்கும்காலத்தில் என்றுமொக்கத் தன்னுடைய கிரணங்களாலே அதுக்கு விகாஸத்தைச் செய்து கொண்டு போருமவனென்கை.

(அனலுமிழ்ந்து தானுலர்த்தியற்று) நெருப்பையுமிழ்ந்துதான் அத்தையுலர்த்திவிடுமாபோலேயென்கை. இத்தால் நரைப் பிரியாமல் நிற்கும்காலத்தில் தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்றானே நரைப்பிரிந்த காலத்தில் நெருப்பையுமிழ்ந்து அத்தையுலர்த்திவிடுமாபோலே, ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாமல் நிற்காலத்திலே என்றுமொக்க அநுக்ரஹஸீலனாய் இவன் ஸ்வரூபத்தை விகாஸிப்பிக்கும் ஈசுவரன்றானே ஆசார்யஸம்பந்தம் குலஸந்தால் நிக்ரஹஸீலனாய் இவன் ஸ்வரூபத்தை ஸங்கோ சிப்பித்து விடுமென்றதாயிற்று.

நாராயணோபி விக்கும் யாதி குரோ: ப்ரக்யத்ய தர்ப்பத்தே, கமலம் ஜலாததேதம் சோஷயதி ரவிர் ந தோஷயதி (87) என்னக் கடவதினே. (35)

வில்லார்மணிகொழிக்கும் வேங்கடப்பொற்குன்றுமுதல் •
செவ்வார்பொழில் தழித்திருப்பதிக - செவ்வார் •
மருளாயிருனோட மத்தகத்துத்தந்தான் •
அருளாலே வைத்தவவர். (36)

வீல்லார்

மணி

கொழிக்கும்

வேங்கடம்

பொற்குன்றுமுதல்

செவ்வார்

பொழில்

குழி

திருப்பதிகளெல்லாம்

மருளாயிருள்

ஒட

மத்தகத்து

தந்தான்

அருளாலே

வைத்த

அவர்

தேஜஸ்ஸுமிக்கிருந்துள்ள

ரத்தங்களை

கவித்தெறடா நிற்கும்

திருவேங்கடமென்கிற

ஸ்ப்ருஹணியமான
திருமலைதொடக்கமாயுள்ள,

மேகங்கள் வந்து படியும்படியிருக்கும்

பொழில்களாலே

குழம்பட்டிருக்கிற

உகந்தருளின தீவ்யதேசங்களெல்லாம்,

அஜ்ஞாநமாகிற அந்தகாரமானது

அதிசீரமாகப் போம்படியாக

சீஷ்யனானவன் சீரஸ்ஸிலே

தம்முடைய திருவடிகளை

நிறேறுதல்க்குபயாலே

வைத்தருளின

ஆசார்யான அவரேயாவர்.

அவ:- முப்பத்தாராம்பாட்டு. ஸச்சீஷ்யனாய் ஸதாசார்ய ப்ரேமமுடையவனாயிருக்குமவனுக்கு ஸகலதீவ்யதேசங்களும் தன்னாசார்யனே யென்கிறார்.

ஃயாம் (வில்லார்மணிகொழிக்கும்) தேஜஸ்ஸு மிக்கிருந்துள்ள ரத்தங்களை திருவுருவிகளானவை கொழித்தெறடாநிற்கும். வில்லாவது - தேஜஸ்ஸு, ஆர்தல் - மிகுதி. * பன்மணி நீரோடுபொருதுரும்கு காணமுடைய வேங்கடமிறே.

(வேங்கடப்பொற்குன்றுமுதல்) திருவேங்கடமென்கிற திருநாமத்தை யுடையதாய் ஸர்வஸம்ஸ்ப்ருஹணியமான திருமலை தொடக்கமாயுள்ள. (செவ்வார்பொழில்குழி) உயரத்தினதிரையத்தாலே மேகங்கள் வந்து படியும்படியிருக்கும் பொழில்களாலே குழப் பட்டிருக்கிற. செல் - மேகம், ஆர்தல் - படிதல் (திருப்பதிகளெல்லாம்) உகந்தருளின நிலங்களான தீவ்யதேசங்களெல்லாம்.

(மருளாயிருளோட) அஞ்ஞாநாத்காரமானது அதிகர்மாகப் பேம்புடியாக. (முத்தகத்துத் தன் தானுளாலே வைத்தவயிர்) சிஷ்யன் சிரஸ்ஸிலே தம்முடைய திருவடிகளை ஹேத்தவந்தாங்காளாவற்றிக்கே க்ருபையாலே வைத்தருளின ஆசார்யானவவரென்கை. அர்ச்சாஸ்தலங்களைச் சொன்னவியு - பரவ்யூஹாதி ஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். பரவ்யூஹாதி பஞ்சஸ்தலமும் ஆசார்யனெயென்றிருக்கக் கடவனென்னுமத்தை “பாட்கெகேசுமிம்” (ஸ்ரீவசநபூஷணம்) என்று தொடங்கிப் பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்தாரிதே.

‘யேநவ குருணா யஸ்ய ந்யாஸஸித்தயா ப்ரத்யதே | தஸ்ய வைகுண்ட- துத்தபதி த்வாரகாஸ ஸர்வ ஏவ ஸ:’ (88) என்கிற வசநம் இதுக்கு ஸம்வாதமாக அநுஸந்தேயம். (36)

பொருளுழிகு முடம்பும் புகலும் *
தெருளும் குணமும் செயலும் * — அருள்புரிந்த
தன்னாரியன் பொருட்டாச்சங்கற்பம்செய்பவர்தெஞ்சு *
எந்நாளும் மாலுக்கிடம். (37)

பொருளும்	தனக்குண்டான ததும்
உயிரும்	தன்ப்ராணனும்
உடம்பும்	தன்சரீரம்
புகலும்	தனக்குறமும்
தெருளும்	தன்ஜ்ஞாதும்
குணமும்	தன்னுடைய சமதமதி குணங்களும்
செயலும்	தன்வயாபரங்களும், ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும்
அருள்புரிந்த	நிர்ஹேதுக்குபைபண்ணித்தன்னை அங்கீகரித்தருளின
தன்னாரியன்பொருட்டா	தன்ஆசார்யனுக்கு சேஷமாக
சங்கற்பம் செய்பவர்	ஸங்கல்பித்திருக்கும்வர்களுடைய
நெஞ்சு	ஹ்ருதயமானது
எந்நாளும்	எப்போதும்
மாலுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு
இடம்	விரும்பிவந்திக்கும் இடமாதம்.

அவ: - முப்பத்தேழாம் பாட்டு. அர்த்த ப்ராண சரிராதிகளெல்லாம் ஆசார்யசேஷமாக அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் நெஞ்சு, ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாஸஸ்தாநமென்கிறார்.

ய்யா: - (பொருளும்) தனக்குண்டான அர்த்தமும். (உயிரும்) தன்னுடைய ப்ராணனும். (உடம்பும்) தன்னுடையசரீரமும். (புகலும்) தன்னுடையக்ருஹமும். (தெருளும்) தன்னுடைய ஜ்ஞாதமும். (குணமும்) தன்னுடையசமாதிகுணங்களும். (செயலும்) தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்திகளும். இவையெல்லாவற்றையும்.

(அருள்புரிந்த தன்னாரியன் பொருட்டா) ஒருஹேதுவின்றிக்கே மிருக்கச்செய்தே க்ருபையைப்பண்ணி தன்னையங்கீகரித்த தன்னுடைய ஆசார்யன் பொருட்டாக. தச்சேஷமாகவென்றபடி. (சங்கற்பம் செய்பவர் நெஞ்சு) ஸங்கல்பம் பண்ணுமவர்கள் நெஞ்சு. அப்படி ஸங்கல்பித்திருக்குமவர்களுடைய ஹ்ருதயமென்றபடி.

(எந்நாளும்மாலுக்கிடம்) எல்லாக்காலமும் ஸர்வேச்வரனுக்கு வாஸஸ்தாநம். இவன் ஸகலமும் தன்னாசார்யனுக்கு சேஷமென்று ஸங்கல்பித்து “தேவுமற்றறியேன்” (கண்ணி-2) என்றிருக்க, அவன் இவனுடையஹ்ருதயத்தைத் தானாதரித்துக் கொண்டிருக்குமாயிற்று.

‘சாரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணாநஸஸித் குர்வர்த்தம் தந்நாரயேத் யஸ்து ஸசிஷ்யோ நேதரஸ் ஸ்ம்ருத: ||’ ‘குர்வர்த்தம் ஸ்வராமந: பும்ஸ: த்ருதஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மந: | ஸுப்ரஸந்நஸ் ஸதா விஷ்ணுர் ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே’ (89) என்று ஜயஸம்ஹிதையில் முரோஹநாயனாராருளரிச்செய்த வசநம் இதுக்கு ஸம்வாதமாக அநுஸந்தேயம். (37)

தேனார்கமவத் திருமாமகன் கொழுநன் *
நானேருருவாகித் தன்னகுளால் * — மானிடர்க்காம்
இத்திவத்தேதொன்றுதவால் யார்க்குமவன் தானினையை *
உன்னுவதே சாவலும்தம். (38)

தேனார்	மதுஸம்ருத்திமாறாத
கமலம்	செய்வித்தாமரைப்பூவை
	வாஸஸ்தாநமாகவுடைய
திருமாமகன்	பெரியபிராட்டியாருக்கு

கொழுநன் வல்லபான ஸர்வேச்வரன்,
தானே ஸர்வாதிகளை தானே
குருவாகி மனஷ்யகுபங்கொண்டு ஆசார்யனாகி,
தன்னருளால் தன்னுடையக்குடையாலே,
மானிட்டக்காய் உபதேசத்தால் திருந்தவதற்கு
யோக்கியரான மனஷ்யர்களுக்காக
இந்நிலத்தே அவர்களிருந்த இத்தழமீயிலே
தோன்றுதலால் அவதரிக்கையால்,
யார்க்கும் எல்லா சேதநர்க்கும்
அவன்தானினையை சேஷியான அந்த ஆசார்யன்
திருவடிகளை
உன்னுவதே ப்ராப்யமாக அநுஸந்திக்குமதுவே
சாலையும் மிகவும் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரும்.

அவ: முப்பத்தெட்டாம் பாட்டு ஆசார்யவைபவத்தினை பஹு
விதமாக அருளிச்செய்தார் கீழ். அநெல்லாம் தகுமென்கைக்காக
ஆசார்யன் பகவதவதாரமென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பித்து இப்படி
இருக்கையாலே ஸல்லார்க்கும் அவன் திருவடிகளை அநுஸந்திக்கு
மதே மிகவுமநுபமென்று இவ்வர்த்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

ஃயா: தேணார்க்குலத் திருபாயசன் கொழுநன் தன்னோட்டை
ஸ்பாச்சத்தாலே எப்போதுமொக்க செவ்விபெற்றிருக்கையாலே
மதுஸம்ருத்தி மாறாத தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாக வுடையளாய்
யூர்யென்று திருநாமமாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு
வல்லபளானவன். (தானே) ச்ரியபதியாகையாலே ஸர்வாதிகளை
தானே. (குருவாகி) திவ்யரூபத்தை மறைத்து மநுஷ்யரூபங்கொண்டு
ஆசார்யனாய்.

இதுக்கடியென்னென்னில்; (தன்னருளால்) தன்னுடைய
க்ருபையாலே; ஹேத்தவந்தரமிலையென்கை. இப்படி அவதரிக்கிறது
தான் ஆருக்காகவென்னில்; (மானிட்டக்காய்) சாஸ்த்ரவச்யமான
மநுஷ்யஜ்ஞமத்திலே பிறந்து உபதேசாதிகளாலே திருத்தினால்
திருந்தி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு யோக்கியரான ஆத்மாக்களுக்காக,

(இந்நிலத்தேதோன்றுதலால்) ப்ரஹ்ம விழுந்த கிணற்றிலே
ஒக்கக்குதிக்கும் தாயைப்போலே இவர்கள் ஸம்ஸாரார்ணவ
மக்தராய்க் கிடக்கிற இந்த பூமியிலே அவதரிக்கையால்.

(யார்க்கும்) வர்ணபேத்தாலும், ஆச்ரமபேத்தாலும் ஸ்த்ரீபுருஷ
பேத்தாலும் பலவகைப்பட்டிருக்கிற ஆத்மாக்களெல்லார்க்கும்.

(அவன் தாளிணையையுன்னுவதே) சேஷியாய், சரணயனாய்,
ப்ராப்யனாயிருக்கிற அவனுடைய திருவடிகளினையுடைய உத்தேச
மாகவும் ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் அநுஸந்தித்திருக்கும்மதே.
அவதாரணத்தாலே இத்தாழிய மற்றொன்றும் வேண்டாவென்கை.
(சாலையும்) மிகவுமறும். உறுகை -சேருகை. இத்தால் மிகவும்
ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமென்கை.

‘ஸாக்ஷாத்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்த்யமயிம் தநம்|
மக்தநாத்தரதே லோகாத் கருண்யாய்ச் சாஸ்த்ரபாணிநா|
தஸ்மாத் பக்திர் குரேள கார்யா ஸம்ஸார பயபீருணா’ (90)
என்று ஜயாக்யஸம்ஹிதையிலே சாண்டில்யன் சொன்னவசனம்
இப்பாட்டிற் சொன்ன அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக
அநுஸந்தேயம்.

அலகைமுலை கவைத்தாற்கன்பரபுக்கன்பர் *
திலதமெனத் திரிவார்தம்மை * - உலகர்ப்பழி
தூற்றில் துதியாகும் தூற்றாதவரிவரைப் *
போற்றிவது புன்மையெய்யாம்.

39

அலகைமுலை பெற்றதாய் போலவந்த பேயின் முலையை
கவைத்தாற்கு அவன்ப்ரானனோடே பூஜிக்குத்தனனை
நோக்கித் தந்தவன்பக்கல்
அன்பாடிக்கு ப்ரேமபுக்தநானவர்களுடைய
திருவடிகளில்
அன்பர் ப்ரேமபுக்தராய்,
திலதமென லோகத்துக்குத் திலகபூதரென்று
சல்லாக்கும்படி
திரிவார்தம்மை ஸுதரீர்க்கும் மஹாத்மாக்களை
உலகர் லெளகிகரணவர்கள்
பழிதூற்றில் பகவதவீஷயத்திற் காட்டிலும்,
வரணாஃரமாத் விபாகமற பாகவத
வீஷயத்தில். அதிப்ராப்யன்ய
முடையவரென்பதே ஹேதுவாகநிற்கில்
துதியாகும் அது இவர்கள் குண ப்ரகாசகமாகையால்
ஸ்துதியாகும்.
அவர் அந்த லெளகிகர்

தாற்றாது
இவரை
போற்றில்
அது
புன்மையோம்
அப்படி நித்தியமால்,
இந்த பாகவதப் பாவன்யமுடையவர்களை
நல்லவரன்று புகழில்
அந்தப் புகழ்கை
நித்தையோம்வீடும்.

அவ:-முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. இவ்வாசார்யவைபவமறிந்து இவ் விஷயத்திலற்றுத்திர்ந்து நிற்பாரேற்றமறிவார் விசேஷஜ்ஞரன்றோ? அதறியாதலெனிகிர் “பகவத் விஷயத்திலுங்காட்டில் இவ்விஷயமே உத்தேசமென்று பற்றித் திரியாநின்றார்” என்று பழி தாற்றுவார் களாகிலோவென்ன; இது பகவத்விஷயத்திலுள்ளிர் நிற்பாறல் லார்க்கு டொக்குமிறேயென்று பார்த்து தத்விஷயத்திலுங் காட்டில், ததய விஷயத்திலுள்ளிர் நிற்பாரேற்றத்தைச் சொல்லி, இப்படி நிற்குமதிகாரி களுக்கு டொனகிகர் பண்ணும் நிந்தை(ஸ்துதி?)யும் ஸ்துதி நிந்தையுமாய் விடுமென்கிறார்.

வ்யா:- (அலகைமுலை கவைத்தாற்கு) அலகையென்று - பேய்க்கு பேர். “பெற்றதாய்போல்வந்த பேய்ச்சி” (பெரிய திருமொழி 1-3-1) என்கிறபடியே தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாகப் பசையறச் சுவைத்தவனுக்கு.

(அன்பரடிக்கன்பர்) ‘ஸ்தந்த்யம் தத்விஷயஸம்மிச்சம் ரஸ்ய மாஸ்துத்யக்குடோ’ (ஹரிவம்சம்-35) (91) என்றும் “விப்பாஸுத்யாவமுது செய்திட்டமாயன்” (திருவாய் 1-5-9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவன் கையிலகப்படாமல் அந்த விஷப்பாலே அமுதாக்கி அமுது செய்து ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றாண தன்னை நோக்கித்தந்தவனென்று அந்த குணத்துக்குத் தோற்று அவன் பக்கல் ப்ரேமயுக்தராமியிருக்கும் அவர்கள் திருவடிகளில் ப்ரேமயுக்தராமியிருக்குவார்கள்.

(திவதமெனத்திரிவார்தம்மை) இப்படி பாகவத விஷய ப்ரேமயுக்தராய் லோகத்துக்கு இவர்களொருதிலகமென்று விசேஷஜ்ஞர் சலகிக்கும்படி திரியும் மஹாநாபர்களை, அன்றிக்கே, அன்பரடிக்கன்பர்க்கு - இவர்கள் திலகபூதரென்று அறிவையுடையர் கொண்டாடும்படி திரியும் பெரியோர்களென்னவோம்.

(உலகர்ப்பு தூற்றில் துதியாகும்) இப்படியிருக்கும் அதிகாரிகளை வர்ணாச்ச்ரமபதி விசேஷங்களென்றும் பராபயல் பாகவதரென்கிற மாத்திரே பற்றாசாகக் கொண்டு பகவத் விஷயந்நன்னிலும் காட்டில்

இவர்களே உத்தேச்யரென்று நினைத்து அநுவர்த்தித்துத் திரியா நின்றார்களென்று லௌகிகரானவர்கள் பழி தூற்றில்; அவர்கள் குணப்ரகாசகமாயையோ ஸ்தோத்ரமாய் விடும்.

(தூற்றாதவரிவரைப் போற்றிலது புன்மையேயாம்) இப்படிப் பழி தூற்றாதே லௌகிகரானவர்கள் கீழ் சொன்ன அந்த அதிகாரிகளை லோகஸங்க்ரஹாதிசுருக்காக மேலெழச்செய்து கொண்டு போருமாசாரங்களைக் கண்டு அவையடியாக நல்லவர்களென்று புகழில், அது -இவர்களதிகாரத்துக்குச் சேராமையாலே புன்மையோம் விடுமென்கை. புன்மை - பொல்லாங்கு. நிந்தையென்றபடி.

‘ந்யாஸவியத்யைநிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம்| ப்ராக்குதாபிஷ்டிரிர் நிந்தா நிந்தாஸ்துத்திரிதி ஸ்மருதா’ (92) என்னக் கடவதிநே.

(39)

அல்லிமலர்ப்பாவைக்கன் பரடிக்கன்பர் *
சொல்லுமவிடுகருதியாம் * - நல்ல
படியாம் மஹாநாக்ரவார்சரிதை * பார்வை
செடியார் வினைத்தொகைக்குத்தி

(40)

அல்லிமலர் பாவைக்கு
அன்பர்

அடிக்கன்பர்

அவீடுசொல்லும்

கருதியாம்

அவார்சரிதை

மஹாநாக்ர

நல்லபடியாம்

பார்வை

செடியார்

வினைத்தொகைக்கு த்

பெரியவிராட்டியார் விஷயத்தில்
ப்ரேமயுக்தனாயிருக்கும்
ஸர்வேச்சுரனுடைய
திருவடிகளில் ப்ரேம
யுக்தராயிருக்கும்மவர்கள்
விநோதமாய்ச் சொல்லும்
வார்த்தையும்
வேதத்தோபதி ப்ரமாணமாய்ப்
பரிசுரஹிக்கலாயிருக்கும்;

அவர்களுடைய
அபிஷ்டாநமானது
ஸதாநாரப்திதகம்கான
மங்ஸம்சுத்திக்கு
நன்றான முலமாயிருக்கும்;
அவர்களுடைய கடாஷும்
தூறுமண்டிக்கிடக்கிற
கர்மஸமுஹத்துக்கு அந்த
போலே நாசகரமாயிருக்கும்

அவ: - நார்பதம் பாட்டு இப்படியானாலும் இவர்களுடைய சொல்லும் செயலும் நாட்டார்க்குப் பொருந்தாமையாலே அது தன்னையிட்டுப் பழிக்கிலோவென்ன, இது ப்ரதமபர்வநிஷ்டர்க்கு மொக்குமிறே யென்றுபார்த்து ஸாமாந்யேந பாகவதர்களுடைய உக்திவ்ருத்திகடாக்ஷங்களினுடைய வைபவத்தைச் சொல்லி இப்ப்ரபந்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

வ்யா:-(அல்லமலர்ப்பாவைக்கன்பரபடிக்கன்பர்) "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பர்" (திருபாவம் 10-10-6) என்று இதுவே நிருபகமாகச் சொல்லி ஸம்போதிக்கும்படித் தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் ப்ரேமயுக்தனாயிருக்கும் ஈசுவரன் திருவடிகளில் ப்ரேமமே நிருபகமாய்ப்படியிருக்கும் பாகவதர்கள்.

(சொல்லுமவிடுகருதியாம்) விநோதமாய்ச் சொல்லும் வார்த்தை வேதார்த்தமாயிருக்கையாலே அபௌருஷேயமாய் நியநிர்தோஷமாய் ஆப்ததமமாயிருக்கும் வேதத்தோபாதி ப்ரமாணமாய்ப் பரிக்ரஹிக்கலாயிருக்கும்.

(நல்லபடியாய் மநுநாற்கவர்க்கரிதை) அவர்கள் சரித்ரமானது - தர்மசாஸ்த்ரங்களில் தலையாய் ஸதாசாரப்ரதிபாதகமாய் இருக்கும் மாநவசாஸ்த்ரத்துக்கு, இத்தனைக் கொண்டோ இது சொல்லிற்றென்னும்படி நன்றானமூலமாயிருக்கும். படியாவது - தன்னைக்கொண்டு தனக்குப்போவியானது செய்யலாய்ப்படி மூலமாயிருக்குமிதிறே.

(பார்வை செடியார்வினைத்தொகைக்குத்தி) அவர்களுடைய கடாக்ஷமானது, தூறுமண்டிக்கிடக்கிற கர்மஸுழைத்துக்கு அக்நி போலே நாசகரமாயிருக்குமென்கை. அதாவது - இவர்களுடைய கடாக்ஷம் - ஸ்வவிஷயமானவர்கள் கர்மத்தை நிச்சேஷமாகப் போக்குகையாலே ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்குமென்றதாயிற்று.

'வேதசாஸ்த்ர ரதாருடா: ஜ்ஞாந கட்க தரா த்விலா: க்ரிடார்த்தமபி யத் ப்ரஹ்ம: ஸதர்ம: பரமோமத:'(93) என்றும், 'வாஸுதேவம் ப்ரபந்நாநாம் யாந்யேவ சரிதநாி ஹை தாந்யேவ தர்ம சாஸ்த்ராணியேவம் வேதவிதோ விது:'(94). 'ந கத்தயதி

ததாஜந்துஸ்தீர்த்தவாரி சகதரபி லீலயைவ யதா பூப வைஷ்ணவநாம் ஹி வீக்ஷணை:'(95) என்றும் இதிஹாஸ புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட வசநங்கள் இப்பாட்டிற் சொன்ன அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயங்கள். (40)

அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார்
வாழித் திருநாமம்

திருவாழுத் தென்றாங்குத் சிறுக்க வந்தோன் வாழியே *
தென்னருளான் அன்பால் திருத்தினான் வாழியே *
தருவாழ மெதிரான் தானடைந்தோன் வாழியே *
தமிழ்குளாப்பிரமேயசரம் தமர்க்குரைப்போன் வாழியே *
தெருளாரு மதரகவிறிலை தெளிந்தோன் வாழியே *
தேகபொவமடந்தன்னைச் சிதைத்தட்டான் வாழியே *
அருளாளமருமனியம் ஆரியன்தான் வாழியே *
அருள் காந்திகைப் பரணியோன் அனைத்தாழி வாழியே.

திருநகைத் தனியன்

கார்த்திகே பரணினாதம் யதீந்தராச்சித மாச்சரேய |
ஜ்ஞாந ப்ரமேய ஸாராபிவத்தாரம் வரதம் முதிம் ||

நியத் தனியன்

ஜ்ஞாநபத்த்யாதத் வைராக்யம் ராமாநுஜ பதாச்சரிதம் |
பஞ்சமோபாய ஸம்பந்நம் ஸம்யமீந்த்ரம் நமாம்யஹம் ||

அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார்

திருவடிகளே சரணம்;

அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானாரருளிச் செய்த

ஞானஸாரம் முற்றிற்று.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய ஜீயர் அருளிச் செய்த ஞானஸாரம்பாக்காயநம் முற்றிற்று..

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

அருளாளப் பெருமான் எம்பெருமானார்

அருளிச் செய்த

ப்ரமேயஸாரம்

இதற்கு விசதவாச்சிகாமணியான

ஸ்ரீமணவானாமாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யாநம்

தனியன்

நீல்காமலென்றும் நினைந்துத் தொழுமின்கள் நீளிலத்தீர் *
பாங்காகதல்ல பிரமேயசாரம் பரிந்தனிற்கும் *
பூங்காவளம் பொழில்நீழ் புடைவாயும் பூதுப்புளின் *
ஆங்காரமற்ற வருளான மாமுனி அம்புதமே (பதமே).

அவதாரிகை

ஸகலசாஸ்த்ர நிபுணராய், தத்வஹிதபுருஷார்த்த யாதாத்மயவிதக்ரேஸரராய், ஸமஸ்தஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந காமராய், தம்மை அடியிலே அங்கீகரித்தருளின எம்பெரு மானார் திருவடிகளிலே சிரகாலம் ஸேவைபண்ணி தத்வஹித புருஷார்த்தவிசேஷங்களெல்லாம் சரமப்பவ்யந்தமாக அவருளிச் செய்யக் கேட்டு, தந்நிஷ்டராயிருக்கும் அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் தம்முடைய பரமக்குபையாலே ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் ஓரொரு ப்ரதேசத்திலே தாத்பர்யரூபணே ப்ரதிபாதிக்கப் படுகையாலே ஸகலர்க்கும் அறியவரிதாம்படியிருக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களை ஸங்க்ரஹித்து ஞானசாரமாகிற ப்ரபந்தமுகேந அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினவநந்தரம் ஸகலசாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாகையாலே ப்ரமாணஸாரமான திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயங்களில் ஸாராம்சத்தை ஸங்க்ரஹித்து இப்ப்ரபந்தமுகேந அருளிச் செய்கிறார். ஆகையிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேய சாரமென்று திருநாமமாயிற்று.

அவ்வானவருக்கு மவ்வானவரெல்லாம் *
உவ்வானவரடிமை யெவ்வுரைத்தார் * — இவ்வாறு
கேட்டிருப்பார்க்காளென்று கண்டிருப்பார் * மீட்சியில்லா
நாட்டிருப்பாரென்றிருப்பன் தான். (1)

அவ்வானவருக்கு

அகாரவாச்சயானான
ஸர்வேச்சவரனுக்கு

மவ்வானவரெல்லாம்

மகாரவாச்சயானான ஜீவாத்மாக்க
ளெல்லாக்கும்

அடிமையென்று

சேஷபூதர்களென்று

உவ்வானவர்

கடக்தவமேஸ்வரூபமாயுள்ள
ஆசார்யானவர்கள்

உரைத்தார்

அருளிச்செய்தார்கள்

இவ்வாறு

இந்தப் ப்ரகாரத்தை

கேட்டு

உபதேசமுகத்தாலே கேட்டு

இருப்பார்க்கு

அதிலேநிலைநின்றிருக்கு
மவர்களுக்கு

ஆடுகளன்று

சேஷபூதர்களென்று

கண்டிருப்பார்

தங்களை தர்சித்திருக்கும்மவர்கள்

மீட்சியில்லா

புநராவருத்தியில்லாத

நாடு

திருநாட்டிலே போய்

இருப்பாரென்று

அடியார் குறாங்களுடன்
கூடியிருக்குமவர்களென்று

நான்

எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே
ஸேவித்திருந்தநான்

இருப்பன்

ப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பன்

அவ: - முதற்பாட்டு. இதில் திருமந்த்ரத்துக்கு ஸங்க்ரஹ மான ப்ரணவத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயத்தில் ஸாராம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:- (அவ்வானவருக்கு) அகாரவாச்சயானானவருக்கு “அ இதிப்ரஹ்ம்” (ருக்வேதம்) (96) என்று அகாரத்தை ப்ரஹ்மசக்த வாச்சயானான ஸர்வேச்சவரனோடே ஸமாநாதிகரித்துச் சொல்லிற்றிறே ச்ருதி. அந்த ஸாமாநாதிகரணயந்தான் வாச்சயாசக ஸம்பந்த

நிபந்தநமிறே. 'ஸமஸ்தபதபூலத்வாத் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத: ஸமஸ்தவாஸ்யபூலத்வாத் ப்ரஹ்மணோபி ஸ்வபாவத: வாஸ்யவாஸக ஸம்பந்தஸ் தயோராத் தாத் ப்ரதீயதே' (வாமநபுராணம்) (97) என்னக் கடவதிறே.

(மவ்வானவரெல்லாம்) மவ்வானவரென்று மகாரவாஸ்யராண ஜீவாத்மாக்களைச் சொல்லுகிறது. 'மகாரோ ஜீவவாஸக:' (98) என்னக்கடவதிறே. இதுதான் ஏகவசநமாயிருந்ததேயாகிலும் ஜாத்யேகவசநமாய்க் கொண்டு ஸமஷ்டி வாஸகமாயிருக்கையாலே த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்தையும் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும். ஆகையாலே மவ்வானவரெல்லாமென்கிறார்.

(உவ்வானவர்) உகாரவாஸ்யராணவர். இத்தால் - ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனெனென்னில், உகாரம் லக்ஷ்மீ வாஸகமாக சாஸ்திர எபித்தமாகையாலும், அவன் தனக்கு கடகத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலும், ஆசார்யனுக்கும் கடகத்வமே ஸ்வரூபமாகையாலும், தத்ஸாதர்மியமுண்டாகையாலே இவனுடைய கடகத்வத்துக்கு மூலம் அவன் திருவடிகளின் ஸம்பந்த விசேஷமாகையாலே தத்ப்ரயுத்தமான ஐகியமுண்டிறே. ஆகையால் தத்ஸாதர்மியத்தாலும் தத்ஸம்பந்தப்ப்ரயுக்த ததைக்யத்தாலும் ஆசார்யனை உகாரவாஸ்யனென்கிறது.

எம்பெருமானார் ஒருநான் உகப்பிலே முதலியாண்டானுக்கு அருளிச் செய்ததாக அவருடைய குமாரரான கந்தாடையாண்டான் பட்டருக்கு அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாம் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரணவஸங்க்ஷமாயகிற ப்ரபந்தத்திலே ஆசார்யனை உகாரவாஸ்யனாகச் சொல்லாநின்றதிறே. இவரும் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸேவித்தவராகையாலே அவர் அருளிச் செய்யக்கேட்டிருக்குமது கொண்டுநே இப்ப்ரபந்தத்தில் இப்படியருளிச்செய்தது.

(அடிமையென்றுரைத்தார்) சேஷமென்றருளிச் செய்தார்; ஸம்பந்தத்தொடரம் பிறப்பிக்கை கடகக்ருத்யமிறே. ஈசுவரன் சேஷியாய் இத்தலை சேஷமாயிருந்தாலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை ஆசார்யன் உபதேசத்தாலே உணர்த்தினதிறே இவனுக்கு ப்ரகாசிப்பது. ஆகையாலே; அவ்வானவர்க்கு மவ்வானவரெல்லாம் அடிமையென்று உவ்வானவர் உரைத்தாரென்கிறார்.

(இவ்வாறு கேட்டிருப்பார்க்கு) இதுதான் உபதேச கம்யமாகையாலே இப்ப்ரகாரத்தை உபதேசமுக்கத்தாலே கேட்டு, தந்நிஷ்டராயிருப்பார்க்கென்கிறார்.

(ஆளுென்று கண்டிருப்பார்) அதாவது - அப்படியிருப்பார்க்கு சேஷமென்று தங்களை தர்சித்திருக்குமவர்களென்கை. கீழ்ச் சொன்ன பகவத்சேஷத்வம் தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கையாலேயிறே இவரிப்படியருளிச் செய்தது, திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அந்ந்யார்ஹசேஷத்வ அந்ந்யசரணத்தே அந்ந்யபோகத்வங்காக்கிற ஆகாரத்ரயமும் ததீயாந்வம் பர்யந்தமாயிறேயிருப்பது, இதுதான் மூன்று பதத்திலும் ஆர்த்தமாக வருமித்தனையிறே. ஆகையாலே இப்பதத்திலார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற இத்தை அருளிச்செய்தாராயிறிறு. ஆக இப்படித் தங்களைத் ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக தர்சித்திருக்குமவர்கள்.

(மீட்சியில்லா நாட்டிருப்பாரென் றிருப்பன்னான்) புநராவ்ருத்தியில்லாத திருநாட்டே போய் ஆடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடியிருக்குமவர்களென்று ப்ரதிபாதிப்பண்ணி யிருப்பன் நான். நானென்கையாலே ஸ்வப்ரதிபத்திவிசேஷத்தை அருளிச் செய்துகிறார்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஸேவித்து ஸர்வஜ்ஞராய், பரமாத்மாயிருக்கையாலே தாமறுதியிட்டதே அர்த்தமென்று லோகம் பரிக்ரஹிக்கும்படியான மதிப்பராகையாலேயிறே "என்றிருப்பன் நான்" என்றருளிச் செய்தது. (1)

குலமொன் றுயிர்பல தஞ்ஞற்றத்தா விட்ட *
சுலமொன்று காரியமும் வேறாம் * - பலமொன்று
காணாமை காணும் சுருத்தார் திருத்தான்கன் *
பேணாமை காலும் பிறை. (2)

குலம்	ஆத்மாவுக்கு நிருபாதகமாயிருக்கும் சேஷத்வகுபமானகுலம்
ஒன்று	ஒன்றேயுள்ளது.
உயிர்	அந்நசேஷத்வாஸ்யமாயான ஆத்மாக்கள்
பல	அஸங்க்யாதர்;
தஞ்ஞற்றதால்	தாங்கள் பண்ணை புனியபாபநுகர்மமடியாக
இட்ட	ஈசுவரன் இவர்களுக்குக் கொடுத்த

கலம்	சரீமாகிறபாத்ரம்
ஒன்று	ஒன்றேயாகும். (தேவாதிபேத்தால் சரீங்கள நேகமானாலும் எல்லாம் ப்ரக்ருதிபரிணாம மாகையால் அத்தகையீட்டு ஒன்றென்று சொல்லப்பட்டது)
காரியமும்	அந்தந்த தேஹபரிக்ரஹத்தாலுண்டாகும் புண்யபாபபலாநுபல குபமான ஸுகதுக்காதிகளாகிற காரியமும்
வேறாம்	பலவகைப்பட்டிருக்கும். (இப்படி ஸம்ஸாரம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கூடி சொல்லுகிறார் மேல்)
பலமொன்று	க்யாதிஸாபபூஜாதிகளாகிற பலமொன்றிலும்
காணாம	கண்வையாதே
காணும் கருத்தார்	இவ்வாத்தமாவின்னுஜீவநத்திலேயே நோக்கான நினைவையுடைய ஆசார்யனது
திருத்தாங்கள்	திருவடிகளை
பேணாம காணும்	ஆசர்யியாம காணுங்கோள்;
மீனது	இப்படி ஸம்ஸாரம் அவிச்சிந்தமாய்ச் செல்லுக்கக்கடியான குற்றம்

அவ: - இரண்டாம் பாட்டு. மகாரவாச்சியில் பத்த சேதநரானவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் ஒழிக்கறாமல் செல்லுக்கக்கடி ஸதாசார்ய ஸமார்யணமில்லாமெ யென்கிறார்.

வ்யா: - (குலமொன்று) நிருபாதிசுமாய் நித்யமாயிருக்கும் குல மொன்று. அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வம்; தொண்டக் குலமிறே. (உயிர்/பல) ஆத்மாக்களநேகர் - அதாவது - அந்த சேஷத்வாச்சர்யமான ஆத்மாக்கள் அஸங்க்யாதரென்கை. (தங்குற்றத்தாலிட்டகல மொன்று) அதாவது - தாங்கள் பண்ணின புண்ய பாபரூபகம்மடியாகத்தந்தனை ஈச்வரனீட்டு வைத்த சரீமாகிற கலமொன்றென்கை. தங்குற்றத்தாலிட்டகலமொன்றென் கையாலே - ஈச்வரன் இவ்வாத்தமாக்களை சரீரத்திலிடுவது அவ்வலருடைய கர்மங்களை யாராய்ந்து அதுக்கிடா வென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. கலமொன்றென்றது - தேவாதிஜாதி பேத்தாலும் தத்ததவாந்தரபேத்தாலும் அநேகமாயிருத்தேயாகிலும் எல்லாம் ப்ரக்ருதிபரிணாம ரூபமென்னுமதில் பேதமில்லாமையாலே.

(காரியமும் வேறாம்) அந்த தேஹபரிக்ரஹத்தால் கொள்ளும் கார்யமும் பிந்தமாயிருக்கும். காரியமாவதுதான் கர்ம பலாநுபவமிறே. அது - வேறாகையாவது - புண்யபலாநுபவமும், பாபபலாநுபவமும், உபயபலாநுபவமாய்க் கொண்டு வேறுபட்டிருக்கை. காரியமு மென்றது - குலமொன்றாயிருக்க உயிர் பலவாணாப்போலே, குற்றத்தாலிட்ட கலமொன்றாயிருக்க, தக்கார்யமான பலாநுபவமும் பலவகைப்பட்டிருக்குமென்று நினைத்து. சேஷத்வமேகுலமான ஆத்மாக்களுக்குப் புண்யபாபரூபகம் ஸம்பந்தமும், அத்தியான தேஹபரிக்ரஹமும் அதின்கார்யமான ஸுகதுக்காநுபவமும் இப்படி ஒழிக்கறாமல் நடப்பானென்னும் ஆகாங்க்ஷமில்லையருளிச் செப்கிறார் மேல்.

(பலமொன்றென்றுதொடங்கி) அதாவது - ஓராத்தமாவை அங்கீகரிக்குமளவில் க்யாதிஸாப பூஜைகளாகிற பலமொன்றில் கண்வையாதே இவ்வாத்தமாவின்னுடைய உஜீவநமே ப்ரயோஜநமாக விசேஷகடாஷத்தைப் பண்ணும் நினைவையுடையனான ஆசார்யனுடைய திருவடிகளை ஆசர்யியாம காணுங்கோள் ஸம்ஸாரம் அவிச்சிந்தமாய்ச் செல்லுக்கக்கடியான குற்றமென்கை. பலமொன்று காணாமகாணும் கருத்தாரென்கையாலே - ஆசார்ய வைபவம் சொல்லுகிறது. திருத்தாங்கள்பண்ணாமெ யென்றவிடத்தில், பேணுகையாவது - விரும்புகையாய், பேணாமையாவது - விரும்பாமையாகையாலே ஆசர்யியாமையைச் சொல்லுகிறது, பிழை - குற்றம். (2)

பலங்கொண்டு மீளாத பாவ முனதாகில் *
குலங்கொண்டு காரியமென் கூறீர் * - தவங்கொண்ட தாளினையானவ்ந் தனையொழிந்த யாவரையும் *
ஆளுடையானவ்ந்ர யவன். (3)

பலங்கொண்டு	ஐச்வர்யாதிகளிலேதேனுமொருபலத்தைக் கொண்டல்வது
மீளாத	(உபதேசாதிகளால் திருத்தினாலும்) மீளாமல் பற்றி நிற்கப்படியான
பாவம்	பாபமானது
உளதாகில்	உண்டாயிருக்குமாகில்
குலங்கொண்டு	சேஷத்வமாகிற ஸம்பந்தமிகுப்பதால்

காரியமன்	என்னப்பரேயஜநமுண்டு?
கூறீர்	சொல்லுங்கோன்
தலங்கொண்ட	ஸமஸ்த லோகங்களையும் அளந்து கொண்ட
தாளினையான்	திருவடிகளையுடையானை
அவன்	அந்தஸர்வேச்வரன்.
அன்றே	அப்படியுள்ளது கொண்ட காலத்திலேயே
தனையொழிந்த	தன்னையொழிந்த
யாவரையும்	ஸகலாத்மாக்களையும்
ஆளுடையான்	தனக்கடிமையாக வுடையவனன்றோ (இப்படி
என்றே	சேஷத்வஸம்பந்தம் அநாதஸித்தம் என்று
	அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் நம்மை
	ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் எடாமலிக்குப்பது
	ப்ரயோஜநாத்ர குசித்ப்பதாலென்று கருத்து)

அவ:- மூன்றாம் பாட்டு. ப்ரயோஜநாத்ரப்ராவண்யம் நடக்குமாகில் சேஷத்வமாகிற குலங்கொண்டு என்ன ப்ரயோஜநம்; திருவுலகந்நருளின ஸர்வேச்வரன் தத்காலத்திலே ஸ்வயயிரித்த ஸமஸ்தாத்மாக்களையும் ஸ்வசேஷமாகவுடைய வனன்றோவென்கிறார்.

வ்யா: - (பலங்கொண்டு மீளாதபாவமுதாக்கில்) ஐச்வர்யாதி களிலேதேனுமொருபலத்தைக் கைக்கொண்டு, வேண்டா வென்றாலும் அதில் நின்று மீளாமல் பற்றி நிற்கும்படியான பாபமுண்டாயிருக்குமாகில். அன்றிக்கே, பாவமென்றது - பாவமென்றபடியாய், பலத்தைக் கொண்டு இதில் நின்றும் மீளாமல் பற்றி நிற்கும்படியான நினைவுண்டாயிருக்குமாகி லென்னவுமாம். (குலங்கொண்டு காரியமென்கூறீர்) ப்ரயோஜநாத்ரருசி கிடக்கு மாகில், ஈச்வரன் இவ்வாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் துவக்கறுத்துத் தன் திருவடிகளில் வாங்காமையாலே சேஷத்வமாகிற குலத்தால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு சொல்லுங்கோளென்கை. அதுவென்? சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுண்டானால் இவன் நம்முடையவனென்றபிமாநித்து ஈச்வரன் காரியம் செய்கைக்குடலாகாதோவென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல்.

(தலமென்று தொடங்கி) (தலங்கொண்டதாளினையான்) பூமியும் உபரிதநலோகமுமான ஸகலஸ்தலத்தையும் அளந்து கொண்ட - திருவடிகளிரண்டைய முடையவன். (அன்றே) அப்படியுள்ளது கொண்ட அக்காலத்தில்.

(தனையொழிந்த யாவரையும் ஆளுடையான்ன்றேயவன்) தன்னையொழிந்த ஸகலாத்மாக்களையும் தனக்கடிமையாக வுடையவனன்றோ அவனென்கை. இத்தால் திருவுலகந்நருளின போது ஸ்ரீஸார் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து அப்போதே ஸ்ரீஸாரையும் தனக்கு சேஷமாக்கிக் கொண்டானாக நினைத்து ஸந்துஷ்டனாய் நின்றவன், இற்றையவரையாக இவ்வாத்மாக்களை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் எடாதிருக்கிறது இவர்களுடைய அந்நய பரதையறுந்தனையும் பார்த்திறே. ஆகையால் இவன்னைக்குச் சேஷத்வமுண்டானாலும் ப்ரயோஜநாத்ரபரதையற்றாலொழிய இவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் அவனெடாமையாலே ப்ரயோஜநாத்ரருசி கிடக்கவுண்டான சேஷத்வஜ்ஞாநத்தால் என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு என்றோயிறந்து.

ஆக, மூன்று பாட்டாலே ப்ரணவார்த்தத்தையருளிச் செய்தார். இனிமேல் நாலுபாட்டாலே நம்ச்சப்தார்த்தத்தையருளிச் செய்கிறார். நமஸ்ஸுக்கார்த்தம் அந்நயசரணத்தவமிதே; அதுக்கு உபயோகியான அர்த்தவிசேஷங்களையுபாதித்தருளுகிறார். (3)

கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே *
தருமத்தாலன்றியிறைதான்கன் * — ஒரு மத்தால்
முந்தீர் கடைந்தா எடைத்தான் முதல்படைத்தான் *
அந்தீராமர்த்தா ஷட.. (4)

ஒரு மத்தால்	மந்தரபர்வதமாகிற ஒருமத்தாலே
முந்தீர்	அகாதமான ஸமுத்தரத்தை
கடைந்தான்	தேவகைகளுக்காகக் கடைத்தவனாய்
அடைத்தான்	பிராட்டி நிமித்தமாக அக்கடலை
	மலைகளாலே அடைத்தவனாய்,
முதல்	ஸ்குஷ்டியின் முதலிலே
படைத்தான்	அந்த ஜலத்தை ஸ்குஷ்டித்தவனாய்,
அந்தீர்	அந்த ஜலத்திலே

அமர்த்தான்	சேதநரசுண்ணர்த்தமாகக் கண்வளந்திருவினவனாய், இப்படி ஆச்சிரதக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுடைய
அடி	திருவடிகளை,
இறை	சேஷியானவனுடைய
தான்கள்	திருவடிகள்தானே
தருமத்தாலன்றி	தருகையாகிறவற்றாலொழிய
கருமத்தால்	ஸ்வயத்தருபமான கர்மயோகத்தாலும்
ஞானத்தால்	ஜ்ஞாந பக்தியோகங்களினாலும்
காணும்வகை	காணும் ப்ரகாரமுண்டோ?
யுண்டே	

அல: - நாலாம்பாட்டு. சேஷியானவன் திருவடிகளைத் தானே தருகையாலொழிய உபாயாந்தரங்களால் காணவிரகுண்டோ? என்கிறார்.

ஃயா: - (கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே) அதாவது - கர்மயோகத்தாலும், ஜ்ஞாநயோகத்தாலும் பக்தி, யோகத்தாலும் காணும் ப்ரகாரமுண்டோவென்கை. ஞானத்தாலென்கிற விதிலே பக்தியும் சொல்லுகிறது. 'பக்திஸ்சஜ்ஞாநவிசேஷ: (99) என்கிறபடியே அதுதான் ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே 'கர்மணஸா ஹி ஸம்ஸரித்திமாஸ்திதா ஐநகாதய:.' (கீதை 3-20) (100) என்றும் "நவஜ்ஞாநே நஸத்தூரம் பவித்ரபிஹவித்தயதே" (கீதை 4-38) (101) என்றும் 'மத்மநா மவ மத்யக்தோ மத்யஜி மாம் நமஸ்க்ரு மாவணைஷ்யஸரி யுத்த்வைவமாம்மநாம் மத்பராபண:' (கீதை 9-34) (102) என்றும் கர்மாதிகளில் ஒன்றொன்றை பகவத் ப்ராப்திஹேதுவாகச் சொல்லா நிற்கும்; இவற்றால் காணும்வகையுண்டோவென்று இவரருளிச் செய்தது, இவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பகவத் வைபவத்தையும் தெளியக்கண்டவராகையாலே, இவை பலவ்யாப்தமாய்ப் போகுகிறது - ப்ரபத்தி இவற்றுக்கங்கமாய் நின்று கார்யம் செய்து கொடுக்கையாலேயென்று கருத்து.

(கருமத்தாலன்றி யிறைதான்கள்) அதாவது - சேஷியானவன் திருவடிகள் தானேதருகையாகிறவற்றாலொழிய என்றபடி.

இறையென்று ப்ரதம பதத்திற் சொன்ன அகாரவாய்ச்னான போஷியைச் சொல்லுகிறது தான்கள் தருமத்தாலன்றி யென்றது - திருவடிகளே உபாயமென்கிற ப்ரமாணப்ராப்தித்தியாலே, பூர்வாக்யத்தால் உபாயவரணம் சொல்லுகிறவளவில் "ப்ரரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்னாநின்றதிதே. - ஆறெனக்கு நின்றபாதமே சரணாகத்தத் தொழிந்தாய்" (திருவாய் 5-7-10) என்றும், "கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட" (திருவாய் 5-8-11) என்றும், "அடிமேல் சேம்புகொள்தென்கருகூர்ச்சடகோபன்" (திருவாய் 5-9-11) என்றும், "சரணேசரண் நமக்கு" (திருவாய் 5-10-11) என்றும், திருவடிகளே உபாய மென்றஹதை ஒருகாலபோலே பலகாலும் ஆழ்வார் அருளிச் செய்தாரிதே.

(ஒரு மத்தால் முந்நீர்கண்டந்தான்) - தூர்வாஸச் சாபோபஹதாய் வந்து சரணம் புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக மந்தரபாவத்தமாகிற ஒரு மத்தாலே ஒருவராலும் கலக்கவொண்ணாத ஜலஸம்ருத்தியை யுடைய கடலைக் கண்டந்தவன்.

(அடைத்தான்) - 'ஸதோமுககமல ஸமுல்லாஸஹோதோஸ்சஸேதோ' (ஆளவந்தார் முத்தகம்) (103) என்கிறபடியே பிரிவாலே தளர்ந்த பிராட்டி முககமல விகாஸத்துக்காக நீரைக்கண்டவாறே வெருவி யோடும் குரங்குகளைக் கொண்டு நீரிலே அமிழ்க்கடவ மலை களாலே 'அப்ரமேயோ மஹோத்தி:' (ரா.யுத். 11-31) (104) என்கிற படியே ஒருவரால் அளவிட வொண்ணாத ஆழத்தைப் புகலத்தையு முடைத்தான கடலையடைத்தவன்.

(முதல் படைத்தான்) சரணைகளேரவிறுராட்டி போக மோஷுகூழ்ப்பராய்க் கிடந்த ஸம்ஸாரிசேதநரை, கரணகடையே ப்ராப்தியாலே போக மோஷுபாகிகளாக்குகக்களாக 'அடி ஏவ ஸஸர்ஜாதோ' (மந்.1-8) (105) என்கிறபடியே ஆதிபிலே ஜலத்தவத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவன்.

(அந்நிரமர்ந்தான்) ஸ்ருஷ்டரான இவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக "வெளிளத்தபட்டவூர் விடநாகணைமேல் மருவி" (திருவாய் 7-8-4) என்கிறபடியே அந்த ஜலத்திலே கண்வளந்தருளினவன்.

(அடி)அவனுடைய திருவடிகளை. இத்தால் ப்ரயோஜ நாத்ரபராயம் இன்றாஸர்யித்த தேவர்களோடு நித்யாசுரிகையான பிராட்டியோடு நித்யஸம்ஸாரிகளான சேதநரோடு வாசியற

எல்லாரையும் ரஷித்த வனுடைய திருவடிகளையென்கை. “ஒரு மத்தாலென்று தொடங்கி அந்நீரமர்ந்தானடி இறைதாள்கள் தருமத்தாலன்றிக் கருமத்தால் ஞானத்தால் கானும் வகையுண்டோ” என்றநீவயம். (4)

வழியாவதொன்றென்றால் மற்றவையும் முற்றும்
ஒழியா * வதொன்றென்றாலொமென்று- இழியாதே *
இத்தலையா லேதுமி(வ்)லை யென்றிருந்ததுதான் *
அத்தலையால் வந்தவருள். (3)

வழியாவது ப்ரபத்திஸாதநமாவது
ஒன்றென்றால் நான்காவதான ஸத்தோபாயமொன்றுதானென்று
சொன்னால்

மற்றவை ஸத்தோபாய வ்யதிரித்தமான

முற்றும் உபாயந்தரங்கி எல்லாவற்றையும்

ஒழியா நிஸர்ஷேமாகப் பரித்யஜித்த. (அது
தன்னிலும்)

அது அந்த ஸத்தோபாயமானது

ஒன்றென்றால் சேதநஸ்வீகாரத்தியுபாயபுத்தியையும்
ஸஹ்யாதபடி அத்தீவீதயமென்றால்

ஒமென்று உடன்பட்டு,

இழியாதே ஸத்தோபாயம் ஸ்வீகாரஸாபேகஷமென்று
அவ்வழியாவீழியாதே

இத்தலையால் இத்தலையான சேதநால்

ஏதுமில்லை ப்ரபத்திஸாதநமாக அநுஷ்டிப்பது ஒன்று
என்று மில்லையென்று

இருந்ததுதான் தங்கள் வெறுமையை அநுஸந்தித்திருந்த
அவ்விருப்பத்தான்,

அத்தலையால்வந்த அத்தலையான ஸர்வேஸர்வரணால் வந்த

அருள் க்ருபையின் பலம்.

அவ:- அஞ்சாம் பட்டு ஸத்தோபாயத்தின்படியைக் கண்டால்
உபாயந்தரங்களை ஸவாஸநமாகவிட்டு, அது தன்னிலும்
தன்னுடைய ஸ்வீகாரத்தியுபாயபுத்தியற்றுத் தன்வெறுமையை
அநுஸந்தித்திருக்குமது ஸர்வேஸர்வரணுடைய க்ருபாபலமென்கிறார்.

வ்யா: - (வழியாவதொன்றென்றால்) உபாயமாவதொன்
றென்றால். அதாவது - கர்மஜ்ஞாநபக்திப்பரபத்திகளென்று
நாயுபாயமாக சாஸ்தர்ம சொல்லிற்றேயாகிலும், கர்மாதியான
மூன்றும் கார்யஸத்தியில் ஈஸர்வரன் கை பார்த்திருக்குமவை
யாகையாலே அவற்றுக்கு ஸாக்ஷாதுபாயத்தவயில்லை. ஆனபின்பு
ஸாக்ஷாதுபாயமாவது - சதுர்த்தோபாயமொன்றென்று சொன்னா
லென்கை.

(மற்றவையும் முற்றுவழியாய்) அதாவது ‘ஸர்வதர்மாத்
பரித்யஜ்ய’ (கீதை 18-66) (106) என்கிறபடியே மற்றுமுண்டான
உபாயந்தரங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் விட்டென்கை.
மற்றவையுமென்று - ஸத்தோபாயவ்யதிரித்தமான ஸகலோபா
யங்களைச் சொல்லுகிறது. முற்றுமென்று - அவற்றை விடும்போது
நிஸர்ஸேஷமாக விடவேண்டுமென்கிறது. ஒழியாவென்றது -
ஒழிந்தென்ற படியாய், பரித்யஜித்தென்றபடி.

(அதொன்றென்றால்) அந்த ஸத்தோபாயமானது ஏகபதத்தில்
சொல்லுகிறபடியே சேதநருடைய ஸ்வீகாரத்தில் உபாய புத்தியையும்
ஸஹ்யாதபடி அத்தீவீதயமென்றால். (ஒமென்று) உடன்பட்டு.
(இழியாதே) நம்முடைய ஸ்வீகாரமுண்டானாலன்றோ அது கார்யகர
மாவதென்று இவ்வழியாலே தான் இவ்வுபாயத்துக்குள் எழியாதே.

(இத்தலையாலேது மில்லையென்றிருந்தது தான்) இப்பேற்றுக்
குடலாகச் சொல்லலாவது இத்தலையா லொன்றுமில்லை யென்று
தன் வெறுமையை அநுஸந்தித்திருந்த அவ்விருப்புத்தான்.
(அத்தலையால் வந்தவருள்) “அளிவருமருள்” (திருவாய் 1-3-2)
என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக அவன் தன் நிறைவாலே வந்த
க்ருபையினுடைய பலமென்கை. அருளென்றது - அருளின்
பலமென்கை. (5)

உள்ளபடி யுணரி வென்று நமக்குண்டென்று
விள்ள * விரகிலதாய் விட்டதே * - கொள்ளக்
குறையேது மில்லார்க்குக் கூறுவதென் சொல்வர் *
இறையேது மில்லாத யாம். (6)

உள்ளபடி ஸ்வஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி
உணரில் தர்ஸித்தாய்
ஒன்று பேற்றுக்கு உடலாவதொன்று
நமக்கு அகிஞ்சநான நமக்கு
உண்டென்று உளதென்று
விள்ள பிரியநிக்,
விரகிலதாய் விட்டதே வழியற்று விட்டதன்றோ?
கொள்ள நம்பக்கல் கொள்ளவேண்டும்
 படியான
குறையேதுமில்லாற்கு குறை ஒன்றுமில்லாத
 ஸர்வேஸ்வரூபத்துக்கு
இறையேது மில்லாத அவனுக்கு சேஷமான
 ஆத்மாத்மியங்களில்
 ஏகதேசமுமில்லாத
யாம் பேரணுபூதான நாம்
கூறுவதென் (நம்மை ரக்ஷிக்கைக்குடலாக)
 அவனைக் குறித்துச்
 சொல்லுவதென்?
சொல்லீர் சொல்லுங்கோளென்று
 ஸந்திஹிதரைப் பார்த்துச்
 சொல்லுகிறார்.

அவ: - ஆறாம் பாட்டு. ஸ்வரூபயாதாத்தம்ய தர்ஸியாய்
இவ்வுபாயத்திலதிகரித்தவன் அநுஸந்தித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை
ஸ்வகதமாக அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்யா: - (உள்ளபடியுணரில்) ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி
தர்ஸிக்கில். அதாவது - ஐகுருத்தல்வகரித்தருத்தவாதிகளோடும்
பேரஷத் வத்தோடும் கூடியிருக்கிற மேலெழுந்தவாகாரத்தையிட்டு

தர்ஸிக்கை யன்றிக்கே, ஸ்வரஷக்ஷணே ஸ்வயத்தந கந்தாஸஹுமான
பாரதந்தர்யமே வடிவான அவ்வளவும் செல்ல தர்ஸிக்கிலென்கை.

(ஒன்று நமக்குண்டென்று விள்ளவிரகிலதாய் விட்டதே)
பேற்றுக்குடலான தொன்று நமக்குண்டென்று வாய் விடுகைக்கு
வழியற்று விட்டதேயென்கை. அன்றிக்கே, விள்ளுகையாவது -
நீங்குகையாய், அவனபிமாநத்திலே ஒதுக்கிக்கிடக்கும்தொழியப்
பேற்றுக் குடலாக நமக்கொன்றுண்டென்று பிரிய நிற்க விரகற்று
விட்டதே யென்னவுமாம். அதுவேன்? நமக்கு ரக்ஷணானஸாய்
'ரக்ஷமாம்' (பார ஸபா-66-41) (107) எள்கிறபடியே ஒருத்திமாத்தர்
இவனும் சொல்ல வேண்டாவோ வென்கிற சங்கையிலேயுருளிச்
செய்கிறார் மேல்.

(கொள்ளக்குறையேதுமில்லார்க்கு) தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில்
நம்பக்கலுள்ள தொன்றையும் கூட்டிக் கொள்ள வேண்டாதபடி
நிரபேக்ஷானவர்க்கு. (இறையேதுமில்லாத யாம்) ஆத்மாவோடு
ஆத்மியங்களோடு வாசியற ஸகலமும் அங்குத்தைக்கு சேஷமாகை
யாலே ஏகதேஶமுமொன்று மில்லாத நாம்.

(கூறுவதென்சொல்லீர்) நம்மை ரக்ஷிக்கைக் குடலாக அவரைக்
குறித்துச் சொல்லுவதென்? சொல்லுங்கோளென்று ஸந்திஹிதரைப்
பார்த்து அருளிச் செய்கிறார். இத்தால் அவன் பரிபூர்ணனாய் நாம்
தரிதரானபின்பு உபயஸ்வரூபநுருணமாக அவன்றானே ரக்ஷிக்கு
மித்தனையொழிய நாம் சொல்ல வேண்டுவதொன்றுண்டோ?
என்கை. (6)

இவ்வை மிருவர்க்கு மென்றிறையை வென்றிருப்பார்
இவ்வை * யஸ்தொருவர்க் கெட்டுமதோ * - இவ்வை
குறையுடைமை நாவென்று * கூறினாரில்லா
மறையுடைய மாரக்கத்தே காண். (7)

இருவர்க்கும் பேரஷபேரஷிகளிருவர்க்கும்
இல்லையென்று ஓர்ஸ்வலமை உண்டென்று,
 (இவ்வுபயஸந்தாததாலே)
இறைய பேரஷியானவனை
வென்றிருப்பார்ஸ்வலை ஜயத்திருப்பாரொருவருமில்லை,
அகிது அவ்வுபயஸந்தாதம்
ஒருவர்க்கு ஒருவருக்கு

எட்டுமதோ	எய்துமோ
குறைதான்	அவனுக்கு இத்தலையில் கொள்ள வேண்டும் குறைதான்
இல்லை	இல்லை
உடைமைதான்	இவனுக்கு அத்தலைக்கு ஸமர்ப்பிக்கத்தக்க உடைமைதான்
இல்லை	இல்லை
என்று	என்று
கூற்றினாரில்லா	அபெளருஷேயமான
மறையுடையமார்க்கத்தே	வேதமார்க்கத்தில்
கான்	கண்டுக்கான்.

அவ: - ஏழாம்பாட்டு. குறையேதுமில்லார்க்கென்றும் இறை யேதுமில்லாத யாமென்றும் அருளிச் செய்த ப்ரஸங்கத்திலே இப்படி இரண்டுதலைக்குமுள்ள இல்லாமையை அநுஸந்தித்து, பேரஷி யானவனை ஐயித்திருப்பாரில்லை. அது ஒருவர்க்கு எந்திக்குமதோ? என்கிறார்.

வ்யா: - (இல்லையிருவர்க்குமென்று) இரண்டு தலைக்கும் ஒரில்லாமையுண்டென்று அநுஸந்தித்து. (இறையை வென்றிருப் பாரில்லை) பேரஷியானவனைத் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வீசு கொம்பாய் நிற்கையைவிட்டுப் பரதந்தரணாய் வந்து நிற்கும்படி இவ்வநுஸந்தாந்தாலே ஐயித்திருப்பாரொருவருமில்லை.

(அஃதொருவர்க்கெட்டுமதோ) அந்த அநுஸந்தாநம் ஒருவர்க் கெய்துமதோ? அதிதாரமன்றோவென்கை. இருவர்க்குமில்லை யென்றவதுதான், ஏதென்னுயாகாங்கஷ்யிலே அருளிச் செய்கிறார் மேல் இல்லை குறையுடைமைதானென்று அவனுக்கு இத்தலையில் ஒன்றும் கொள்ளவேண்டும் குறையில்லை. இவனுக்கு அத்தலைக் கொன்றும் கொடுக்கத்தக்க உடைமைதானில்லையென்று.

(கூற்றினாரில்லா மறையுடைய மார்க்கத்தேகான்) அதாவது - அபெளருஷேயமாகையாலே, விப்ரஸம்பாதிதோஷ ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாய், அதாவது ஆபத்தமாயிருக்கிற வேத மார்க்கத்தை தர்சித்துக்கொள் என்கை. மார்க்கத்தைக் காணென்று ஸந்திநிதனாயிருப்பா னொருவனைப் பார்க்கத் தொல்லுமடபோலே, ஸர்வர்க்கும் உபதேசமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று. (7)

வித்த மிழுவின்பம் துன்பம்தோய் விகாலம் *
தத்த மவையே தலையனர்க்கும் - அத்தைவிடர் *
இச்சியானிச்சியா தேத்த * வெழில்வானத்து
உச்சியானுச்சி யானாம். (8)

வித்தம்	தந்தத்தனுடைய
இழவு	விநாஸமும்,
இன்பம்	ஸுகமும்
துன்பம்	துக்கமும்
நோய்	ரோகாதிகளும்
வீகாலம்	சரீர்விநாஸகாலமும்; ஆகிய இவைவியல்வாவற்றையும்
தத்தமவையே	தந்தாமுக்கடியான அந்தக்கர்மங்கள் தானே
தலையனர்க்கும்	பலதகவிலே கொடுக்கும்;
அத்தை	அதில்
விடர்	மதஸ்ஸு வைக்கவேண்டா.
இச்சியான்	ப்ரயோஜநாதந்தரங்களிலொன்றையு யிச்சியாதவன்
இச்சியாது	மோகஷாதிகுபமான வொரு ப்ரயோஜநத்தையுயிச்சியாமல்
ஏத்த	வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்க
எழில்வானத்து	விலக்ஷணமான பரமபதத்தில்
உச்சியான்	உயர்த்தநிலத்திலேயுயிருந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
உச்சியானாம்	பரிபரஸாவஹிக்கத்தக்கவனாவான்.

அவ: - எட்டாம் பாட்டு. நாராயண பதார்த்தமான அந்நயபோகதவத்தை அருளிச்செய்கிறார்; கைங்கர்யமே ப்ருஷார்த்தமென்றும், அது பண்ணும் க்ரமமுமிதே அதில் தொல்லு வது. அவையிரண்டையும் ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

வ்யா: - (வித்தமித்யாதி) கைங்கர்யம் பண்ணுமதிகாரிக்கு ஸாரீரத்தோடருக்கும் நாள், வரும் வித்தலாப தத் வியோகாதிகளடியாக வந்த ஹர்ஷஸோகங்கள் பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்திற் செல்லுகிற மநஸ்ஸைப் பாரவடிக்குமவை யாகையாலே அவை வந்தாலும் மநஸ்ஸு கலங்காமல் இவனிருக்கைக்குடலான இவற்றை முந்துற அருளிச்செய்கிறார். வித்தம் - தநம். அதாவது - ஸ்வர்ணரஜதாதிகள். இழவு - தத்விநாசம்; அதாவது - அஸ்திர மாசகையாலே அவற்றுக்கு வருமுழவு. இன்பம் - அநுசுலவஸ்த் வநுபவமாகிற ஸுகம். துன்பம் - ப்ரதிசுலவஸ்த்வநுபவமாகிற து:க்கம். நோய் - ஸாரீரமான ரோகங்கள். வீகாலம் - சரீரத்தினுடைய விநாசகாலம். வீஷ - முடிவு. இவையெல்லாவற்றையும்.

(குத்தமவையே) தந்தாமுக்கடியான அந்தக்கர்மங்களே. (குலையளிக்கும்) விபாகதசையிலே கொடுக்கும். ப்ராரப்த கர்ம பலங்களானவை வாராதொழியாதிறே. (அத்தை விளி) அதாவது - அதில்மநஸ்ஸு வைக்கவேண்டா என்றபடி. இனிமேல் கைங்கர்யத்தைச் செல்லுகிறது. (இச்சியான்) ஐச்வர்யபாதிகளாகிற ப்ரயோஜநாத்ரங்கள்ளொன்றையும் இச்சியாதவன்.

(இச்சியாதேத்த) ஏத்துகிறவிதுக்குப் பரமபதாதிகளாகிற வொன்றையும் ப்ரயோஜநமாக விச்சியாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக ஏத்த. ஏத்துகையாவதுதான் - வாசிக கைங்கர்யமிறே. "ஆழியங்கையம்மாணையேத்தாதயர்த்து - வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாடக ளெல்லாம்" (பெரிய திருவந்-82) என்றாரிறே ஆழ்வார். இதுதான் மாநஸவாசிகநயிக கைங்கர்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி அடிமைசெய்ய.

(எழில்வானத்துச்சியானுச்சியானாம்) அதாவது 'நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே' (தை.நா.) (108) என்கிறபடியே விஸக்ஷணமான பரமாதாசுத்தில் உயர்ந்த நிலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு சிரஸவாஹ்ணா மென்கை. இத்தால் இங்கேயிருந்து இப்படி அடிமை செய்யுமவன் நித்யமுக்குதரை அடிமைகொண்டு அங்கே எழுந்தருளியிருக்கு மவனுக்கு அப்பாதாணியானமென்றதாயிற்று. (8)

தத்தமிறையின் வடிவென்று தானினையை வைத்த வரை * வணங்கியிராப் - மித்தராய் * நிந்திப்பார்க்குண்டேறா நீனிரயம் * நீதியால் வந்திப்பார்க் குண்டழியா வான்.

(9)

தாளினையை வைத்த அஞ்ஞாநாத்காரம்போம்படி தம் திருவடிகளை வைத்தருளின

அவரை ஆசார்யனை

தம்தம்இறையின் நமக்கு ஸ்வாய், நமக்கு ஸ்வாய்யென்றுமுறை சொல்லத் தக்க ஸர்வேச்வரனுடைய

வடிவென்று திவ்யவீக்ரஹமென்று

வணங்கியிரா க்ரமத்திலே அநுவர்த்தத்திராதே

மீத்தராய் ப்ராத்ராய்,

நிந்திப்பார்க்கு மாநுஷப்ரதிபத்திபண்ணி நிந்திப்பவர்களுக்கு

ஏறா ஒருகாலும் கரையேற்ற மின்றிக்கேயிருப்பதாய்

நீன் நெடுகச்செல்லாநிற்கும்

நிரயம் ஸம்ஸாரமாகிற நாகம் தான்

உண்டு உண்டு,

நீதியால் முறைதப்பாமல்

வந்திப்பார்க்கு அநுவர்த்தத்திருக்குமவர்களுக்கு

இழியா புந்ராய்குத்தியில்லாத

வான் பரமபதமானது

உண்டு உண்டு.

(வணங்கியிராப்பித்தராய்) முறையிலே அநுவர்த்தித்திராத பராந்தராய். “தாளிணையை வைத்த அவரை, தத்தமிறையின் வடிவென்று வணங்கியிராப்பித்தராய்” என்கையாலே, அர்த்த ஸ்திதியில் பழுதுண்டாய்ன்று, அப்படிப்பரதிபத்திபண்ணி அநுவர்த்தித் திராநுதியிலிருந்து இவர்களுடைய சித்தஸ்கலநமென்று நினைத்து அருளிக் செய்கிறது.

இறையமுயிடு மிருவர்க்கு முன்ன
முறையும் * முறையே மொழியும் - மறையும் *
உணர்த்துவாரில்லா நாளொன்றல்ல * ஆன
உணர்த்து வாருண்டான போது. (10)

இறையும்	அக் காரவாட்சயனான ஈஸ்வரனையும்,
உயீரும்	மகரவாட்சயனான ஆத்மாவையும்,
இருவர்க்குமுள்ள	இவ்வீருவர்க்குமுண்டான
முறையும்	சதுர்க்த்தியால் சொல்லப்பட்ட பேரஷு
	பேரஷி பாவஸம்பந்தத்தையும்
முறையே மொழியும்	க்ரமமாகப் பரப்பித்திரு
மறையும்	வேதகுபமான திருநந்திரத்தையும்

உணர்த்துவாரில்லாதான் யதாவத்தாக அறிவிப்பாரில்லாத
காலத்திலே

ஒன்றல்ல (அவையெல்லாம்) ஒருவஸ்துவாகாமல்,
அஸத்தகல்பமாய்க் கிடந்தன;

உணர்த்துவாருண்டான (இவையெல்லாம்)
போது அறிவிப்பாருண்டானபோது

ஆன உளவாயிற்றன.

அவ: - பத்தாம் பாட்டு. இப்படி ஆசாரியவைபலத்தை யருளிச்
செய்த வந்ததரம் இவ்வாசாரியன் பண்ணும் உபகாரவைபலத்தையும்
லோகமெல்லாமறியும்படி ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச் செய்து
இப்ப்ரபந்தத்தை நிகழிக்கிறான்.

வ்யா: - (இறையும்) அகாரவாச்யனான ஈசுவரனும், (உயிரும்)
மகாரவாச்யனான ஆத்மாவும். (இருவர்க்கு முள்ளுமுறையும்)
அகாரத்தில் சதுர்த்தியாலே செல்லப்பட்ட ரோஷி ரோஷ பாவமாகிற
ததுபவஸம்பந்தமும், (முறையே மொழியும் மறையும்) அந்த
ஸம்பந்தத்தையே க்ரமமாகப்ரதிபாதிக்கிற வேதரூபமான திரு
மந்த்ரமும்,

(உணர்த்துவாரில்லா நானொன்றல்ல) இவையெல்லாம்
நித்யமாயிருந்ததே யாகிலும் இவற்றை யறிவிப்பாரில்லாத
காலத்திலே எல்லாம் அஸத்தகல்பமாய்க் கிடந்தன.

(ஆனவுணர்த்துவாருண்டானபோது) இவையெல்லாமறி
விப்பாருண்டான காலத்திலே உளவாயிற்றனவென்கை. இவற்றை
யறிவிக்கும்வனாகிறான் ஆசாரியனிறே. அதுதான் இப்ப்ரபந்தத்தில்
முதற்பாட்டாலே அருளிச்செய்தாரிறேதாமே, இத்தால்; அஐஞா
தஜ்ஞாபகணானவாசாரியன் பண்ணும் உபகார வைபலத்தையருளிச்
செய்தாராயிற்று.

அருளாளப்பிபுருமானம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

அருளாளப்பிபுருமானம்பெருமானாரருளிச் செய்த

ப்ரமேயஸாரம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயரருளிச் செய்த ப்ரமேயஸார வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஞானஸார ப்ரமேயஸார ப்ரமாணத் திரட்டு:

1. மாம்பளாஸ்கூட்ய விண்ணுதஸ்நாய மஜ்ஜாஸ்தி ஸம்ஹதென
தேஹேஸ்மித் ப்ரீதிமாத் முடோ பவிதா நாகேபி ஸ:

(வி.பு. 1-17.63)

[மாம்ஸம், ரத்தம், சீழ், மலம், சிறுநீர், நரம்பு, தசை, எலும்பு
ஆகியவற்றின் சேர்த்தியான இந்த உடலில் இன்பம் காணும்
முட்டான் நரகத்திலும் இன்பம் காண்பான்.]

2. பத்மேஸ்திதாம் [ஸ்ரீ ஸுத்தம் - 4]

“காம் ஸோஸ்யிதாம் ஹிரண்யப்ரகாராம் ஆர்த்ராம்

ஜ்வலந்தீம் த்ருப்தாம் த்ரபயந்தீம்।

பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்க்ணாம் த்வாம் இஹோ

பஹவ்யே ச்சியம்॥ ”

[சப்தப்பவளாகவும், (ப்ரஹ்மத்தின்) பெருமைக்குக் காரணமாக
இருப்பவளாகவும், அழகிய ஸ்வபாவத்தை உடையவளாகவும்,
ஈரநெஞ்சை உடையவளாகவும், ஒளி வீடுபவளாகவும், நித்ய
திருப்தியுடையவளாகவும், தாமரையில் நிற்பவளாகவும், தாமரை
போன்ற திருநிறத்தை உடையவளாகவும், உள்ள ஸ்ரீ தேவியான
தேவியரை இங்கு அழைக்கின்றோம்.]

3. விஷ்ணோ: பதே பரமேமத்வ உத்ஸ: [வி.ஸு.5]

ததஸ்ய ப்ரியமபி பாதோ அச்சயாம்

நரோ யத்ர தேவயவோ மதந்தி

உருக்ரமஸ்ய ஸஹி பந்தகுதிதா

விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:

[முன் மந்திரத்தில் சொன்ன ரீதியில்) விஷ்ணுவினுடைய மோன
பாதத்தில் மதவின் வெள்ளம் (உள்ளதும்; யாதொரு மது வெள்ளத்திலே
தேவராக விரும்பும் மனிதர்கள் களிக்கின்றனரோ, இந்தத்
திரிவிக்ரமனுடைய இனியதான அந்தத் திருவடித்தேன் பெருக்கைக்
குடிக்கக் கூட வேண்டும். அந்தப் புருஷோத்தமனேயன்றோ நமக்கு)
எல்லாவித உறவினனும் ஆவான்.]

4. யதா பராந்நவயிரி: [ஸந்த்ருமா ஸம்ஹிதை]

யதா பராந்நவயிரிபித்துச்சக ஸம்ருதிபிர்விநா/
தேந்தத்தபுத பாதுஸா ப்ரபத்திஸ் ததா பவதே||

[எப்பொழுது பரமாத்மாவோடு தொடர்பற்ற பொறுக்கவொண்ணாத மற்ற ப்ராப்ய ப்ராபகங்களின் நினைவே இல்லாமல் ஆர்த்தியோடு அந்த பரமாத்மாவின் முன் வீழுகிறானோ அப்பொழுது அது ஆர்த்த ப்ரபத்தி என்று சொல்லப்படுகிறது.]

5. ஆர்த்தாநாம், [புத்தாநாம்]

ஆர்த்தாநாமாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்யவிஸள !
த்ருப்தாநாமபி ஜந்திரநாம் தேஹாந்தர நிவார்கண் ||

[ஒரு முறை செய்யப்பட்ட இந்த ப்ரபத்தி ஆர்த்தியுடன் செய்பவர்களுக்கு உடனே பலனை அளக்கும். திருப்த ப்ரபந்தர்களுக்கும் அந்த தேஹத்தின் முடிவில் மற்றொரு தேஹம் விளையாதபடி செய்யும்.]

6. ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா [தை - நா. 49]

ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மாவஹி பர :

[ந்யாஸம் (ப்ரபத்தி) உபாயம் என்று சொல்வது பரமாத்மா உபாயம் என்று சொல்லுவது ஆகும். பரமாத்மாவன்றோ மேலான உபாயம்.]

7. ந்யாஸ இதி [தை - நா. 50]

ந்யாஸ இத்யாஹுர் மநிஷிணோ ப்ரஹ்மாணம்.

[அறிவாளிகள் பரமாத்மாவே ந்யாஸம் என்றே குறிக்கிறார்கள்.]

8 யஸ்த்வயாஸஹ [நா. அயோ. 30-18]

யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கோ நரகோ யஸ்த்வயா விநா/
இதி ஜாநந் பராம் பீர்திம் கச்ச ராம மயா ஸஹ||

[நாகவோ! உம்முடன் கூடியிருக்கும் இருப்பே (எனக்கு) ஸ்வர்கம்; உம்மைப் பிரிந்திருக்கும் இருப்பு நரகம் என்பதை அறிந்து, என்னுடன் கூடவே மேலான ஆணத்ததை அடைவீராக.]

9. அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி [நா. அயோ. 31-25]

தூராநாய ஸசரம் கஸித்ரபிடகாது
அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி பந்தானமனுதர்சயன்

[வீரில்லம் அம்முமிந்தி மன்னிவட்டியும் கூடையும் சுமந்து வறியைக் காட்டிக்கொண்டு உமக்கு முன்னால் செல்வேன்]

10. ந ச ஸீதா த்வயா [நா. அயோ. 53.34]

ந ச ஸீதா த்வயா ஹிநா நசாஹமபி ராகவ!
முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்தம்ஸ்யா விவோத்த்ருதின||

[ரகு குலத்துதித்தவனே! உன்னைப்பிரிந்த கீதையும் பிழைக்க மாட்டான். (உன்னைப்பிரிந்த) நானும் பிழைக்கமாட்டேன். ஒருகால் (நாங்கனிருக்கும்) உயிர் வாழ்ந்தோமானால் ஜலத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன்கள் போலே ஒரு முஹூர்த்த நேரமே உயிர் வாழ்வோம்.]

11 பவாம்ஸ்து [நா. அயோ. 31.25]

பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸ்தாஷு ரம்ஸ்யதே!
அஹம் ஸர்வம் கமிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்சதே||

[நீர் வைதேஹியுடன் கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர்; அடியேன் நீர் விழ்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதும் தூங்கும்போதும் உமக்கு எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்.]

12 ப்ரபந்தந் சாதகோ [புத்தாநாம்]

ப்ரபந்தந் சாதகையதவத் ப்ரபத்தய்ய : கபோதவத!
ரக்ஷ ரக்ஷயோரேதல்ஸக்யம் லக்ஷண மேதயோ:||

[ப்ரபத்தி செய்தவன், சாதகப்பறவை மழைத்துளியை எதிர்பார்த்திருப்பது போல், ஸர்வேசுவரனுடைய அருளையே எதிர்பார்த்திருப்பான். சரணாகதி செய்யப்படுபவனோ எனில் கபோத உடாகயானத்தில் ஸ்ராவைப் போலே ப்ரபந்தனைத் தன் உயிரை விட்டும் ரக்ஷிப்பான்.] ரக்ஷிக்கப்படும் ப்ரபந்தனுக்கும், ரக்ஷிப்பவனுக்கும் இதுவே லக்ஷணம். சாதகப்பறவையும் ஸ்ராவும் ஆகிய இவையே எடுத்துக்காட்டுகள்.

13 பரமபதம் [விஷ்ணு தர்மம் 69-47]

பரமபத மாபந்நோ மஸாசிந்த்யதஹரிம்
ஸது நாகவரச்சரிமாந் நாராயண பராயண:॥

[சிலாக்கியமான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைங்கர்ய ஸ்ரியை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான கதியாகக் கொண்டவனுமான அந்த கஜேந்திராழ்வான் மனத்தினாலே ஹரியை நினைத்தான்.]

14. நாமம் களேபர [விஷ்ணு தர்மம்]

நாமகளேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணாகர்த்தம் மதுஸூதந்
கஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரார்பிதம் ஹரே:॥

[மதுகதனனே! நான் இந்த உடலைக் காத்துக் கொண்டவதற்காக உன்னை அழைக்கவில்லை. என் துதிக்கையிலிருக்கும் தாமரைகளை உன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதற்கே அழைத்தேன்.]

15. தேவீ ஹஸ்தாம்புஜேப்ய: [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தராதகம் 56]

தேவீ ஹஸ்தாம்புஜேப்ய: சுரணகிலஸயே ஸம்வஹத்தயோசபஹருத்ய:
ப்ரத்யஸ்யாநந்த போகம் ஜடதி சலபுடே சகஷாஷீ விஸ்தருணாந்! ॥
ஆகூப்யோராய ச லக்ஷம்ஸ்யாஸ ஸ்ததகலஸா கருத்தூரகூம
ஸ்தோமபங்காத

தேவ: ஸ்ரீரங்கதாமா கஜபதி ழஷீதே வ்யாகுஸஸ் ஸ்தாத புரோந:॥

[கஜேந்திராழ்வான் ஓலமிட்டபோது திருவடி வகுடுகின்ற தேவிமாராசுடைய தாமரைக் கைகளிலினின்றும் தளிர் போன்ற திருவடிகளை இழுத்துக்கொண்டும், ஆதிசேஷனுடைய திருமேனியை திடீரென்று கைவிட்டும், அனைத்துக்கொண்டிருந்த பெரிய பிறாட்டியாருடைய செப்பன்ன மென்முலைகளில் சாத்திக் கொண்டிருந்த குங்குமக்குழம்பினின்றும் திருமார்பை விடுவித்துக் கொண்டும், துடிக்கின்ற இமைகளையுடைய திருக்கண்களை மலரமலர விழ்த்தவறாய் நிலை கலங்கி நின்ற பெரியபெருமான் நம் கண்முன் எழுந்தருளி நிற்பாராக!]

16. அபூதந்தித: [ஸ்ரீ ரங். ஸ்த. உத்தராதகம் - 57]

அதந்தித சமுபதிப்ரஹித ஹஸ்தமஸலீக்ருத
ப்ரணீதுமணி பாதகம் கிமிதி சாகுலாந்த: புரம்
அவாஹநபரிஷ்க்ரியம் பதகராஜமாரோஹத:
கரிப்ரவரப்டும்ஹிதே பகவதஸ் த்வரணய நம:

[கஜேந்திராழ்வனுடைய கூக்குரலைக் கேட்டவுடன், ஸேனை முதலியார் கொடுத்த கைலாக்கை மதியாமல், கொண்டு வரப்பட்ட ரத்தின பாதகைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் என்ன ஆயிற்று என்று தன்மைய மறுஷிகன் திகைக்கும்படியாக, வாஹனத்துக்குரிய அலங்காரம் எதுவும் செய்யப்படுவதாத பெரியதிருவடியின் மீது ஏறிநின்ற எம்பெருமானுடைய பதற்றத்திற்கு நமஸ்காரம்.]

17 ந ச ஸீதாத்வயா (ஸ்ரமணம் 11ஜப் பார்க்கவும்)

18. போகா இமே: (வந்தராஜஸ்தவம் - 81)

யோகா இமே விதிசிவாதி பஞ்ச ச கிஞ்ச
ஸ்வாத்மாநுபூதிநி யாகில முக்திருக்தா
ஸர்வம் த்ரஹ ஜலஜோஷமஹம் ஜுவேஷ்ய
ஹஸ்த்யபிநாத தவதாஸ்ய மஹாரஸஜ்ஜே:॥

[அத்திகிரி அருளாளனே! உன்னுடைய அடியமைவின் கவையறிந்த அடியன் இவ்வுலகில் பெறும் போகங்கள், மறுமையில் பெறும் பிரமன், உருத்திரன் முதலானோரது பதவிகள், அதற்கும் மேற்பட்ட ஆத்தமநுபவம் என்னும் மோகமும் ஆகிய அனைத்தையும் உப்பு நீரைப்போலே கவையற்றதாக நினைக்கக்கடவேன்.]

19. ஸர்வேஷு தேச காஸேஷு (ஜிதந்தே)

ஸர்வேஷு தேச காஸேஷு ஸர்வவஸத்தாஸுசாக்யுத
கிங்கரோஸமி ஹ்ருஷ்கேஷ பூயோ பூயோஸமி கிங்க:॥

[இருடிகேசனே! அக்கதனே! எல்லா தேசங்களிலும் காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளிலும் உனக்குக் காலமெல்லாம் கைங்கர்யம் செய்யக் கடவேன்.]

20. யே ப்ரஹ்மம்: [பாஞ்சராத்ம்]

யே ப்ரஹ்மத் பகவத் துஸ்ய போணைக நிரதஸஸ்தா
தே ப்ரியாதிய: ப்ரோக்தாச் ச்ரீ வைகுண்ட வானிறாம்||
[அந்தணரே! எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதிலேயே எப்போதும்
ஈடுபட்டவர்கள், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு இனிய
விரும்பினதாகச் சொல்லப்படுகின்றனர்.]

21. ஸர்வ தர்மாந்[கதை 18.66]

ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் க்ரஹ்
அஹம்த்வா ஸர்வ பரபேதயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மர ௪௦ ச:||
[யஸ் சாதனமான) எல்லா தர்மங்களையும் வாஸனையுடன் விட்டு
என்னை ஒருவனையே உபாயமாக உறுதிக்கொள். நான் எல்லாப்
பாபங்களினின்றும் உன்னை விடுவிக்கிறேன். வகுந்தாதே]

22 தாவதக்ச்சேத்து: (விஷ்ணு தர்மம்)

தாவதக்ச்சேத்து தீர்த்தாநி ஸரீத்ச்ச ஸராம்ஸி:
யாவந்நாபுச்ச பூபால விஷ்ணுபக்தி பரம் மற:||
(அரசனே! மனமானது எதுவரையில் விஷ்ணுபக்தியில் ஈடுபடாமல்
இருக்கிறதோ அதுவரையிலுமே புண்ய தீர்த்தங்களிலும், நதிகளிலும்,
குளங்களிலும் நிரூபச் சொல்ல வேண்டும்.)

23 கிம் தஸ்ய தானை: இஹிஹாஸ ஸமுச்சயே 33.89)

கிம் தஸ்ய தானை: கிம் தீர்த்தை: கிம் துபோயி: கிமத்வரை:
யோ நித்யம் த்யாயதே தேவம் நாராயண மந்நயதி||
(எவனொருவன் தேவனை நாராயணனை, வேறு எதிலும் நெஞ்சு
செலுத்தாமல் எப்போதும் தியானிக்கிறானோ, அவனுக்கு தானங்கள்,
தீர்த்தானங்கள், தவங்கள், யாகங்கள் ஆகியவை தேவையற்றவை.)

24. அப்ரமேயோ மஹோததி: (ஸ.யு. 19.31)

ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் க்ருத்மர்ஹதி|
காநிதஸ் ஸகரேணாயம்ப்ரமேயோ மஹோததி:||
(அரசரான ராகவ் ஸமுத்ரத்தை சரணமடையத் தகுந்தவர்.
அளவற்றதான இப்பெருங்கடல் ஸகரரால் வெட்டுவீக்கப்
பட்டதன்றோ.)

25 ப்ரஹ்மாண்ட (மாகவதம் 10-20-15)

ப்ரஹ்மாண்ட மண்டலீ மாத்ரம் கிம் லோபாய மநஸ்விந:
சபர்ஸ்புரீதே நாப்தே: கூப்ததா நைவ ஜாயதே
யிரம்மாண்டம் முழுவதையும் கொடுத்தாலும் எம்பெருமானிடம்
ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவர்கள் அதை ஆசைப்படமாட்டார்கள்.
ஒரு மின் துள்ளிய மாத்ரீர்த்தால் கடல் ஒரு போதும் கலங்காது.)
26 நசுபந்ராவரீத்ததே (சுந் 8-15-1)

நசுபந்ராவரீத்ததே நசுபந்ராவரீத்ததே|
[இந்த முக்தாத்மம் மறபடியும் திரும்பி வருவதில்லை. மறபடியும்
திரும்பிவருவதில்லை.

27 ததக்ஷரேபரமே (தை-நா 1-2)

யஸ்யிரீத்தம் ஸஞ்ச லிசைதி விச்வம்
யஸ்யிரீ தேவா அதிவிபலே நிஷேது:
ததேவ பூதம் தது பஸ்யமா இதம்
ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்||

[எதனிடத்தில் இவ்வுலகம் முழுவதும் (ஸம்ஹார காலத்தில்)
உள்ளடங்குகிறதோ, (ஸ்குஷ்ட காலத்தில்) வெளிய்ப்படுகிறதோ, எல்லா
தேவர்களும் ஆஸ்மிரீத்திருக்கிறார்களே அந்த ப்ரஹ்மமே முன்னிருந்த
வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்யாமி. பின்வரப்போகும் வஸ்துக்களுக்கும்
அந்தர்யாமி. அதுவே அழியாததான பரமபதத்தில்
(எழுந்தருளியிருக்கிறது).]

28 க்ஷணே புண்யே (கதை 9-21)

தேதம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விபரஸம்
க்ஷணே புண்யே மர்த்ய லோகம் விபரந்தி|
ஏவம் த்ரயிதம்மது ப்ரபந்த:
கதாகதம் காமகாம லப்ததே||

[அவர்கள் அந்த வீராலமான ஸ்வர்க்க போகங்களை அநுபவித்து
விட்டு, புண்ணியம் குறைந்தவுடன் மானுடலோகத்தை
அடைகிறார்கள். இவ்வாறு (வேதாந்தமான உபநிஷத்தின்
அர்த்தங்களான அறியாது. வேதத்தின் பூர்வபாகத்தில் சொன்ன யாகம்
முதலிய தர்மங்களை மட்டும் செய்து விரும்பப்படும் ஸ்வர்க்கம்

முதலானவற்றையே விரும்பி, அற்பமும் நிலையிலாததுமான
ஸ்வர்க்கம் முதலிய கசங்களை அநபவித்தத் திரும்பத் திரும்ப
வருகிறார்கள்].

29 தத்பதம் ப்ராப்து காமா (புறம்மாண்ட புராணம்)

தத்பதம் ப்ராப்து காமா யேவிஷ்ணோ ஸ்தேஷாம் மஹாத்மநாம் |
போகா! புரந்தராதீதாம் தேஸர்கவே நிரயோபமா: ||

[விஷ்ணுவின்னுடைய பரமபதத்தை அடையவிரும்பும்
மஹாபுருஷர்களுக்கு இந்திரன் முதலானாருடைய போகங்கள்
அனைத்தும் நரகத்தை ஒத்தவை].

30 தேவா மெ ததாமிதே யஸுர்ங் 1-8)

தேவமேததாமிதே

[தேவனே! எனக்கு இப்பயனைக் கொடுப்பாயாக; நான் உனக்கு
(யாகத்தில் ஹவிஸ்வைசைக்) கொடுக்கிறேன்].

31 யா:கீரியாஸ் (பாரத மோஷ்ய 353-64)

யா: கீரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸபுரோகாந்தகதபுத்திர:

தூஸ் ஸர்கவா: சிரஸாதேவ: ப்ரக்ருஷ்ணாதீவை ஸ்வயம்

[எம்பெருமான் ஒருவனிடமே தம் நினைவைச் செலுத்தியவர்கள்
செய்யும் நல்ல செயல்கள் அனைத்தையும் எம்பெருமான் தானே
தன் தலையாலே ஏற்கிறான்].

32 லோகஸ்து புலநே (அமர கோசம் 3-3-2)

லோகஸ்து புலநே ஐநே

[லோக சப்தம் உலகத்தையும் ஜன சமூகத்தையும் குறிக்கும்].

33 லக்ஷ்மயாஸஹ (லக்ஷ்மித்தந்தம் 28-14)

லக்ஷ்மயாஸஹ ஹருஷ்டிகேசோ தேவ்யயாகாருண்யரூபயா |
ரக்ஷகஸ்ஸர்கவஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி சக்யதே ||

[சூருணையே வடிவெடுத்தவளான லக்ஷ்மிதேவியோடு கூடிய
இருடகேசனே (பாஞ்சராத்தியுள்ள மந்தர், ஆகம, தந்தர், தந்தாந்தர
களினைப்படும்) எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும்
ரக்ஷகனாகக் கூறப்படுகிறான்]

34 அக்யார்க்காநலதீப்தம் (பா. ஆர 136-18- 23)

அக்யார்க்காநலதீப்தம் ததஸ்தாநம் விஷ்ணோ: மஹாத்மந: |
ஸ்வயைய ப்ரயாராஜந் துஷ்ப்ரேகசும தேவதானவை:
தத்ர கத்வா புந்நேமம் லோகமாயாந்தி பாரது ||

[மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின்னுடைய அந்தஸ்தானம்
ஸமீர்யனுடைய வம் அக்னியுடையவும் ஒளியை விஞ்சியது.
அரசனே! அது தன்னுடைய ஒளிவினாலேயே தேவர்களாலும்
அரசர்களாலும் காண அரிவது. மாதவமசத்தில் உத்தவனே! அங்கு
போய் இவ்வுலகுக்குத் திரும்பி வருவதில்லை].

35 வைகுண்டேது பரஸோகே (சைவபுராணம்)

வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: |
ஆஸ்தே விஷ்ணுஸிந்த்யார்தா பக்தைர் பாகவதைஸ்ஸஹ ||

[வைகுண்டமாகிற மோலான உலகத்தில், உலகுக்கெல்லாம்
ஸ்வாமியும், நினைக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபத்தையுடையவருமான
விஷ்ணு, (குணவிஷ்டர்களான) பக்தர்களுடனும் (கைங்கர்ய
நிஷ்டர்களான) பாகவதர்களுடனும் கூடியவராய், ஸ்ரீதேவியுடன் கூட
எழுந்தருளியிருக்கிறான்].

36 வாஸுதேவாஸ்ஸவம் (கீத 7-19)

பஹுநாம் ஜந்மநாந்ததே ஜஞ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரப்த்யதே |
வாஸுதேவாஸ் ஸர்கவமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்க்ஸப: ||

[பல புண்ணியப் பிறப்புகள் கழிந்தபின் அறிவு முதிர்ப்பெற்ற
ஞானியானவன், 'வாஸு' தேவனே(எனக்குப் பரம்பாாய்மமாகவும்,
ப்ராபகனாகவும் தரகம் போஷகம் போக்யம் முதலான) எல்லாமாகவும்
இருக்கிறான்) என்று என்னை, என்னை சரணடைகிறான். அவன்
விசாலமான நெஞ்சையுடையவனாவான்; இவ்வுலகில் எனக்கும்)
மிகவும் கிடைத்தற்கரியவனாவான்].

37 மேஷநத்ய மநஸ் கத்தா:)

மேஷநத்ய மநஸ். கத்தாயேத தாஸ்யைகமநோரதா: |
தேஷாம் மெ ஹருதயம் விஷ்ணோர் வைகுண்டாந்
பரமபதம் ||

[எந்நிலம் நெருகி செலுத்தாத தாய்மை உடையவர்களாய் எனது
அடியமை ஒன்றையே பெறப் பாரிப்பவர்களான அடியார்களுடைய
நெஞ்சம் விஷ்ணுவாகிற எனக்கு வைகுண்டத்தைவிடப் பெரிய
ஸ்தானமாகும்].

38 யுவதிச்ச குமாரிணி ()

யுவதிச்சகுமாரிணி

[பெரியவிராட்டியார் கௌமாரதிலையை முழுமையாகப்பெற்று
யௌவன நிலையின் தொடக்கத்தில் இருப்பவன்].

39 பகவதி சரணத்தவந்தவே (பிராஹ்மணாட்டபாணம்)

பகவதி சரணத்தவந்தவே பக்தியேஷாம் நலித்யதே
தேஷாம் ஓநுதிஸ்திதே தேவ: கண்டகார இவஸ்திதி||

[என்பெருமானைய திருவடிகளில் எவர்களுக்கு பக்தியில்லையோ,
அவர்களுடைய நெஞ்சத்தில் அவ்வென்பெருமான் இருந்தாலும்
முன்மேல் இருப்பதுபோல் இருக்கிறான்].

40 அகிலசித்தகரன்ய (லோகந்யாயம்)

அகிலசித்தகரன்ய சேஷத்வநுபபத்தி:

[ஏதும் பணிசெய்யப் பெறாதவனுக்கு சேஷத்வம் பொருந்தாது].

41 பக்தைதன்வயி (பௌஷ்டர சம்ஹிதை)

பக்தைதன்வயிபுநீதம் ப்ரேமணா பூர்யேவ மேபவெதி
பூர்யயபக்தோபஹ்ருதம் நமே தோஷாய கல்பதே||

[என்பக்தர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது மிகச் சிறிதானாலும்
அன்பினாலே அது எனக்கு மிகப்பெரிதாக ஆகிறது.
பக்தியில்லாதவன் மிகப்பெரியதையே இட்டாலும், என்னை
உகப்படையச்செய்யாது].

42 சிக்ஷைசரணாஷுத்தவம் (விஷ்ணு புராணம் 5-6-1)

கதாசித் சகஸ்யாத: சயாநோ மதுஸூதந:
சிக்ஷை சரணா ஹ்ருதவம் ஸ்துத்யார்த்தீ ப்ரருரோததௌ

[ஒரு நான் ஒரு வண்டியின் அடியிலே சயனித்திருந்த கண்ணனாகிய
குழந்தை பாஸ் குடிக்க விரும்பியவனாய் ஷஸ்களை மேலே உதைத்து
கொண்டே அழுதான்].

43 யமனார்ஜுநயோர் மத்யே (விஷ்ணு புராணம் 5-6-16)

யமனார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகம் கமலேக்ஷணம்||
யமனார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகம் கமலேக்ஷணம்||

[யசோதை வேறு காரியங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது
தாமரைக்கண்ணானான கண்ணன் உரலை இரட்டை மருத
மரங்களின் இடையே இழுத்துக்கொண்டு சென்றான்].

44 ப்ருதிவீம் ரக்தம் ()

ப்ருதிவீம் ரக்தஸம்பூர்ணம் ய: க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி
தஸ்யாப்யயம் மதஸ்கஸ்ய ஸுலபோ ந ஜநர்த்த:

[ரத்தினங்களால் நிறைக்கப்பெற்று பூமி முழுவதையும் ஒருவன்
கண்ணனுக்கு அளித்தாலும் அவன் (தன்னைத் தவிர) மற்ற
பொருள்களை விரும்புகிறவனாக இருந்தால் கண்ணன் அவனுக்கு
எளியவனாக மாட்டான்.]

45 விஷ்ணுதாஸா வயம்ப்யூயம் (விஷ்ணுபுத்தாப் பகவத் வந்தை)

விஷ்ணுதாஸா வயம் ப்யம் ப்ராஹ்மணா வர்ணதர்மண:
அஸமாகம் தாஸ வ்ருத்தீனாம் யுஷ்மாகம் நாஸ்திஸங்கதி:
நாஸ்தி ஸங்கதி: அஸமாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம்|
வயத் து கிங்கரா விஷ்ணோர் ப்யம் இந்த்ரிய கிங்கரா:|
அத்யப்ரப்ருதி ஹே லோகா: ப்யம் ப்யம் வயம் வயம்|
அர்த்தகாமபரா ப்யம் நாராயணபரா வயம்||

[நாங்கள் விஷ்ணுவுக்கு அடியவர்களாய் இருப்பவர்கள்; நீங்கள்
வர்ணதர்மங்களை மட்டும் பற்றிக்கொண்ட அந்தணர்களாய்
இருப்பவர்கள். அடியமையே யாத்திரையாக்கிகொண்ட எங்களுக்கும்
அப்படியில்லாத உங்களுக்கும் சேர்த்தியில்லை. எங்களுக்கும்
உங்களுக்கும் ஒருவனோடு ஒருவர். சேர்த்தி சிறிதும் இல்லை. நாங்கள்
விஷ்ணுவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள். நீங்கள் இந்த்ரியங்களுக்கு
அடிமைப்பட்டவர்கள். ஏ ஜனங்களே! இன்றுமுதல் நீங்கள்
நீங்கதான். நாங்கள் நாங்கதான். நீங்கள் பொருளிலும்
இன்பத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள்; நாங்கள் நாராயணனிடத்திலேயே
ஈடுபட்டிருப்பவர்கள்].

46 ஆவித்தய: ப்ராக்ருதா: ()

ஆவித்தய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்தோவைத்யே
ஆவித்தயேந கோபிவைத்ய: கிஞ்சிதஸமாசரேத

[ப்ராக்ருதி சம்பந்தத்தில் பற்றுள்ளவன் ஆவித்தயன் (அஜ்ஞாநத்தில்
உழல்பவன்) என்று சொல்லப்படுபவன். விஷ்ணு பக்தனோவெனில்
ஸம்ஸார ஸோபக்கு வைத்தியன் என்று சொல்லப்படுபவன். ஆவித்தயன்
எவனோடும், வைத்தியன் எதெதொடும் கொள்ளக் கூடாது].

47 பஞ்ச பூதாத்மகேதேஹே தேஹி மோஹத மோங்குத

அஹம் மமைததித்யுச்சை: குருதே குமதிர் மதிம்

[பூர்வ கம் வாஸனையாலே பஞ்சபூதங்களால் ஆன சரீர்த்தையுடைய மயக்கமுற்ற ஆத்மா நான் எனது என்று உயர்ந்ததாகத் தன்னைத் தவறாக எண்ணுகிறான்].

48 ஜாதிர் ஜாதஞ்ச ஸாமாந்யம் (அமரகோசம் 1-5-31)

ஜாதிர் ஜாதஞ்ச ஸாமாந்யம்

ஜாதி ஜாதம் ஸாமாந்யம் ஆகிய சொற்கள் எதிர்த்தைக் குறிக்கும்

49 தேஹாத்மஜ்ஞாந (பிரமைகாந்தி தர்மம்)

தேஹாத்ம ஜ்ஞானகாரியேண வர்ணபேதேநகிம்பலம்

கதிஸஸர்வார்த்தநாம். ப்ரீமந் நாராயண பததவயம்.

[தேஹத்தையே ஆத்மாவன்று மயங்குவதால் ஏற்பட்ட வர்ண பேதத்தால் என்ன பயனுண்டு. எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ப்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடியினைத் தஞ்சமாகுமான்றோ].

50 ஏகாந்தவ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவக்ராமகுலோதிபி:

விஷ்ணுநாவயபதேஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸாவம் ஸ ஏவஹி||

(விஷ்ணுச்சேந ஸம்ஹிதை)

[எம்பெருமான் ஒருவனையே பற்றியவன் அவனுடைய ஊர், குலம் முதலானவற்றையிட்டு வழங்கத்தக்கவன் அல்லன்; விஷ்ணுவை மீட்டே வழங்கத்தக்கவன்; அவனுக்கு அந்த எம்பெருமானே எல்லாறும் ஆகிறான் அன்றோ].

51 நக்யா நக்யதி நாமாதி (பிரமைகாந்தி தர்மம்)

நக்யா நக்யதி நாமாதி ப்ரவிஷ்டாயா யதாரணவம்

ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்தஸ்ய விஷ்ணும ஏகாந்திஸந்தரா

[கடலில் கலந்த நீதியின் பெயர்கள் அழிந்து விடுவது போல், எம்பெருமானை எல்லாமாகக் கொண்ட ஏகந்தியான ப்ரபந்தனுடைய ப்ராக்குதமான பெயர்களும் அழிந்து விடும்].

52 நாலும் தேவோ

)

நாலும் தேவோ நமர்த்தியோவா ந திரியக்ஸ்தாவரோபிவா|
ஜ்ஞானாந்தமயஸ்த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மந:|
நாலும் விப்ரோ நச நரபதி: நரபி வைச்யோ ந குத்ரோ|
நோவாவர்ணீ நசக்ருஹபதிர்நோ வநஸ்தோ யதிர்வா|
இந்து ப்ரீமத் புலந பவநஸ்திய்யபாயகஹேதோர்|
ஸக்ஷிபர்த்துரீ ந்ரஹரீதநோர் தாஸ்தாஸஸ்ய தாஸா:|

[நான் தேவனுமல்லன். மனிதனுமல்லன். திரியக்காகிற விலங்கு பறவைகளும்ல்லன். தாவரமும்ல்லன். ஜ்ஞானத்தங்களே ஸ்வரூபமாக உடையவனாய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மா வன்றோ நான். நான் அந்தணனுமல்லன். அரசனுமல்லன். வைச்யனுமல்லன். குத்ரானுமல்லன். ப்ரம்மசாரியும் அல்லன். க்ருஹஸ்தானுமல்லன். வநப்ரஸ்தானுமல்லன். ஸந்த்யாஸியும் அல்லன். ஆனால் அழகிய இவ்வுலகமெல்லாம் உண்டாவதற்கும், வாழ்வதற்கும், அழிவதற்கும் ஒரே காரணமாய் திருவின் நாயகன் நரசிங்கனுடைய அடியானுக்கும் அடியானுக்கு அடியாவன்].

53 ஆகச்சது

)

ஆகச்சது ஸுரேந்தரத்வம் நித்யத்வம் வாட்சத்யவா ம்ருதி:|
தோஷம் வாத்த விஷாதம் வா நைவ கச்சந்தி பண்டிதா:|

[இந்திர பதவியே கிடைக்கட்டும், என்றும் சாகாமலிருக்கும் தன்மையோ இன்றே சாகும் நிலையோ உண்டாகட்டும். இவற்றினால் ஒரு சந்தோஷத்தையோ வருத்தத்தையோ அறிவாளிகள் அடையமாட்டார்கள்].

54 பக்த்யா லப்பஸ்தி ஷந்நியயா (கீதை 8.22)

புருஷ: ஸபர: பாக்ர்த்த பக்த்யாஸ்யபாஸ்த்வந்யயா
யஸ்யபாந்தஸஸ்தாதி பூதாதி யேந ஸர்வமீதம் ததம்

[சூத்திரோனோ எல்லாப்பொருள்களும் எந்தப்பரம் புருஷனுடைய உள்மேயிருக்கின்றனவோ, எவனாலும் இது அனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்தப் பரம்புருஷனோவெனில் வேறுபடவந்தாத பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்].

55 வடிவஸ்ஸத்தியாம் (ஸ்வகராஜஸ்தவம் 1-113)

வசுஷஸ்ஸத்தியாம் துவஸி கமலா கௌஸ்துலபர்
வைஜயந்தி ஸர்வவேசத்வம் கதயதிதராம் ரஃகதாஸ்ஸ
ததாஸ்தாம்.

சுர்மய்யாக்ஸ் நகபரிமலத் பஞ்சஹேதீ யசோதா
நத்தா மௌக்த்யாபரணமதிகம் நஸ்ஸமாதிகம் திரோதி||

[பெரியா பெருமானாடைய திருமாரியல் திருத்தமுஸ் பெரியயிராட்டியார்
முறிகளாஸ்தபமணி ஆகியவற்றோடு கூடியிருக்கும் வைஜயந்தி
வனமாலையானது இவர்முதல்தமா என்பதை நன்குவிளக்குகின்றது.
அது நிற்க; குழந்தைப் பருவத்திற்குரிய திருவாபரணமாக
யசோதையால் சாத்தப்பட்ட ஆமை நகம் புலி நகம் ஆகியவற்றோடு
கூடிய ஐம்படைத்தாலியானது நம் நெஞ்சை மிகவும்
மகிழ்விக்கின்றது].

56 பக்தோபிவாஸுதேவஸ்ய ()

பக்தோபிவாஸுதேவஸ்ய சார்ங்கிண: பரமாத்மந:|
லோகேஷணாதிரீமுக்தோ முக்தோபவதி நாதயதா||

[சார்ங்கமென்னும் வில்லையுடையவனாய், பரமாத்மாவான
வாகதேவனுக்குப் பக்தனாய் இருந்தபோதிலும் பெண்ணாசை
பொன்னாசை மண்ணாசை முதலான ஆசைகளிலிருந்து
விடுபட்டால்தான் முக்தியடைவான். இல்லாவிடில்
அடையமாட்டான்].

57 ஷேத்ராணி மித்ராணி (ஸ்ரம்மாண்ட புராணம் ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி
மாஹாத்தம்யம்)

ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாதபுத்ராசச தநா: பசுவோ க்ருஷ்ணாணி|
தவத்பாத பத்மப்ரவணாதம்ஸூத்தோ பவந்தி ஸர்வேப்ரதிகுலஸுபா:||

[ஸ்வஸமீயே! வயல்கள் நண்பர்கள் செல்வங்கள் பிள்ளைகள் மனைவி
பசுக்கள் வீடுகள் ஆகியவை அனைத்தும் உன் திருவடித்தமையால்
ஈடுபட்ட நெஞ்சையுடையவனுக்குத் துன்பம் விளைவிப்பவை
யாகவே இருக்கும்].

58. யாசிதோபி ஸ்தா ()

யாசிதோபி ஸ்தாபக்தை நாவூழித் காரயேத்தரி:|
பாலமக்றிநா பதந்தம் து மாதா கிந்த நிவாரயேத்தி||

[பக்தர்களால் எப்போதும் வேண்டப்படாமலும் எம்பெருமான்
நன்மையல்லாதவைகளை அளிக்கமாட்டான்; நெருப்பில்
விழுவுதற்கு ஒடுகு குழந்தையை தாய் தடுக்காமல் இருப்பாளா?].

59 ஹரித்துக்காநி ()

ஹரித்துக்காநி பக்தோப்யோ ஹித புத்த்யா கரோதிவை|
சஸ்திர கூராரக்தி கர்மாணிஸ்பபுத்ராயயதாபிதா

எம்பெருமான் நன்மை பயக்கும் என்னும் காரணத்தாலே
பக்தர்களுக்குத் துன்பத்தை அளிக்கிறான். தன் பிள்ளைகளுக்கு
தகப்பனானவன் (உடலைக் குணப்படுத்துவதற்காக) புண்ணை
அறுப்பது கடுவது முதலான காரியங்களைச் செய்விப்பது போலே)

60 ஆர்த்தநாமம் ()

ஆர்த்தநாமா சுபல தாஸக்ருதேவக்ருதாஹ்யஸள|
திருபத்தநாமபி ஜ்ஜுதநாம தேஹாந்தர நிவாரிணீ

ப்ரமாணம் என் 4.5 காண்க

61 ஸ்வத்த்வமாத்மிநி (ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மம்)

ஸ்வத்த்வமாத்மிநி ஸுஜ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்|
உபயோரேஷஸம்பந்தோ ந ப்ரோபி மதோம||

உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவின் ஈடத்தில் உள்ளது.
உடையவனாயிருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்தினிடம் உள்ளது.
இருவருக்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறு ஸம்பந்தம் எனக்கு
இஷ்டமன்றி.

62: த்வமேவோபாயபூதோ (அஹிர் புத்த்யஸம்ஹிதை
37-30,31)

அஹமஸம்யபராதாநாம் ஆஸ்யோ அகிஞ்சநோசகதி:
த்வமேவ உபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்ததநாமதி:
சரணாகதி ரித்யுத்தா ஸா தேவேஸ்யமிப்ரயஜ்யதாம்

[“நான் குற்றங்களுக்கு ஓர் இருப்பிடமாயிருக்கிறேன். (என்னை
ரக்ஷித்துக்கொள்ள) ஓர் உபாயமும் அற்றவனாயிருக்கிறேன்.
உன்னையொழிய வேறுகதியில்லாதவனாயிருக்கிறேன். நீயே எனக்கு

உபாயமாக ஆவாயாக" என்று பிறந்ததிக்கும் புத்தியே சரணாகதி எனப்படுகிறது. அது இந்த பகவான் விஷயத்தில் செய்யப்பட்டும்].

63 மாபிரீம்தமநோ (முருத்தமாலை - 11)

மாபிரீ மத்தமநோ விசிந்திய பஹுதாயாயிஸ்சிரம் யாதநா.
நாமீ நு ப்ரபவந்தி பாபிரீபல: ஸ்வாமீ நஹ்சீர்தா!
ஆலஸ்யம் வ்யபத்ய பக்திஸூஸபம் த்யாயஸ்வ நரநாயணம்
லோகஸ்ய பஸஸநாபநேதாதகரோ தஸஸ்ய கிம் ந கூஹி||

[அறிவற்ற மனமோ! மலவிதமான நாகவேதனைகளை நெடுங்காலம் அனுபவிக்க வேண்டி வருமோ என்று பலவாறு கலங்கி பயப்படாதே. நாம் செய்த பாபங்களாகிற எதிரிகள் நம்மை வெற்றி கொள்ள வல்லனவையல்ல. நமக்கு ஸ்வாமியாக ஸ்ரீதரனன்றோ அமைத்திருக்கின்றான். சோம்பலை விட்டு பக்தியுடையவர்களுக்கு எரியவளான நாராயணனை தியானிப்பாயாக. உலகத்துக்கே துன்பங்களைப் போக்கும் இறைவன் அடியோமான நம்முடைய துன்பங்களைப் போக்க வல்லவன் அல்லனோ?].

64 அக்ருத்யகரண (சரணாகதி கத்யம்)

மனோவாக்காயை அநாதி கால ப்ரவருத்த அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவத்பசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரஸுப் நாதாவிதாநந்தபாசரான, அபர்த்தகாரிபசார, அநாரப்த்தகாரியாந் க்ருதாந், க்ரியமாணாந், க்ரிஷ்யமாணம்ஸ்ச ஸர்வாந்அசேஷத: கூஹஸ்வ

[மனம் மொழி மெய் என்கிற முக்காரணங்களாலும் அநாதி காலமாக விளைந்த அளவிறந்த செய்யுத் தகாத காரியங்களைச் செய்வதும், செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவது ஒழிவதும், எம்பெருமானிடத்தில் அபசாரப்படுகையும், அவன் அடியார்களிடத்தில் அபசாரப்படுகையும், இருவரிடத்திலும் பெறுக்கவொண்ணாதபடி அபச்சாரப்படுகையுமாகிற பலவகைப்பட்ட கணக்கற்ற குற்றங்களை சிறிதும் மிச்சமில்லாதபடி பெறுத்தருளவேணும். இக்குற்றங்களில் சில பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்தவையாயிருக்கும். இன்னும் சில பலன் கொடுக்கத் தொடங்காதவையாயிருக்கும். சென்ற சாலம், நிகழ்ச்சாலம், வருங்காலம் ஆகிய முக்காலங்களிலும் இவை செய்யப்படுவையாயிருக்கும். இக் குற்றங்களைத்தையும் பெறுத்தருளவேணும்].

65: அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தநாம: ()

அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தநாம ஆகஸஸூ கமலேக்ஷண:
ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபிஹ்ருதிஸ்திதி||

[தாமரைக் கண்ணனான எம்பெருமான் அனைவருடைய இருயத்திலும் இருந்துகொண்டு உலகனைத்தையும் எப்போதும் காண்பவனாயிருத்தபோதிலும் அடியார்களுடைய குற்றங்களைக் காணாமலே இருப்பானென்று].

66. ப்ரபந்நாந் மாதவஸஸர்வாந் ()

ப்ரபந்நாந் மாதவஸஸர்வாந் தோஷேண பரிக்குஹ்யதேதி
அத்யஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேண ஸஹவத்ஸலா||

[கன்றின் பக்கல் பரிவுடைய பகவானது அன்று ஈன்ற கன்றை அதன் அழுக்கோடு உகப்பது போலே, மாதவன் ப்ரபந்நர்கள் அனைவரையும் குற்றங்களோடே ஏற்றுகொள்கிறான்].

67 ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந ()

ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மமஸர்வமபிபீஸிதம்!
ப்ராப்த்யாமீதி விச்வாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸஸூகீ பவேதி||

[ஆசார்யனுடைய அருளாலே நான் எல்லாவிருப்பங்களையும் பெறுவேன் என்று எந்தச்சீடனுக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறதோ அவனே விருப்பங்களைப் பெற்று இன்பம் அடைவான்].

68 அஜ்ஞாந்சாசார்த்த (கீத 4-40)

அஜ்ஞாந்சாசார்த்ததநஸ்ச ஸம்ஸயாத்மா விநஸ்யதி!
நாயம் லோகோஸிதி ந ப்ரோ ந ஸூகம் ஸம்ஸயாத்மந:
[உபதேசத்தாலே அடையக்கூடிய] ஆதம்ஜ்ஞாநமற்றவனும் (அவ்வுறிவை வளர்க்கும் உபாயத்தில்) ஆவலற்றவனும் (உபதேசம் பெற்றாலும் அதில் ஐயமுற்ற நெஞ்சினனுமான மனிதன் அழிந்து விடுவான்; ஐயமுற்ற மனத்தினனுக்கு இவ்வுலகில் எப்பயனும் கிடைக்காது; பரலோக புகழ்நிர்த்தமான மோகமும் கிடைக்காது; ஆதம் விஷயமான ஸூகலேசமும் கிடைக்காது].

69 அநுபாயஸாத்யே (பாதமுனி விஷ்ணுச்சேநஸம்ஹிதை)

அநுபாயஸாத்யே ஸ்வாபிஷ்டே மஹாவிச்வாஸபூலகம்!
ததேகோபயதா யாக்ஞா ப்ரபத்திச் சரணாகதி:||

[தன்வீருப்பமானது வேறு எந்த உபாயத்தாலும் சாதிக்க முடியாததாய் இருக்குமளவில், மஹாவிச்வாஸத்தோடு எம்பெருமானையே உபாயமாய் இருக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தல் ப்ரபத்தி என்றும் ஏணாகதி என்றும் சொல்லப்படும்].

70. அஹமஸ்ம்ய (ப்ரமாணம் 62ஐ பார்க்கவும்)

71. ஆர்த்தாதாமாகபல் (ப்ரமாணம் 60ஐ பார்க்கவும்)

72. ப்ரபத்தே: க்வசித்ப்பேவம்(ஸந்தகுமரஸம்ஹிதை) ப்ரபத்தே:

ப்ரபத்தே: க்வசித்ப்பேவம் ப்ரஹ்மேஷா நவீத்யதே
ஸாஹி ஸர்க்வத்ர ஸர்கவேஷம் ஸர்கவ காம பலப்ரதா||
ஸக்ருத்ச்சர்கிரதா யேன தஸ்ய ஸம்ஸார நாகிரதி|
ராக்ஷஸநாம் அவிஸ்ரம்ப்ரதாஞ்ஜநேயஸ்ய ப்ரதநே|
யதாவிக்ஷிதா ஸத்யஸ் த்வமோகாப்யஸ்த்ர ப்ரதநா||
ததா பும்ஸாமவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரத்யுதா பவேதி|
தஸ்யமாத் விஸ்ரம்பயுத்தாராம் முக்திம் தஸ்யயதி ஸாகிரதா||

[ப்ரபத்தியாகிற உபாயம் பஸிப்பதற்கு பக்தி முதலான உபாயங்களைப் போல் வேறு எந்தத்துணையும் தேவைப்படுவதில்லை. அங்வுபாயமே அனைவருக்கும் எல்லாவிடத்திலும் எல்லா வீடுப்பங்கனையும் அளிப்பதன்றோ. எவ்வினாகுவன் ஒரு முறை இங்வுபாயத்தை அனுஷ்டிக்கிறானோ அவனுக்கு அது ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தையே அழித்துவிடும். பழுதாகாத பீரம்மாஸ்தீர்பந்தனம் ஆஞ்ஜநேயரைக் கட்டுவதற்கு போதமானது என்னும் நம்பிக்கை. ராக்ஷஸர்களுக்கு இல்லாமையால் [அவர்கள் சணற்கயிறு கொண்டு ஆஞ்ஜநேயரைக் கட்டியவுடன்] உடனடியாக வீடுபட்டதுபோலே எம்பெருமான் ரக்ஷிப்பான் எந்தும் நம்பிக்கை. தேனாக்ளுக்கு இல்லாவிடில் அவர்கள் அனுஷ்டிக்கும் ப்ரபத்தியும் நமுவிவிடும். ஆகவே நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு ப்ரபத்தி வினாவிலேயே மோகஷத்தை அளித்துவிடும்].

73. மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர: (வ்யுத்பத்தி)

மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:

மனனம் செய்பவனைக் காப்பாற்றுவது என்னும் காரணத்தாலே மந்த்ரம் எனப்படுகிறது.

74: தேவதாயா குரோச்சைவ (புராணஸார ஸமுச்சயம்
மூலமந்த்ர மஹாத்ம்யம்)

தேவதாயா குரோச்சைவ மந்த்ரஸ்யைவ ப்ராஸாதத:

ஐஹிகா முஷ்டிகாஸித்திரி த்விஜஸ்யாஸ்தி நஸம்சய:||

[அதஸந்திக்கப்படும் திருமந்திரமும் அந்த மந்திரத்தை உபதேசித்த ஆசாரியனும், அந்த மந்திரத்தில் அநஸந்திக்கப்படுகிற ப்ரீமந்த நாராயணமும் அருள்புரிவதாலே இரு பிறப்பானதுக்கு இம்மை மறுமைப் பேறுகள் அனைத்தும் கிட்டுகின்றன. இதில் ஐயமில்லை].

75: மந்த்ரேதத் தேவதாயாஞ்ச (விஷ்ணு தத்வம்)

மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரொள|

த்ரீஷு பக்திஸ்ஸதா கர்யா ஸாஹி ப்ரதமஸாததம்||

[மந்திரத்தினிடத்தும், அதன் தேவதையிடமும் அப்படியே அம்மந்திரத்தை அளித்த ஆசாரியனிடமும் (ஒன்றொழியாமல்) இம்முன்றினிடமும் எப்போதும் பக்தி செய்யப்பட்டுவண்டும்; அந்த பக்தியே (யகவத் ப்ராப்திக்கு) முதல் உபாயமாகும்].

76. ஐஹிக ஆமுஷ்டிகம்()

ஐஹிக ஆமுஷ்டிகம் ஸர்கவம் குரௌஷ்டாக்ஷர்ப்ரத:

இத்யேவம் யேந மந்யந்தே த்யகமல்யாஸ்தே மநீஷ்டி:||

[“திருவஷ்டாக்ஷரத்தை உபதேசித்த ஆசாரியரே (மாடு, மனை, உறநாள், உறவினர் முதலான) இம்மைப் பயன்களும் (மோகஷம் அதற்குச் செல்லும் வழி முதலான) மறுமைப் பயன்களும் ஆவாள்” என்று எவர்கள் தினைப்பதில்லையோ அவர்கள் அறிவாளர்களாக விடத்தக்கவர்கள் ஆவாள்].

77 யத்வை கிஞ்ச (யஜுர்காண்ட 2-ப்ரச்-8)

யத்வை கிஞ்சமதரவதத் தத்வேஷஜம்

மநு சொள்ளிதெல்லாம் மருந்தாகும்.

78. மந்வர்த்த ()

மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸம்ருதிஸ்ஸார சஸ்யதே

மநுஸம்ருதி சொள்ள அரித்தத்திற்கு மாறாக மன்றொரு ஸம்ருதி சொள்ளால் அது பறாட்டப்படுவதில்லை.

79: குருவே பரம் ப்ரஹ்ம (ஸ்ரீ ஸாத்வத தந்திரம்)

குருவே பரம் ப்ரஹ்ம குருவே பராகதி:
குருவே பரா வித்யா குருவே பரம் தத்வம்||
குருவே பரகாமோ குருவே பராயணம்||
யஸ்மாத்தத்யபதேஷ்டாரிஸை தஸ்மாத்த குருதரோ குரு:
அர்ச்சந்யச்ச வந்தியச்ச கீர்த்த ந்யச்ச ஸர்வதா!
த்யாயேத் ஜபேத் நமேத் பக்த்யா பஜேத்யர்கச்சேயந்முதா!
உபயோபயே பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்!
இதிஸர்வேஷு வேதேஷு ஸர்வசுஸ்த்ரேஷு ஸம்மதம்!
ஏவம் த்வயோபதேஷ்டாரம் பாவமேதே புத்திமாத் தியா||

[குருவை பரப்ரஹ்மம். குருவே மேலான உபாயம். குருவே மேலான வித்யை. குருவே மேலான செல்வம். குருவே மேலான விருப்பம். குருவே மேலான ப்ரபயம். எம்பெருமானைப் பற்றியே உபதேசிப்பவராகையாலே எம்பெருமானைக் காட்டிலும் சிறந்தவர். ஆகையால் அவர் எப்போதும் அர்ச்சனம் செய்யவும், வணங்கவும் ஸங்கீர்த்தனம் செய்யவும் தக்கவர். குருவை உகப்புடன் தியானிக்க வேண்டும். ஜபிக்க வேண்டும். பக்தியுடன் வணங்க வேண்டும். துதிக்க வேண்டும். அர்ச்சிக்க வேண்டும். உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் அவரைவா சரணமடைய வேண்டும். இது எல்லா வேதங்களிலும் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் ஒரு படியாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் அறிவாளியாக இருப்பவன் த்வயத்தை உபதேசித்த ஆசாரியனை இவ்வண்ணமாக மதிக்கக் கடவன்].

80 ஸாக்ஷாந்நராயணோ தேவ: (ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை)
ஸாக்ஷாந்நராயணோ தேவ: க்ருத்வாமர்த்த்ய மயிம் தத்வம்!
மக்ருத உத்தரதே லோகாத் கானுஷ்யாத் சாஸ்த்ரபாணேந||
[ந்ராயணனாகிற தேவன் தானே (குருவாகிற) மனித உடலை எடுத்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரக்கடலில் அழுந்திக் கிடக்கும் ஜீவர்களை ப்ராஸ்த்தமராகிய கையினாலே கருணையினால் கரையேற்றுகிறான்].

81. யஸ்ய ஸாக்ஷாத் (பாகவதம்)
யஸ்ய ஸாக்ஷாத் பகவதி ஜ்ஞாநதீப்ரதே குரிஸை!
மர்த்த்யாபத்திச் ச்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் க்ருஜ்ஜரிசைசுவதி||

[ஞானமாகிற விளக்கை, அளிக்கும் ஆராய்விடத்தில் எவனொருவன் ஸாமான்ய மனிதன் என்னும் நினைவைக் கொள்கிறானோ, அவன் உபதேசம் பெற்றதில்லாம யானையினுடைய ஸநானம் போலே பயன்றது].

82 அர்ச்சாவதார - உபாதாந()

அர்ச்சாவதார உபாதாந-வைஷ்ணவோத் பத்தி சிந்தநம்!
மாத்ருயோநி பரிக்ஷாயா ஸ்துல்ய மாலுநர் மநீஷ்ண:
[அர்ச்சாவதார விக்ரஹங்களுடைய த்ரவ்யத்தை ஆராய்வதும், வைஷ்ணவன் பிறந்த ஜாதியை ஆராய்வதும் தாயின் பிறப்புறுப்பை ஆராய்வதை ஒக்கும் என்று அறிவாளிகள் கூறுகிறார்கள்].

83 விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு (புரம்மாண்ட புராணம்)
விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாலம் கரோதிய:
யோகுரிஸை மதுஷும் பாவமுரிபள நரக பாதிரிஸை!

[விஷ்ணுவின் அர்ச்சாவதாரத்தை உலோகம் என்னும் நினைவைக் கொள்ளுகிறானே. ஆசரியனிடம் மனிதன் என்னும் நினைவைக் கொள்ளுகிறவன் ஆகிய இருவரும் நரகத்தில் வீழுவார்கள்].

84 சக்ஷார்கம்யம் (புராணஸமுச்சயம்)
சக்ஷார்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யம் த்யஸ் ஸ்மரேத்!
கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கரஸ்தமுபிவாஞ்சதி.

[கண்ணுக்கு நேரே காணப்படும் ஆசாரியனை விட்டுவிட்டு சாஸ்த்ரத்தினால் அறியப்படும் எம்பெருமானை எவன் நினைக்கிறானோ அவன் கையில் இருக்கும் திரைக்கைவிட்டு மேகத்திலிருக்கும் நிரை விரும்புகிறவனாகப் போன்றான்].

85. யஸ்ய ஸாக்ஷாத் (புராணம்) 81ஐ பார்க்கவும்)

86. ஸுலபம் ஸ்வகுரும()
ஸுலபம் ஸ்வகுரும த்யக்த்வா துர்லபம் உபாஸதே!
ஸப்தம் த்யக்த்வா தத்வம் ஸுடோ குப்தமநேஷுவேதிக்கிடுதன||

[தனக்குக் கைப்பட்டிருக்கும் தன்னுடைய ஆசாரியரை விட்டு அடையதற்கு அரியவனான ஸர்வேச்வரனை எவன் ரக்ஷணை என்னுகிறானோ அந்த அறிவிலீ கையிலிருக்கும் பொருளை விட்டு, ஸூசிக்குள் புதைபவைத் தேடி அடையவனை ஓப்பான்].

87. நாராயணோபி()
நாராயணோபி விக்குதியாத் குரோ: பரச்யதஸ்ய துர்புத்தே!
மஸம் ஜஸாதபேதம் சோஷயதி ரஸிர் ந தோஷயதி||
[ஆசாரியரைக் கைவிட்ட அறிவிலியிடத்தில் நாராயணனும்

வெறுப்பே அடைகிறான்; ந்ரைவீட்டுப் பிரிந்த தாமரையை சூரியன் உலர்த்துவானே யொழிய மலர்த்தமாட்டேனே].

88 யேனவை குருணா ()

யேனவை குருணாயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே||
தஸ்ய வைகுண்ட துத்தபதி-திவரகாஸ ஸர்வ ஏவ ஸ:||
[எந்த ஆசாரியனாலே ஒரு சிஷ்யனுக்கு ஶ்ரணாகதி வித்யையானது உபதேசிக்கப்படுகிறதோ , அந்த சிஷ்யனுக்கு அந்த ஆசாரியரே ப்ரணைவுண்டம், திருப்பாற்கடல் , துவாரகா முதலான எல்லா தீவ்ய தேசங்களும் ஆவா||]

89 சரீரம் வஸு-விஜ்ஞாநம் (ஜயஸம்ஹிதை)

சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வஸு: கம் குணாநஸூதி:|
சூர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸ்தஸ சிஷ்யோ நேதரஸ் ஸம்ருத:||
சூர்வர்த்தம் ஸ்வர்த்தமந: பும்ஸ: க்ருதஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மந:|
ஸுப்ரஸந்ஸம் ஸதா விஷ்ணு: ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே||

[உடல், பொருள், அறிவு, இருப்பிடம், செயல், குணங்கள், உயிர் ஆகிய அனைத்தையும் ஆசாரியனுக்காகவே எவனொருவன் கைக்கொண்டிருக்கிறானோ அவனே சிஷ்யனாவான். மற்றவன் சிஷ்யனாகமாட்டான் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும். குருவின் பொருட்டுத் தன்னை ஆக்கி வைத்திருப்பவனாய், நன்றி மறவாதவனாய், மஹாபுருஷனாய் இருக்கும் சீடனிடத்தில் மிகவும் உகந்தவனாய் எம்பெருமான் அவனுடைய நெஞ்சில் விளங்குகிறான்].

90. ஸாஷ்டாந் நாராயணோ ப்ரமாணம் 80ஐ பார்க்கவும்)

91. ஸ்தந்யம் (ஹர்வம்சம் 35)

தஸ்யா: ஸ்தநம் ப்ரபளக்ருஷ்ண: ப்ராணஸஸ்ஸஹ ந்ராதச|
ஸ்தந்யம் தத் விஷஸம்மிச்சிரம் ரஸமாஸீத் ஜகத்குரே:||

[அந்தப் பூதனையின் முலையைப் அவளது உயிரோடு கூடக்கண்ணன் குடித்தான். முழங்கவும் செய்தான் - லோகநாதனான அவனுக்கு விஷும் கலந்த அந்தப்பால் மிகக் கவையாயிருந்தது].

92. ந்யாஸ வித்யை: நிஷ்டாநாம் ()

ந்யாஸ வித்யை: நிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மநாம்|
ப்ராக்ருதபிஷ்டுதிர் நிந்தா நிந்தாஸ்துதிநிதிஸம்ருதா||

[ஶ்ரணாகதி வித்யையில் ஊன்றியிருக்கும் மஹாபுருஷர்களான வைஷ்ணவர்களுக்குப் பாமர மக்களின் துதி நிந்தை என்றும், அவர்களின் நிந்தை துதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது].

93 வேத சாஸ்த்ர ()

வேதசாஸ்த்ரரதாநுட: ஜ்ஞாநகூட்கதரா த்விஜா:|
க்ரீடார்த்தமபி யத் ப்ரூய: ஸ தம்: பரமோத:||

[வேத சாஸ்திரங்களாகிற தேசீஸ் ஏறியிருப்பவர்களாய், ஜ்ஞாநமாகிற கத்தியை ஏந்தியிருப்பவர்களான இரு பிறப்பாளர்கள் விளையாட்டாகச் சொல்லும் வாந்ததைகளும் மேலான தம்மாகச் சொல்லப்படுகின்றன].

94 வாஸு-தேவம் ()

வாஸு-தேவம் ப்ரபந்நாநாம் யாத்யேவ சரிதாநிவை
தார்யேவ தாம்சாஸ்த்ரரணத்தேவம் வேதவிதோவிது:

[வாஸு-தேவனைச் ஶ்ரணமடைந்தவர்களுடைய வாழ்க்கை நெற்களே தர்மசாத்திரங்கள் என்று 'வேதமறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்].

95: ந கத்த்யதி ()

ந கத்த்யதி ததா ஜந்து ஸ்தீர்த்தவரீசஹரபி|
ஸிஸையவ யதா பூப வைஷ்ணவவாநாம் ஹி வீசுகுஷண:||

[அரசனே ! வைஷ்ணவர்கள் விளையாட்டாக ஒரு மனிதனைப் பாப்பதனால் அவன் புனிதமடைவது போல நூற்றுக்கணக்கான புண்ணியதீர்த்த ஜலங்களாலும் அவன் புனிதமடைய மாட்டான்].

96. அ இதிப்ரஹ்ம (ருக்வேதம்)

அ இதிப்ரஹ்ம
அ என்னும் எழுத்து பிரம்மத்தைச் சொல்லுவது.

97. ஸமஸ்த சப்த புஸத்த்வாதி(ஸாமபுராணம்)

ஸமஸ்த சப்த முஸத்த்வாத் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத:|
ஸமஸ்த வாக்ய முஸத்த்வாத் ப்ரஹ்மணோபிஸ்வபாவத:|
வாக்ய வாகச ஸம்பந்நஸு தயோராரத்தாத் ப்ரதீயதே||

[இயல்பாகவே அகாரம் எல்லாச் சொற்களுக்கும் முலகாரணமாயிருக்கையாலும், இயல்பாகவே பரம்பொருளும் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் முல காரணமாயிருக்கையாலும், அவ்வகாரத்திற்கும் பரம்பொருளுக்கும் சொல்லும் (அதன்) பொருளுமாயிருக்கும் சம்பந்தம் சொற்பொருள் தன்மையினால் தோன்றுகிறது].

98 மகாரோ ஜீவவாசக: ()

மகாரோ ஜீவவாசக:

'ம' என்னும் எழுத்தினைச் சொல்லுகிறது

99 பக்திச்ச ஜ்ஞாநஸ்ரீ பாஷ்யம்

பக்திச்ச ஜ்ஞாந விசேஷ:

[பக்தியும் ஜ்ஞாநத்தின் ஒருவகையே ஆகும்].

100 கர்மணவலஹி (கீதை 3-20)

கர்மணவலஹி ஸம்ஸரித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:|

[ஜனகர் முதலானார் (ஜ்ஞாந யோகத்தால் ஸம்ஸாரம்) கர்ம யோகத்தாலேயே ஆகும் ப்ராப்தியாகிய பயனைப் பெற்றார்களன்றோ].

101: நஹி ஜ்ஞாநேந (கீதை 4-38)

நஹி ஜ்ஞாநேநஸத்தம் பவித்ரமிஹ வித்யதே|

தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸரித்த காலேநாநமஹி விர்த்தி

[இவ்வுலகில் ஆகும் ஜ்ஞாநத்தை ஒத்ததாக கத்தியளிப்பதாக (வேறொன்று) இல்லை. அத்தகைய ஜ்ஞாநத்தை (முற்கூறிய) கர்மயோக ஸித்தி பெற்றவன். காலக்ரமத்தீதன் ஆகமாவில் அடைகிறான்].

102 மந்தநாபவ (கீதை 9-34)

மந்தநா பல மத்பக்தோ மத்யாஜ்ஜிமம் நுஸங்கு|

மாமனேவஷ்யஸரி யுக்தஸ்வலம்ஆதமாநம் மத்பராயண:||

[என்னிடத்தில் இடைவிடாமல் நெருக்கி செவத்தியவனாக ஆவாயாக. (அதிலும்) என்னிடம் மிகவும் பரிதியுடையவனாக ஆவாயாக. (அதிலும்) என்னை ஆறாதிப்பவனாக ஆவாயாக. என்னை வணங்க வாயாக. என்னையே மேலான ஆபரணமாகக் கொண்டவனாய், இவ்வண்ணமாக நெருக்கப்படுக்குவதன் மூலம் என்னையே அடைவாய்].

103 வீதா முக கமல (ஆனந்தநா முகத்தம்)

ஆஸபாஸாதத்திக்ந்யா சரண கிஸலய ந்யாஸ தந்யோபகண்டாத் ஆரக்ஷேநாத் எந்தாமுககமலஸமுல்லாஸ ஹேரதோஸ்சேஸேதோ:|
ஆசபாஸ்ய ப்ரதீத்ய க்ஷித்திரயுகவாத் அரீக்சுந்திராவதம்ஸாகத்
மீமாம்ஸாகத் ஸாஸ்திரயுகம் ஸ்ரம் விமலமநா மருக்யதாம்
மாத்ருஸோக்த்ய:||

[மலையரசன் மகளைப் பாவதியின் தளிரடிவைப்பினாலே சிறந்து விளங்கும் தாழ்வரைகளையுடைய இமயமலை முதல், அரக்கனால் அபஹரிக்கப்பட்ட சீதாப்பிராட்டியின் திருமுகத்தாமரை மலர்வதற்குக் காரணமான சேது வரையிலும் சந்திர ஸுந்தர்கள் இருவரையும் தலையலங்கரமாகவுடைய உதயகிரிக்கும் அஸ்தமத கிரிக்கும் நடுவிலும், பூர்வமீமாம்ஸா உத்தரமீமாம்ஸா என்னும் இரண்டு சாஸ்திரத்திலும் விசேஷமான பயிற்சியினாலே மயர்வற்ற நெஞ்சையுடைய என்னைப் போன்ற மற்றொருவன் தேடப்பட்டும். (தேடினாலும்) கிடைக்கமாட்டான் என்றபடி].

104 அப்ரமேயோ மஹோததி (புராணம் 24ஐ பார்க்கவும்)

105 அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ (மநு 1-58)

ஆஸித்திம் தமோபுதம் அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்|

அப்ரதர்க்யம் அவிஜ்ஞேயம் பரஸு பதமீவ ஸர்வத:|

ஸோ ஸ்வித்யயா சரிதாஸ்வலாத் எஸிருக்ஷா லீவிதா: ப்ரஜ்ஜ:|
அபஏவஸஸர்ஜாதௌ தாஸு பீஜமவாஸஞ்ஜத:||

[இவ்வுலகம் தம்ஸஸீஸ் லயித்திருப்பதாய் ப்ரத்யக்ஷமாக இல்லாததாய் அநுமந்தத்தாலும் அறியப்படாததாய், தர்க்கத்தாலும் அறியப்படாததாய் (சபத்தாலும்) அறியப்படாததாய், எல்லாவிதத்திலும் காரியம் செய்ய முடியாததாய் (ஆதியில்) இருந்ததுஅந்தப் பரமாத்மா விதவிதமான ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பி ஸங்கல்பித்தத் தன் சரீர்த்திலிருந்து ஜலத்தை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்தார். அதில் (ஜீவனாகிற) விதையை விதைத்தார்].

106. ஸர்வதர்மந் பரித்யஜ்ய (புராணம் 21ஐ பார்க்கவும்)

107 ரக்ஷமாம் (பா - ஸபா 66-41)

சங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகாநீலயாச்யுத

கோவிந்த பண்டீரகக்ஷ ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்

சங்க சக்கரம் கதை என்னும் ஆயுதங்களைத் திருக்கைகளிலே உடையவனே! துவாரகையில் வாழ்பவனே! அடியாரை நகுவுவிடாதவனே! கோவிந்தனே! தாமரைக் கண்ணனே! சரணமடைந்திருக்கிற என்னைக் காப்பாற்ற வேணும்.

108 நாகஸ்ய (தை.நா.1-1)

அம்பஸ்ய பாரே புலநஸ்ய மத்யே நாகஸ்யப்ஞ்ஞேடே
மஹதோமஹியாந

சுக்ரேண ஜ்யோதீர்ஷி ஸமஸ்துப்ரஸிஷ்ட: ப்ரஜாபதிச் சரதி
கர்பே அந்த:

[கரைகாணமுடியாத திருப்பாற்கடலில் வ்யூஹமூர்த்தியாகவும் பூமியின்
நடுவில் (அயோத்தி மதுரை முதலான) தலங்களிலும்
வீபலாவதாரங்களாகவும் துளபம் கலவாத பரமபத்திலும் பரவாஸு-
தேவனாகவும், சோதி மயமான அர்ச்சா பீம்பங்களில்
அர்ச்சாமூர்த்தியாகவும், மனீதனின் உடலினுள் புகுந்து
அந்தர்யாமியாகவும் பரமாத்மா விளங்குகிறான்].

109. ஸாக்ஷாத்நாராயணோ (ப்ரமாணம் 80ஐ பார்க்கவும்)

110. பட்சய ஸாக்ஷாத் (ப்ரமாணம் 81ஐ பார்க்கவும்)

ஞானசர ப்ரமேயசர ப்ரமாணத்திரட்டு நிறைவுற்றது

■■■■■■■

“தயாபாலநதேவாய ஜ்ஞாநஸாரப்ரதாய ச!
ப்ரமேய ஸாரத்ததே நமோஸ்து ப்ரேமஸாலநே||”

அருளாளப்பெருமான் (தயாபாலனதேவர) என்னும்
திருநாமமுடையவரும், ஞானஸாரம், ப்ரமேயஸாரம் என்னும்
க்ரந்தங்களை அருளியவரும், அருள் நிரம்பியவருமான
முனிவர்க்கு நமஸ்காரம்.

“யதிரஜ தயாபாத்ரம் யதிபக்திவிபூஷணம்!
தயாபாலமுநிம் வந்தே தேஸிகாக்ரேஸரம் ஸதா||”

யதிராஜமுடைய கருணைக்கு இருப்பீடமாயுள்ளவரும்,
யதிகளின் வரிசைக்கு அலங்காரமாயிருப்பவரும்,
ஆசான்யர்களில் தலைவராயுள்ளவருமான அருளாளப்பெருமான்
எம்பெருமானாரை எப்போதும் வணங்குகிறேன்.

பிழை திருத்தம்

பக்கம் எண்	வரி எண்	பிழை	திருத்தம்
X	10	ஸமர்த்தனா	ஸமர்த்தனாய்
XIV	4-28	யஞ்சுலூர்த்தி	யஞ்சுலூர்த்தி
XXV	3-11	ஐதிஹ்யம்	ஐதிஹ்யம்
XXX	12	ப்ரமேயஸாரம்	ப்ரமேயஸாரம்
XXXI	9	ஐதிஹ்யம்	ஐதிஹ்யம்
5	1	அபத்தேனென்று	அபத்தேன் என்று
49	28	க்ருதாஹ்யஸௌ	க்ருதாஹ்யஸௌ
61	3	ஸம்ஸார நாலிந்	ஸம்ஸாரநாலிந்
64	1	வதமொரு	வேதமொரு
75	8	பிள்ளை லோகஸாயர்	பிள்ளைலோகஸாயர்
83	24	ஞானசாரமாகிற	ஞானஸாரமாகிற
83	30	ஸாரமென்று	ஸாரமென்று
107	6	ஹரியை	ஹரியை
108	12	ப்ரமாணம் 11ஐ	ப்ரமாணம் 10ஐ
108	14	யோகா இமே	யோகா இமே
109	10	(பல ஸாத்ஸமாண)	(பல ஸாத்ஸமாண)
114	15	இருப்பவர்கள்	இருப்பவர்கள்
116	6	இந்து ஸ்ரீமத்	கிந்து ஸ்ரீமத்
118	15	க்ருதாஹ்யஸௌ	க்ருதாஹ்யஸௌ
118	17	ப்ரமாணம் எண் 4.5	ப்ரமாணம் எண் 5
119	4	விசிந்திய	விசிந்திய
119	8	வ்யபத்ய	வ்யபத்ய
122	18	த்யக்யவ்யாஸ்தே	த்யக்யவ்யாஸ்தே
125	5	துக்தாபதி	துக்தாபதி
125	11	ஞானாஸுலிந்	ஞானாஸுலிந்